

Hemlands-Sanger,

samlade och utgifne

af

Swenska Luth. Tryckföreningen.

Femte upplagan.

Stereotyp-upplaga.

Chicago:
Föreningens Tryckeri.
94 E. Chicago Ave.
1872.

Tänker på Herran i fjerran land
och låter Jerusalem ligga eder
om hjertat. Jer. 51: 50.

CAXTON PRESS OF
SHERMAN & CO., PHILADELPHIA.

Förord till Andra Upplagan.

Den beständiga efterfrågan efter Hemlandssångerna har föranledt utgifwandet af en ny upplaga, hwilken nu, betydligt tillökt, utsändes till de förskingrade främlingarnes tjenst, att blifwa dem en följeslagare under wandringen till wårt rätta Hemland; att wäcka slumrande till besinning af att wi i denna werlden icke hafwa någon waraktig stad; att uppmuntra, trösta och hugswala Gudälskande hjertan och hjelpa dem att uttrycka sina inre behof, ware sig i klagan, bön eller lofsång.

Christelig sång har funnits lika länge som christelig tro och christeligt lif; under ingen tid ha deß toner alldeles upphört att ljuda inom den christna församlingen och i icke ringa mon har den bidragit till evangelii framgång, i det den jemte det förkunnade Ordet warit ett kraftfullt medel att i församlingens hjertan inprägla den himmelska sanningen och göra den lefwande.

Måtte nu deßa sånger, genom Guds nåd, bidraga till förhärligande af wår dyre Frälsares namn. Måtte många själar derigenom dragas till Honom och de som redan kommit och funnit frid i Honom allt mera stadfästas i nåden och i sanningens kunskap. Ja, måtte mången främling och trött pilgrim i dem finna ett tröstens och wederqweckelsens ord, som uppwäcker hans längtan och stärker hans hopp att snart instämma i de rätta hemlandstonerna uti det himmelska Jerusalem!

För dem som ej förstå tecknen lemnas följande upplysning:

Alla sånger som äro tecknade: L. m. (Long meter) kunna sjungas som N:ris 63, 66, 120, 154 eller 198 i Swenska Psalmboken; de som äro tecknade: C. m. (Common meter el. wanlig meter), såsom 420. Alla som äro tecknade: P. m. (Particular meter el. färskilt meter) äro närmare angifna genom siffror som utmärka stafwelsernas antal, t. ex.

P. m. 4 lin. 7, sjunges	som N:o	29 el. 58.
P. m. 8 7: 8 8 7.	—	35 el. 140.
P. m. 7 8: 8 8.	—	328 el. 126.
P. m. 8 7: 8 7:	—	8 el. 213.
P. m. 9 8: 8 8.	—	28 el. 239.
P. m. 7 6: 7 6:	—	33 el. 260.
P. m. 8 7: 7 7 8 8.	—	77 el. 136.
P. m. 8 7: 7 7.	—	2.

5

Innehåll.

Salighetsmedlen.

---

a) Ordet.

P. m. 4 lin. 11.

1. Wår Bibel, wår Bibel! mer dyrbar än gull, Af ewiga löften och nådesord full! Den talar om Jesus, Hans kärlek, Hans tro, Och wisar oß wägen till himmelens ro. :,:

2. Wår Bibel, wår Bibel, det sanningens ord! Hur mildt det oß leder till nådenes bord! På kostliga perlan hänwisar det oß, Att söka den förr'n wi i synder förgås. :,:

3. Wår Bibel, wår Bibel! Wi sjunga deß pris, Deß ära, deß sanning på fädernas wis. Wi sjunga deß segrar, deß dyra förbund; Och föra deß budskap kring jordenes rund. :,:

4. Wår Bibel, wår Bibel! I dalarnas ro Och upp ibland bergen deß echo skall bo; Och segerbaneret med Bibelens ord Betecknadt wi bära omkring på wår jord. :,: (Från eng.)

P. m. 12 11 : 11 11.

2. Guds ord är det lefwande watten, som släcker*) Allt syndens förtärande qwal i min själ; Det är ock det kunskapens träd, hwilket räcker Mig frukter, af hwilka jag ewigt mår wäl. Der springa de ewiga lifskällor opp, Der finner jag ock bortom grafwen ett hopp.

2. Ack! det är den domare, hwilken allena Gör slut på all owißhet, twekan och strid**), Trots allt hwad det egna förnuftet mänd' "mena," Som oftast blott hindrar min stillhet och frid. Kom då, du Guds ord, min ledsagare blif Från synd och förderf till ewinnerligt lif!

3. Här ligger en werld utaf rikdom — mitt hjerta, Fastän så förborgad för mången den är†) Här finner jag ro i min bittraste smärta, Och ser hwad wälsignelse korset mig bär. Och om än förgås både himmel och jord Förblifwer dock ewigt Guds heliga ord.

*) Joh. 4: 10. **) Ordspr. 16: 2. †) Matth. 13: 44.

P. m. 88, 99, 88.

3. Hwad är den kraft, hwad är den makt, Den christna riddarskarans prakt, Den skärm, den sköld, den borg för hären, De blanka slipade gewären, Som aldrig föllo ned till jord? Det är **Guds ord,** det är Guds ord.

2. Hwad är som ett tweeggadt swärd, Som aldrig något motständ tål, Och intet pansar utestänger, Men genom själ och anda tränger, Och egen wanmakt känna lär? Det är Guds ord, Guds ord det är.

3. Hwad brusar så med stormens ljud, Och öfwerröstar åskans bud, Hwad dundrar uti syndarns öra, Som domens röst han skulle höra, Och straffet honom frukta lär? Det är Guds ord, Guds ord det är.

4. Hwad susar som en westanflägt, Och kläder allt i sommarns drägt, Hwad friskar upp de slagna hjertan, Hwad ropar tröst i syndasmärtan, Hwad drifwer sorgen fjerran häl? Det är Guds ord, Guds ord det är.

5. O kraftens ord, du lifsens ord! Till salighet uppå wår jord Af Herren Gud du är oß gifwet, I dig är sanningen och lifwet, Och wägen du till himlen lär, Ty Herrans, Herrans ord du är.

6. O, kom med kraft! o kom med lif! Mitt hjertas riddarrustning blif! Den lilla skaran för ur striden, Deß kämpar längta efter friden, Till himlen från en stridfull jord, Kom, för oß du, Guds helga ord! (Ahnfelts Sånger.)

P. m. 11 10: 44, 10.

4. Hungrige, törstige själar, I alla, Glädjen och fröjden er! Herren är när, Låter sitt Manna nu rikligen falla Och er det lefwande wattnet beskär. Söder och Nord, Hela wår jord Snart är betäckt med Guds heliga ord.

2. Ljus skall det tända i mörkaste koja, Ljus i den mörkaste, sorgsnaste själ. Armaste fänge i hårdaste boja, Syndens och lagens förtappade träl, Kommer till ro, När i sitt bo Skriften han läser med ånger och tro.

3. Öknen då blomstrar som fagraste lilja, Källor uppspringa i torraste mark, Helig och from blir den wrångaste wilja, Swagaste själ blifwer modig och stark. Seger till sist Winner förwißt Så i all werlden wår Herre och Christ.

4. Tackom och lofwom! Tillkomme hans rike! Gånge hans ord ifrån pol och till pol! Dimmorna falle och skuggorna wike! Klar stråle nådens och sanningens sol! Helige And'! Uti all land Sätt du med ordet hwart hjerta i brand!

(Dillners Sånger.)

P. m. 11 11: 55, 8.

5. Hwad helst här i werlden bedröfwar min själ, Med Jesus och Ordet det alltid blir wäl: Och om jag ej känner min lycka alltid, I trone på Ordet jag dock hafwer frid. Ack saliga ro: På Jesum få tro, Och hafwa Guds ord i sitt bo.

2. När synden förskräcker och ängslar min själ, Jag tröstar på Ordet och Jesum likwäl: Min synd är mot Jesum som gnista mot haf, Hon slocknar, förswinner i djupaste graf. Ack saliga ro: På Jesum få tro, och hafwa Guds ord i sitt bo!

3. När frestelsens stormar för mägtiga bli, Wißt fäller jag modet, men håller dock i: Du, Gud, är min fulla rättfärdighet än, Och Du all min starkhet; jag säger igen: Ack saliga ro: På Jesum få tro, Och hafwa Guds ord i sitt bo!

4. När lifwet blir mörkt, jag är ängslig och swag, Jag skyndar till Ordet — och der blir det dag. När andra är' rika och jag dem ej lik, Jag

skådar i Ordet, och der är jag rik. Ack saliga ro: På Jesum få tro, Och hafwa Guds ord i sitt bo!

P. m. 13 12: 12, 12.

6. Ack! sälla fröjd och lust, der Gud sig uppenbarar, Der alla Herrars Gud blir känd uti sitt ord, Der Herrans boning är, der Han sitt namn förklarar: O himla-wällust, som i Christo warder spord! Dit trängta håg och själ; min åtrå, mitt begär Till Herrans gårdar stå, der sällhets fullhet är.

2. Der får min kropp och själ sig af Guds klarhet nöja; Der hafwer anden hem, der finner han sitt bo; Der hwilar mitt begär, der will jag ewigt dröja; Wid Herrans altare allt stadigt njuta ro; Der är min Jesus när, min Konung och min Gud, Min Herde och min Wän, som lär mig sina bud.

3. Ack! himmelskt söta lust, ack ewigt sälla fägnad! I stillhet skåda Dig, i helighet och tro! Att wistas i ditt hus, och lofwa Dig, min hägnad, Som bland Israels lof i ewighet will bo! Ja, sälle de, som för sin starkhet hålla Dig, Och efter ditt behag af hjertat rätta sig.

4. En dag att tjena Dig i Dina helga gårdar Är bättre än all lust, man kan i werlden få. Enär jag hafwer Dig, jag intet jordiskt wårdar; Ty den som älskar Dig, ej annat nöja må. Jag heldre wakta will din husdörr uti ro, Än bland de ondas hop i werldens lustar bo.

(Vederq v. Själaro.)

(Mel. "Med Gud och hans wänskap.")
P. m. 11 11 11 12 11.

7. Ack saliga stunder, som Jesus oß ger, Då nådenes under Han själen beter, Då Ordet förkunnar wårt ewiga wäl, Då Jesus är nära :,: Att wäcka och lära Och trösta wår själ!

2. Då werlden städs' söker i lustarna frid Och skulden förökar, bortslösar sin tid, Då samlas wi åter till bön och till sång Och Ordet att höra; :,: Då Ordet wi höra, Ej tiden blir lång.

3. O Jesu, wår Herre, din Anda oß gif! Wi hafwa, deß wärre, ej krafter, ej lif, Ej tro och ej kärlek, om Du oß ej ger, Hwad helst wi behöfwa :,: Att troslifwet öfwa, Wår nöd Du bäst ser.

4. Wi äro så kalla, ja, hårda som sten Af födelsen alla, och Du är allen' I himlen, på jorden den ende, som kan Wårt hjerta förändra, :,: Wårt hjerta omwända, Du endast det kan.

5. Ack wänd Du wårt sinne från jordlifwets strid; Gif att wi nu finne för kommande tid, Likt bien, wår näring utur dina sår! Wi äro ju dina :,: Med blod, sår och pina Så dyrköpta får.

6. Derför Dig förbarma och tänk på wår nöd, Ack, gör oß nu warma, uppwäck oß ur död; Låt lagen få wäcka, låt nåden bli stor, Låt Anden få werka, :,: Så att wi må märka, Att Du bland oß bor! (Ahnf:s Sånger.)

Mel. Sw. Ps. N:o 3.

8. Jesu! war oß alltid nära, Då oß förkunnad blir din lära, Ditt dyra evangelium. Öppen

wäg din Ande göre Och kraftigt wåra hjertan röre, Förblifwe ingen kall och ljum! Wälsigna dem, som sig Här samlat inför Dig! Gode Herde, din ljufwa röst Ingjute tröst I hwart och ett förkrossadt bröst.

2. Wärdes, Jesu, till wårt bästa Ditt fridsförbund med oss befästa, Som är på din försoning bygdt. Hjelp oss att din sanning fatta, Din stora nåd alltmera skatta Och wid din frälsning hwila tryggt. O Herre, när oss blif, Inbördes kärlek gif, Och förena oss med Dig så, Att upp wi stå Ur synden och till lifwet gå. (Syrens Sånger.)

L. m. (sj. som Sw. Ps. 63 el. 198).

9. Här samlas wi omkring ditt ord, Som barn omkring sin Faders bord, Och bedja Dig, o Jesu kär, Att sjelf Du midt ibland oss är.

2. Wi wilja höra: tala Du, Och gif hwad wi behöfwe nu. Bestänk oss med ditt dyra blod, Och gif åt oss din Anda god.

3. Håll sjelf om öga, öra wakt, Och haf jemwäl på hjertat akt, Att wåra tankar icke må Långt bort i wida werlden gå.

4. Wi bedja Dig af hjertans grund: Wälsigna denna andaktsstund, Och mätta oss med lifsens bröd Utaf ditt rika öfwerflöd.

5. Gif här ett stygn åt någon själ, Som ännu går en syndens träl. Men gif ock din hugswalelse Åt något ängsligt samwete!

6. Dock bedje wi båd' först och sist: Förlåt oss all wår skuld och brist! Wårt hjerta är så hårdt och kallt, Förlåt oss det — förlåt oss allt!

7. Wi tillförse oß allt af Dig: Följ med oß på wår wandringsstig, Och tag oß, efter slutadt lopp, I dina sälla gårdar opp! (L. S.)

(P. m. 8 7: 8 7.)

10. Herre, gjut din Anda neder Ifrån höjden uppå mig, Skingra mörkret, o, jag beder, Att min själ må fröjda sig. Kom, o Jesu :,: Lär mig sanningen i Dig. :,:

2. Genom Ordet Dig förklara För mitt hjerta, Jesu kär! I ditt ljus, Dig uppenbara, Att jag ser Dig, som Du är. Dig, o Jesu :,: Will jag följa hwart det bär. :,:

3. Öka tron och stadfäst hoppet, Herre Jesu, uti mig, Att jag må fullborda loppet Och derofwan skåda Dig. Jesu hjelp mig :,: Hjelp mig på min pröfningsstig. :,:

4. Tack, o Jesu pris och ära För det Ord som du oß sändt! Må det rika frukter bära Och ej blifwa från oß wändt! Må det blifwa :,: Mer och mer utaf oß kändt! :,:

(G. P. o. E. L.)

P. m. 13 11: 13 13, 11.

11. Här komma wi nu åter på dina egna ord Och bedja om ett serlaregn, O Herre! Ack se i nåd och kärlek ned till wår arma jord, Fastän wi ej förtjena det, deß wärre! Wi lyfta wåra hjertan i trones bön till Dig: Låt dina nådesströmmar nu rikligt gjuta sig Utöfwer oß och hela wida werlden!

2. Ack! se, ibland oß råder så mycken köld och död, Och satan har så många själar fångna; Här är så mycket mörker, här är så mycken nöd Att, kommer Du ej snart, bli wi förgångna. Så kom då, Herre, Herre! si, wi förbida Dig: Låt snart de döda benen begynna röra sig, Och serlaregnet snart begynna falla.

3. Tänk i din nåd, o Jesu, på deßa arma, som Wäl kallas lefwande men äro döda! Med ljus och lif och wärma till deras hjertan kom, Låt nådesregnet öfwer dem ock flöda! Låt dem ej mer förspilla sin dyra nådatid Och ej i werlden eller sig sjelfwa finna frid, Men finna frid i Dig, i Dig allena!

4. Och **dina barn**, o Herre, — ack, håll dem hårdt wid Dig, Föröka deras tro — de äro swaga! Och led dem med din Ande uppå din rätta stig, Att satan dem ej hemligt må bedraga. Bewara dem och hjelp dem, ehwad som kommer på, Och när Du måste tukta, så trösta dem ocksä, Och låt din nåd uti dem wäldig wara.

5. Men, käre Herre Jesu, wi bedja Dig ännu För Ordets tjenare i alla länder: Ack, när de så och wattna, gif wäxt och framgång Du, Du som all makt har fått i dina händer! War deras kraft i striden, war deras stora lön, Och der de redligt kämpa, med seger dem bekrön, Att Ordet ej må fåfängt komma åter.

6. Du wet dock bäst, o Jesu, hwad oß af nöden är, Och Du är rik och mäktig öfwer alla. Så sköt då om oß alla, och war oß alla när; Din sak wi nu till slut åt Dig befalla. Tag oß och wåra kära uti ditt hulda hägn Och wederqwick oß alla

med detta nådens regn, Hwarom wi nu i tron Dig hafwa bedit. (L. S.)

(Kan sj. s. Sw. Ps. 213.) P. m. 87: 87:

12. Jesu, hulde wän, förena Alla dem, Du samlat har, Som det höfs din hjord, den klena, Och din sista wilje war. I din kärlek sammanfoga, Du, som idel kärlek är! Dina barn rätt när och noga, Som Du på ditt hjerta bär.

2. Si, då får Du ock den bönen Rigtigt uppfylld, att också Den Dig gifna smärtelönen Skall i Fadrens kärlek stå. Och som du med dina wänner Är ett hjerta och en själ, Låt det folket, som Dig känner, Blifwa **Ett** i Dig jemwäl.

(Ur Gossners Betr.)

(P. m. 8 7: 8 8 7.) (Kan sj. s. Sw. Ps. 35.)

13. O Jesu Christ, wår Frälserman, Som upp till himla farit, Och nu på Fadrens högra hand Din härlighet intagit! Du är oß likwäl alltid när, Ja, just på denna stund sjelf här, Då wi ditt namn åkalle!

2. Så hör oß nu, och nådigt gif, Hwad wi endrägtigt bedje! Ack, låt din Andas kraft och lif Uppfylla oß med glädje! Hugswalaren Du till oß sänd Och lifsens ljus i oß upptänd, Att wi med fröjd Dig lofwe!

3. Wi lite på ditt eget Ord Som sjelf Du oß förkunnat: Att den skall bli med Andan smord, Som Dig i tron anammat; Ty bedje wi på denna stund, I tron på löftets fasta grund: "Sänd oß din Helga Anda!"

4. Du mins ditt löfte, Nådelig! Ditt ord

Du ej kan glömma: Att af hans qwed, som tror på Dig, Skall lifsens watten strömma, Ty bedje wi af hjertans grund: O Jesu Christ, du lifsens brunn, Nedgjut på oß din Anda!

5. Si! huru swage, wacklande Wi än i trone äre; Klenmodige och stapplande, Så ringa frukter bäre! Gif nådens, fridens, kärlekens, Ja, starkhetens och sanningens, Gif löftets Helga Anda!

6. Du wid din bortgång lofwat har Af Fadren till oß sända Den Helga Anda, som utfar Att Herrans eld upptända I alla hjertan som på Dig, Trots synd och swaghet, stadelig I Ordets kraft förtröſta.

7. Ty ej åt lärjungarne blott Du detta löfte gifwit; **Nej! samma löfte wi ock fått**, Det står så tydligt skrifwet. Ty bedje wi af hjertans grund: "O Jesu Christ, Du lifsens brunn, Uppfyll oß med din Anda!"

8. O Jesu gjut i deßa bröst, Din glädjeolja rena, Uppfyll oß med din Andas tröst, Och innerligt förena: Ja, till **ett** hjerta och en själ I Andans kärlek oß förmäl, Med fridens band omhägna!

9. Din "Andas elds-dop" Du oß gif, Samt "nya tungors gåfwa!" Din lag uti wårt hjerta skrif, Och lär oß rätt Dig lofwa. Ja, "upplåt Du oß Ordsens dörr," Att med helt annan kraft än förr Ditt ord af oß förkunnas!

10. Låt af ditt ords predikan gå En "lifsens lukt till lifwet" I alla hjertan som undfå Det ord, Du sjelf oß gifwit — Att Zion gladt

må fröjda sig, och prisa Dig rätt innerlig Med hjerta, håg och tunga! (Hedberg.)

P. m. 98: 99, 8.

14. Du är ju kommen, o Jesu kär! En eld på jorden att tända! Så tänd den elden ock bland oß här! I bön till Dig wi oß wända; Ja låt den brinna allt mer och mer, Att hwar och en, som den elden ser, Må prisa Dig och din Fader.

2. Gif oß din Anda af himmelen, Som i all sanning oß leder! Du har ju lofwat att gifwa den Åt den, som derom dig beder. Det ordet måste Du tänka på, Du kan ju ej från ditt löfte gå, Ty hwad Du sagt oß, det gör Du.

3. Förena oß alla, som älska Dig; Din sak det är att förena. Ack, må ej de börja söndra sig, Som utaf hjertat Dig tjena! Nej, låt **Din kärlek** så bland oß bo, Att mißtrons törnen ej börja gro Och qwäfwa hwetet i brodden!

4. O, bjud wårt samwet' att rätt förstå **Ditt** bud, det **nya** och **stora,** Att kärleksbandet bland oß ej må Sin kraft, o Jesu, förlora! Ack, gör oß starke i **tron,** att wi Alltmer i **kärleken** rika bli, Och mera glade i **hoppet!**

5. **Ett är nödwändigt,** ett enda blott: **Att hafwa lifwet i såren!** Och ha wi del i det lifwet fått, Nog sörjer Herden för fåren; Nog ser Han efter sin klena hjord, **Han,** som med ewiga lifsens ord Bespisar hungriga själar.

6. Pris ware Dig, Herre Jesu god! Att än Din hjord Du föröker. Ack, lär oß prisa det tålamod, Hwarmed Ditt folk Du besöker! Drag

så allt flera af nåd till Dig, Att snart all werlden må fröjda sig, Och gifwa äran åt Lammet!
(L. S.)

(Kan sj. s. Sw. Ps. N:o 2.) P. m. 8 7 : 7 7.

15. Himla-Fader! Du som gifwit Oß ditt ord till själatröst, Och uti wårt samwet' skrifwit Din fördolda Gudoms röst; Låt ditt ord mig leda så, Att jag ej må wilse gå.

2. Borttag mörkret, som betäcker Af naturen helt min själ: Sänd din Ande, som mig wäcker Att din sanning fatta wäl. Köttsligt wett helt nederslå: Låt mig Andans wishet få.

3. Fader! Du, som welat sända Enda Sonen till oß ned, Att från mörkret själar wända, Och förkunna dem din fred; Ack! låt allt, hwad Han har sagt, Mig på hjertat warda lagdt.

4. Jesu Christe! Du, som blifwit Oß af Gud till wisdom gjord: Du, som lifwets ord oß gifwit, Ewigt dyra Fadrens ord: Jesu, mig din nåd bete, Att få Dig i ordet se.

5. Helge Ande, som oß leder Med din sannings klara ljus, Må af nåd du gjutas neder I mitt hjertas mörka hus. Med din kraft förblif mig när, Mana, tukta, tröfta, lär.

6. Låt mig ej ditt ord förakta, Som det wore menskobud; Men med wördnad det betrakta, Som en röst af Dig, min Gud. Olja i min lampa gjut, Att hon ej må slockna ut.

L. m. Se Mel. N:o 9.

16. O, kom du helge nådens And' Med

ljus och frid från himlens land, Oß skydda och ledsaga wäl, Regera tanken i wår själ.

2. Låt sanningselden lysa klar Och wägen bli oß uppenbar. En helig fruktan i oß när För allt hwad Ordet icke lär.

3. Led oß på helighetens wäg; Oß Herrans bud och rätter säg, Led oß till Christum, lifsens brunn; Hans lof tänd i wår själ och mun!

4. Led oß till Gud wår sista ro, Att uti härlighet få bo I himlen. Der är fröjd och frid Fullkomlig uti ewig tid. (Brown.)

P. m. 87: 44, 7.

17. Jesu, sök din swaga skara! Rädda oß från undergång! Att förgås är allt i fara, Kommer du ej än en gång. Herre, wäck oß, lifwa upp oß! Ensamt står wårt hopp till dig.

2. Håll dig icke längre fjerran, Lys i nåde öfwer oß. När ei plantan wärms af Herran, Bort hon twinar och förgås. Herre, wäck oß, lifwa upp oß! Ensamt står wårt hopp till dig!

3. Nedbryt frestarns makt i grunden, Och min tro, den swaga, stärk! Och begynn, ack! nu på stunden, Lifwa upp i mig ditt werk! Herre, wäck oß, lifwa upp oß! Ensamt står wårt hopp till dig. (Newton.)

P. m. 7 lin. 5.

18. Kom, till mitt kalla, Domnade sinne, Afgudar alla För dig förswinne! Kom, att befalla Ensam derinne! Kom, o min Jesu!

2. Kom, Du min kära, Mig att besöka!

Tron wärdes nära, Kraften föröka! Wärdes mig lära Allt hos Dig söka! Kom, o min Jesu!

3. Kom när jag gläldes; Kom när jag qwider; Kom när jag rädes, frestas och strider; Kom war tillstädes Sist när det lider Med mig, o Jesu!

4. Ja, du skall komma Sist uti ära. Wäl dina fromma, Wäl dina kära! Träden nu blomma, Sommar'n är nära. Kom, o min Jesu!

(B. E.)

P. m. 87: 887. (Mel. se N:o 13.)

19. Kom, huldaste Förbarmare, Som herde in bland fåren, Och led oß arma syndare Till källorna och såren, Till Sions berg och Sarons bet, Der i en salig enighet Hwar trogen själ har trefnad.

2. O! kärleksḥaf, utgjut din flod Utöfwer allas hjertan, Låt kraften af ditt helga blod Fördrifwa otros-smärtan. Du hela werldens nådastol! Förwandla med din ljufwa sol Wår köld i ewig wärma.

(Rutström.)

P. m. 8 7: 4 4 7. (Mel. se N:o 17.)

20. Herre! led mig, arme pilgrim, Genom detta torra land! Jag är swag, men Du är mäktig; Uppehålle mig din hand. Himlamanna! :,: Föd mig på min ökenwäg. :,:

2. Öppna, Gud! mig klippans källa; Helsans wåg der strömmar ut. Och låt molnets stod, den höga Leda mig till resans slut. Stark och mäktig :,: Ware Du min kraft och sköld! :,:

3. För mig huru Du behagar, Genom mörker, genom ljus — Wisa äro dina lagar — Led

mig blott till himlens hus! Der jag ewigt :,: Prisar och lofsjunger Dig! :,: (Robinson.)

P. m. 8 7. (Mel. N:o 168.)

21. Herre Jesu! när Du sade: "Bedjen och I skolen få!" Hwilken dyrbar skatt Du lade Uti wåra händer då!

2. **Löftesordet** kan ej falla, Derpå grundar sig wårt hopp, För den nyckeln springa alla Herrans lås och riglar opp.

3. Du är trofast — och Du håller, Hwad, med ed, Du lofwat — men Ack, **wår otro**, se den wåller, Att Du måste dröja än.

4. O! besök oß likwäl åter Med din Andas pingstwind — säg Att Du all wår skuld förlåter, Och will lära oß din wäg.

5. Tänk i nåd på Josephs skada, Bota Zions refwor än! Låt oß snart få komma glada Inför Dig med lof igen.

6. Ack! i mången hem och hjerta Är Du än en "okänd Gud"! Wäck der synda-ångrens smärta, Läk den se'n med nådens bud!

7. Wärdes med din Anda gifwa Tjenare, som så din säd! Och låt "senapskornet" blifwa Till ett stort och skuggrikt träd!

8. Afwänd alla mörkrets pilar, Loßa alla träldomsband! — Gif att Herrans Ande hwilar Ännu öfwer detta land!

9. Men besök ock andra trakter Af din wingård att ocksä Nådesordets djupa schakter Hednawerlden öppnas må!

10. Tänk på dina barn i werlden, Hwar de

än besinna sig, Styrk dem under pilgrimsfärden, Och förwara dem åt Dig!

11. Låt ej split och twedrägt skilja Dem Du Dig till arf beredt, Ty det är din goda wilja Att de alla **äro ett.**

12. När Du styrker, när Du gläder, Hjelp dem hwar uti sitt kall; Låt de många lärdoms=wäder Icke komma dem på fall!

13. O! Du ser hwad wi behöfwa, Gif oß det i rättan tid! Måste Du oß än bedröfwa, War wår tröstare derwid!

14. Jesu! Jesu! Du allena Är wår frid — wår säkra hamn, Håll oß fasta wid det ena: Att wi frukte rätt ditt namn!

15. Oß till fortsatt kärlek lifwa, Sjelf din boning bland oß tag! Låt ett kraftigt "amen" blifwa Swaret på wår bön i dag! (L. S.)

(Kan sj. s. Sw. Ps. N:o 387 el. 481.)

P. m. 11 11 11 5.

22. Du, som i helgedomen Dig infunnit, För dina barn så sköna gåfwor wunnit, Wår högste prest, som efter himlens seder För folket beder.

2. Så många droppar blod, som af Dig flutit, Så många tårar Du för oß utgjutit, Så många röster alltid böner fälla För oß, som gälla.

3. Ack, haf ibland ditt folk en ewig boning, Och hjelp oß lefwa städs i din försoning; Förhärliga på oß ditt namn, din lära, Dig sjelf till ära. (Zinzendorf.)

(Mel. se N:o 13.) P. m. 8 7 : 8 8 7.

23. Jag fruktar ej för brist och nöd: Min Gud, min herde, spisar; Han mättar mig med himmelskt bröd, Och själens hunger lisar. Mig till det wattnet leder Han, Som själatörsten stilla kan: Det är Hans Helga Ande.

2. Sitt namn till pris Han förer mig Uppå den rätta wägen, Och när jag snafwar på min stig, Är Han till hjelp benägen. Ty är jag glad och utan qwal; Ja, ock i dödens mörka dal Du, Herre, när mig blifwer.

3. Din käpp och staf beware mig, Att jag wid hjorden blifwer: Ty är jag glad och tackar Dig, Att Du dermed mig drifwer. Du har ock mig beredt ett bord, Mig spisar med ditt helga Ord: Hwem kan mig då bedröfwa?

4. Med glädjens olja blir jag smord, Som fröjdar själ och sinne. Din helga lag och nådens Ord Jag har i stadigt minne. Din godhet mig städs följe så, Att i ditt hus jag blifwa må Till ewig tid, o Herre! (Eft. Gamla Psb.)

(Kan sj. s. Sw. Ps. N:o 178.) P. m. 11 : 10.

24. När, Herre, Du ditt ord mig låter höra, Låt satan mig ej något hinder göra, Gör hjertat öppet för din sanning då, Att jag din helga wilja må förstå!

2. När jag i ensamheten will betrakta Din stora kärlek, hjelp mig alltid akta På hjertat, att det blifwer städs wid Dig, Hjelp Herre, att det ej bedrager mig.

3. Och när helt trött jag längtar att mig

gömma I bönewrån, lär mig allt annat glömma, Så att jag, trygg inwid ditt hulda bröst Blott lyßnar till din ljufwa herderöst.

(T. T. & G. P.)

P. m. 10 9:

25. Tack, o Jesu, för det rika bordet, Som din kärlek dukar upp för oß! Tack, o Jesu, för det dyra Ordet, Hwilket aldrig, aldrig skall förgås!

2. Sänd ock nu till oß din helga Anda, Som oß leder i all sanning här, Och låt satan ej sitt ogräs blanda I den säd, som bland oß utsådd är!

3. Låt ej Ordet fåfängt komma åter, Utan skaffa frukt till ewig tid Och hwarhelst Du oß församlas låter, Låt oß alla samlas i din frid!

4. O, låt syskonbandet aldrig brista, Låt ej broderskärleken dö ut! Låt oß ej om småting börja twista, Så att hufwudsaken glöms till slut!

5. Håll oß alltid i din sanna fruktan, Slå alltjemt all egenwilja ner! Spar ej heller på din Andes tuktan, Och låt köttet ej regera mer!

6. Ja, o Jesu, Du som gör utöfwer Hwad wi bedja eller tänka här, Gif åt hwar och en hwad han behöfwer, Gif åt hwar och en hwad nyttigt är!

7. "Sätt oß som insegel på ditt hjerta Och på händren teckna wåra namn!" Och låt ingen lust och ingen smärta Rycka lammen ur din herdefamn!

(L. S.)

(Mel. se N:o 11.) P. m. 13 11: 13 13 11.

26. Bewara dina trogne, o Herre, denna tid I trones enfald och i andans enhet, I trohet

och i kärlek, rättfärdighet och frid; Behåll bland oß ditt Ord i kraft och renhet. Utrusta dina wittnen med tröst och tålamod, Att de frimodigt ropa om Lammets dyra blod, Och korsets smälek glade med Dig bära. (C. O. R.)

P. m. 8 7 8 4 7.

27. Jag wet ett blomster, skönt och skärt, Det jag må ljufligt kalla; Det är mig öfwer all ting wärdt, Jag har det kärt För andra blomster alla.

2. Det blomstret är det helga Ord, Som oß af Gud är gifwet; Det lyser opp den mörka jord, Deß kraft är spord J döden som i lifwet.

3. Ty Jesus sjelfwa wägen är, Och sanningen och lifwet: Den för sin synd rätt ånger bär Och nåd begär Blir allt af nåd tillgifwet.

4. Han säger: till mig komme här En hwar, den synden trycker; Af hjertat, som en broder kär, Jag hjelp beskär, Och honom wederqwicker.

5. Gud har oß af barmhertighet Ej satt att wrede ärfwa, Men till att få rättfärdighet Och salighet, Som Jesus månd' förwärfwa.

6. Wi bedje Dig, o Jesu Christ, Allt för din bittra pina, Du som för oß är död förwißt, O Herre Christ, Wik aldrig från de dina!

7. Tag oß för dina barn här an, Att alltid wi tillsamman Bekänne fritt för hwarje man Din lära sann, Och rätt den följa. Amen.

(Eft. Gamla Psb.)

P. m. 88: 8886.

28. Nu lof ske Dig för all den magt, Som

Du i själar har nedlagt; Lof för hwartenda kärleksdoft Hwarmed Du läskar arma stoft; Lof för det Du är allom god Och muntrar upp de swagas mod; Tack för det mått, som jag har fått Utaf ditt himlagodt.

2. Stäm Jesu sjelf din harpa opp, Som är min anda, själ och kropp, Låt klinga fram ett ödmjukt lof, Som tränger genom till ditt hof, Att genljud hörs i dalar all Af barnens sång som här gå wall; Den lyder så: lof, magt ocksa Dig Jesu wara må.

3. Sen, när jag lyktat striden här Och ernått himlafriden der, Då skall jag inför Lamsens stol Lofsjunga Dig, Du lifsens sol. För det Du seger wunnit har, Och warit här min hulde far. Ewinnerlig, lof, pris ske Dig, Som denna frid skänkt mig! (Vederqv. Själaro.)

(Kan sj. s. Sw. Ps. N:o 199.) P. m. 87: 87:

29 Förrän wår sammankomst är slut, Wi Gud wårt lof hembära, Af hjertans grund wi briste ut; Gud ware tack och ära. Hans helga ord wi hafwe hört, Deß kraft har med oß warit, Det har wårt tröga hjerta rört, Deß sötma wi erfarit.

2. Wi äre, fast wi skiljas åt, I Jesu jemt tillsamman, Här ha wi ofta sorg och gråt, I Jesu fröjd och gamman. Wårt hemland denna jord ej är, På resan är hwarenda; Men om wi följe Jesum här, Till hemmet wißt wi lända.

3. Wår själ är nöjd, och innerlig Wi Dig o Jesu prisa! Ack lär oß wandra på din stig, Din Ande gör' oß wisa! Dig ware lof, wår Frälser=

man, Som wägen oß beredde, I dina spår, som späda lamm, Wi gå nu af Dig ledde.

Egen mel.

30. Stunden war ljuf i din boning Herre, och salig war tröften; Heliga ord om försoning Talade himmelska röften. Jemmer och nöd, Synder och död Störa i werlden trefnad och ro; Ack Herre! Gud i din kyrka Ger du oß styrka Till att framhärda i Christi tro.

2. Följe oß hem i wår hydda Gåfwan af heliga friden. Fader ledsaga, beskydda Wacklande wandrarn i tiden. Hörsamt och ömt, Wårdadt och gömdt Hwile ditt ord i tacksamma bröst (Ack Herre) Till deß sig åter Templet upplåter Och wi ånyo få höra din röst. (Dillners Sånger.)

b) Sakramenterna.

1. Döpelsen.

(Kan sj. s. Sw. Ps. N:o 21.) P. m. 87:87:7.

31. Wår Herre Christ till Jordan drog, Att så Guds wilja hylla, Och af Johannes dopet tog, För att all rätt uppfylla. Så helgade Han wattnets flod, Att synden der kan sänkas, Och i Hans eget dyra blod, All dödsens gift fördränkas; Men nytt lif i oß werkas.

2. Så märkom wi det alle wäl, Hwad Gud om dopet säger, Och att wi christne tro med skäl, Att helig kraft det eger: Gud säger att det watten är, Dock watten ej allena: Hans ord och Ande är der när, Som kan wårt hjerta rena; Ty Gud är den oß döper.

3. Slikt är oß klart till sinnes fördt, Med gerning och med orden. Gud Faders egen röst blef hörd, Hans wilja kungjord worden: Si denne är min Son, den jag Har födt förr'n werlden grydde, I Honom har jag godt behag, Ty Han min wilja lydde; I skolen Honom höra.

4. Guds Son i synlig mandom stod, Sin Fader ödmjukt priste, Och Andan öfwer Jordans flod Sig som en dufwa wiste. När slikt en christen tror och wet, Han af sitt dop wißt glädes; Den heliga Treenighet Är sjelfwer der tillstädes, Och sig en boning reder.

5. Wår Herre Christus sedan böd Apostlarna att wandra I werlden ut, Och om Hans död Predika fritt för andra: Att Han oß med sitt blod har köpt Och will oß lifwet gifwa: Att den som tror och warder döpt, Skall ewigt salig blifwa Och himmelriket ärfwa.

6. Eho på denna nåd ej tror, Han blir af Gudi glömder, I honom syndens ondska bor, Och han är redo dömder. Sitt eget werk att trösta på, Det kan ej honom hjelpa, Arfsynden allt besmittar så, Att hon skall honom stjelpa, Och all hans tillit swikes.

7. Fast ögat här ej annat ser, Än wattnets bad allena, Så ser dock tron, som skådar mer, Hur Jesu kraft kan rena, Hon ser det rätta röda haf, Med Christi blod begjutet, Som sänker synden i sin graf, Och helar hwad är brutet Af Adam och oß sjelfwa. (Syreens Sånger.)

(Kan sj. s. Sw. Ps. N:o 328.) P. m. 78:88:

32. Hit wi samloms i ditt namn, Jesu, att

ditt ord åtlyda. Detta barnet bäres fram: Du har welat oß antyda, Att wi detta skole göra, Och små barnen till Dig föra. :,:

2. Derför skynde wi till Dig, Du, som gerna Dig förbarmar. Låt din nåd bewisa sig: Tag det upp i dina armar, Att ditt kära barn det blifwer, Som Du arf i himlen gifwer. :,:

3. Twå det, Jesu, i ditt blod Från de synder, det befläcka. Låt ock nu, med denna flod, Din förtjenst det helt betäcka: Låt det uti Dig ikläbas, I din oskulds smycke glädas. :,:

4. Herde! tag ditt får Dig an: Hufwud! det med Dig förena: Himlawäg! blif du deß ban: Fridens Gud! Din frid förläna: Winträd! denna gren upplifwa, Låt den fast i Dig förblifwa. :,:

5. Hör oß, Jesu! låt så ske! Låt wår bön ditt hjerta röra. Hwad wi detta barn utbe, Wille Du af nåd fullgöra. Låt det namn, som det blir gifwet, Ock i lifsens bok bli skrifwet. :,:

(Syreens Sånger.)

(Kan sj. s. Sw. Ps. N:o 28.) P. m. 98: 88.

33. O kärleksdjup! o nådekälla! Hur saligt är det helga bad, Der själar göras ewigt sälla, Der Du mig gjort af hjertat glad. Der blef min synda-smitta dränkt, Och himmelskt lif och kärlek skänkt.

2. Min Jesu! Du ger stora håfwor: Med watten kommer Du och blod. Du helgar oß med deßa gåfwor Och fröjdar hjerta, själ och mod. I din försoning del jag får, Och himlen för mig öppen står.

3. Hwad rör mig då all jordisk ära? Den Högstes barn af nåd jag är: Jag får min Jesu oskuld bära; Och högre prydnad finns ej här. På nytt att födas af sin Gud, Är mer än bära perlekrud.

4. Det namn, mig blef i dopet gifwet, I lifwets bok Du skrifwit in, Med Dig så fast förent jag blifwit, Att jag är din och Du är min. Låt mig förbundet hålla så, Att trogen städs jag finnas må.

5. Som Du då fick mitt usla hjerta, Mig ock din nåd, o Jesu! gif, Och, för ditt bittra qwal och smärta, War Du min skatt och enda lif. Låt ingenting förföra mig Från löftet, som jag gifwit Dig.

6. Mig, genom dopets nåd, bewara I dina trognas sälla tal. För mig din lifskraft uppenbara, När jag är stadd i dödens qwal: Tag då ditt kära barn wid hand, Och för det in i lifwets land. (Syreens Sånger.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 197.) P. m. 67: 66:

34. I dopet jag, min Gud, Till barn af Dig blef tagen, Och, som en Christi brud, Från mina synder twagen, I kraft af Jesu blod: Din Ande war ock när Wid denna helsoflod, Och nu min arfspant är.

2. Mitt tillstånd blef förbytt; Jag fick ett annat sinne. I dopet född på nytt, Jag är hos Dig i minne. I samma sälla stund Jag äfwen ingått har Ett saligt frids-förbund Med Dig, min Himlafar.

3. Du har försäkrat mig, Min wälfärd att

bewaka; Och jag har lofwat Dig, Att älska Dig tillbaka. Det löftet, jag då gaf, O Fader! nådigt stärk, Att jag intill min graf Skyr satan och hans werk.

4. Guds Son, min Frälserman, Som är min brudgum worden, Och mig till brud tog an; Ack! gif att jag på jorden Mig håller städs till Dig, I sann och stadig tro, På lifwets smala stig, Tills jag hos Dig får bo.

5. Guds Ande, Du min tröst, Som walt mig till din hydda, Blif ständigt i mitt bröst, Mig hägna och beskydda. Med detta trohetsband, som knöts uti mitt dop, Mig led till lifwets land, Och till de sällas hop. (Syreens Sånger.)

2. Nattwarden.

P. m. 78: 77.

35. Jesu, Du min själawän! När för oß Du går i döden, Känns din kärlek bäst igen; Ty Du glömmer egna öden, Och ett Testamente gör, Oß till lif, förrän Du dör.

2. Du en måltid reder till, Der Du sjelf till spis Dig gifwer. Den i tron Dig njuta will, Wederqwickt och hugnad blifwer, Då han är förskräckt och swag Under lagens hårda slag.

3. Låt då denna kärleks-spis Sig så kraftigt i mig wisa, Att jag, lifwad, styrkt och wis, Dig, min Jesu, får beprisa För en försmak af den fröjd, Som Du ger i himlens höjd.

4. Ty din kropp oß gifwes här, Med wälsignadt bröd att äta, Och ditt blod med winet

är. Fast förnuftet ej kan mäta Denna djupa hemlighet, Tron den likwäl fatta wet.

5. Som af bröd wår kropp har kraft, Af ditt kött ock själen stärkes: Som af winets söta saft Fröjd uti wårt hjerta märkes, Så gör ock ditt helga blod Själen glad och döden god.

6. Låt mig, Jesu, wärdigt få Deßa himlarätter smaka, Samt i tro och bättring stå, Flitigt bedja, kämpa, waka, Redligt efterfölja Dig, Som så dyrt förloßat mig.

7. Gif, att hwar och en för sig Må sitt samwete wäl pröfwa, Och, uppå sin lefnads stig, Ej i synd sig låta söfwa. Den härtill owärdigt går, Döden han för lifwet får.

8. Jesu, som med blod och död Till din kärlek oß förpligtat, Och med nådens öfwerflöd Wåra själar ymnigt riktat; Ack! till werldens sista dag Ej din nattward från oß tag.

(Syreens Sånger.)

(Kan sj. som Sw. Ps. N:o 77.) P. m. 87:7788.

36. Slut min själ utur ditt minne Allt hwad werlden håller kärt, Wänd i dag ditt hela sinne Till att se hwad mer är wärdt: Att beskåda Herran Gud, Som dig utwalt har till brud, Och sig sjelf åt dig will gifwa, Att du må Hans egen blifwa.

2. Gläd dig wid de helga borden, Som för dig Han tillredt här. Lyft ditt sinne upp från jorden; Gud will sjelf dig wara när. Framträd glad i ödmjuk tro; Jesus sjelf hos dig will bo, Will sin kärlek uppenbara, Och sig för din själ förklara.

3. Slute sig förnuftets öga, Som ej ser den hemlighet, Hwilken gifwes från det höga, Mig till lif och salighet. Men må trones öga se Jesum, som mig tröst will ge: Hans lekamen själen mättar, Och Hans blod deß wanmagt lättar.

4. Söte Jesu, som oß gifwer himla-rätter på wår jord, Gif att jag rätt wärdig blifwer, Då jag framgår till ditt bord. Mig till bot och bättring rör: Mig försonlig, trogen gör: Helga mig till själ och sinne: Låt mig ha din död i minne.

5. Då kan jag med fröjd åtnjuta Din lekamen och ditt blod, Och i troget hjerta sluta Dig, min Jesu, huld och god. — Du som köpt så dyrt min själ, Du som will mig ewigt wäl, Låt ej denna spis mig brista, När det lider till mitt sista.

6. Jesus är min broder worden; Jag är helad i hans sår. Fåfängt sökes tröst på jorden; Jag den blott hos Jesum får. — Låt mig, Jesu, blifwa din; Blif ock, Jesu, ewigt min. Stadfäst sjelf det band du knutit, Att det aldrig blifwer brutet. (Syreens Sånger.)

Mel. Sw. Ps. N:o 154.

37. O Jesu, af barmhertighet, Låt mig i hjertats torftighet Ditt bord rätt nalkas, undfå der Ditt kött och blod, som offradt är.

2. Hwad sjukt och swagt är, hela Du: Hwad orent är, det rena nu, Helst Du ditt blod för en och hwar Af idel nåd utgjutit har.

3. Så att jag Dig, Du lifwets bröd, Sann Gud och Man, för min skull död, Med största wördnad njuta må Och af din kärlek intryck få.

(Syreens Sånger.)

(Mel. se N:o 12.) P. m. 8 7: 8 7:

38. "Kommer, tager, äter, dricker!" ropar Jesus huld och god, Ty **för Eder** har jag gifwit min lekamen och mitt blod! Den der hungrar, den der törstar, komme blott och tage fritt. Den der trycks af syndabördan kan hos Jesum bli den qwitt!

2. Jag will komma — jag will taga, dyre Herre Jesu Christ, Hwad Du gifwit åt de arma, att de ej må lida brist. Låt mig få till lifs åtnjuta dina gåfwor, Jesu god! Wederqwick mitt hjerta åter, styrk på nytt mitt klena mod!

3. Ock **för mig** Du "pint och slagen," törnekrönt och sargad war, Ock **för mig** Du bar Guds wrede, när all werldens synd Du bar. Gif mig nåd att hålla detta, med en fast och stadig tro, Låt ej otro, låt ej twifwel hindra hjertats frid och ro!

4. Kom o Jesu! kom o Jesu! war mig när i denna stund, Jag är fattig och elände, jag är swart och ond i grund. På ditt **Eget ord** allena kommer jag till Dig dock fram, Lär mig se på intet annat än på Dig, Guds dyra Lamm.

(L. S.)

Mel. N:o 37.

39. Till nådens bord jag träder fram, Till Dig, Guds rena offerlam, Som bar all werldens synd och skuld: O! war mig arme nådig, huld.

2. Mitt hjerta bär jag fram för Dig. Ack se

hur synden sargat mig! Men skänk mig läkdom, kraft och mod Af din lekamen och ditt blod.

3. Betänk, min själ, din nåde-fest! Du är i dag din Jesu gäst: Han bjuder dig till bords med Sig, Och med Sig sjelf bespisar dig.

4. Han gifwer dig här, under bröd, Sin kropp, som led så qwalfull död, Och under win, sitt helga blod, Den dyra nådens purpurflod.

5. Så ät, min själ, gif Herran pris; Ty det är mer än engla-spis: En kalk, den ingen engel drack; Drick du, min själ, gif Herran tack.

6. Hwad här förnuftet öfwergår, Helt klart för trones öga står. Jag får, i denna nattward god, Min Jesu sanna kött och blod.

7. Kom, englar, throner! wördande, Den höga hemlighet att se, Att Jesus, på Guds högra hand, Är här i Testamentets band.

8. Han är i Fadrens sköte der; Här i wälsignadt bröd Han är. Der är Han i sin äras kraft; Här i wälsignad drufwo-saft.

9. Allt detta är mig wißt och sannt, Fast sättet är oß obekant. Allt på Hans allmagts kraft beror; Hans ord och löften fast jag tror.

10. Så föd, o Jesu! sjelf min själ, Att hon i Dig må trifwas wäl. Gif henne himla-manna här, Samt ewig fröjd och sällhet der.

(Syreens Sånger.)

P. m. 87:

40. Hwar finner jag min rätta wän, Min trogna wän i döden, Som dödad war, men lefwer än, Att frälsa mig ur nöden?

2. Ack! jo, jag smakar nu och ser Wid helga

nattwardsbordet, Att Jesus Sig sjelf åt mig ger, Som Han har sagt i Ordet.

3. Så öppna dig min hela själ, Så salig skatt att njuta, Och den förwara ganska wäl, I hjertat innesluta.

4. I din lekamen är nu jag En lem, o Jesu! blifwen. Mig, som förut war ganska swag, Är styrka åter gifwen.

5. Jag skall ej dö, men prisa Gud: Hans helga namn berömma. Jag skall som en trolofwad brud, Min brudgum aldrig glömma.

6. Han är min tröst i all den sorg, Som råkar på mig komma. Han är min hjelp och fasta borg, Min själ till mycken fromma.

7. Mig ingenting förskräcka kan, När jag min Jesum äger; Min Jesus, som är Gud och man, Han mig wäl hjelp tillsäger.

8. Jag håller mig, i lust och nöd, Till Jesum wid Hans sida; Min tröst är Han, mitt starka stöd I hwad jag helst kan lida.

9. Min sista stund blir bäst för mig; Ty Jesus, som är lifwet, Mig gifwer då det lif hos Sig, Som mig förwärfwadt blifwit.

10. Så lofwa Herran nu min själ Och glöm ej bort att prisa Din kära Gud, som gjort så wäl. Stäm upp en andlig wisa:

11. Lof, pris och ära, Fader, Son Och Helge And' tillsamman, En enig Gud på nådens thron, Högtlofwad, Amen, Amen!

(Vederqv. Själaro.)

C. m. d.

41. Jag är ett fattigt nådehjon, Min kraft

ock liten är, Swag är min kärlek likfom tron Dock har mig Frälsarn kär! Han sätter nåderätter fram: Sitt eget kött och blod! O undranswärda offerlam! Jag börjar fatta mod.

2. Jag kryper fram, en hungrig själ, Till Dig som för mig dog. Förbarmande Immanuel, Har äfwen för mig nog. Jag är helt usel, arm och blott, Det är Dig wäl bekant, Dock är jag fallen på din lott! Ja, amen! det är sannt.

3. Min wän, som mig förwärfwat nåd Och upptar mig för din! Jag wördar nu ditt kärleksråd, Och tar Dig an för min. Ditt kött och blod jag spisar nu, Med böjelse och fröjd. Ack Frälsare! hur söt är Du, Och jag så hjertligt nöjd.

4. Hur gör mig denna spis så glad, Jag will ur hyddan gå. I tron jag ser den nya stad, Ack, hwad jag der skall få! Jag är ett barn och will ej mer Än säga: det är sött; Ack själawän! ack, gif mig mer Utaf ditt blod och kött.

5. Min lystnad mer och mer tar till, Ju mer jag äta får; Min ande lika såsom will Här dricka ut hwar tår! Dock Gud ske lof! det räcker wäl Ock för en annan gång: Min arma, tomma, torra själ! Drick fritt för utan twång.

6. Tack Jesu, tack för hwar en drick Jag f tt ur dina sår, Tack äfwen för den nyß jag fick Och för all nåd jag får. Tack att Du aldrig mig försmår; Tack att Du är mitt bröd; Tack att Du mig ej förebrår Min myckna skuld och nöd.

7. Tack att ditt hjerta öppet står För mig, hwar en minut; Tack att jag der mig hwila får, Intill mitt sista slut. Min tunga hinner icke här

För allt att tacka Dig: Men hemma, hemma, hemma! der Skall Du få höra mig.

8. Ack! huru på mitt ansigt' jag, Inför din fotapall, På ewighetens jubeldag, Guds Lam, Dig lofwa skall! Der sjunga högt, med glädje stor, Den nya Lamsens sång: I höjden der Gud sjelfwer bor, Der slipper jag allt twång.

(Ur Zions Harpa.)

Salighetsgrunden.

a) Jesu födelse.

(Sw. Ps. N:o 58.) P. m. 4 lin. 7.

42. Gud ske ära, pris och makt, Som städs håller hwad Han sagt, Och har sändt till oß af nåd Jesum till wår tröst och råd.

2. Hwad de gamla fäderne Ofta önskat sig att se, Och hwad de förut ha spått, Har nu i fullbordan gått.

3. War wälkommen, o min skatt! Hosianna, dag och natt! Öppna sjelf mitt hjerta så, Att Du der indraga må.

4. Ärans Konung! kom till mig; Hjertat tillhör endast Dig; Gör det helt med Dig förent Och från alla synder rent.

5. Trösta själ och mod hwar dag; Jag är blödig, arm och swag: Till min lefnads sista slut, Hjelp i tron mig hålla ut. (H. Held.)

P. m. 8 7: 4:

43. Ende Sonen stiger neder, Gud blir menska såsom wi: Menskobarn, hwad tröst för eder Ligger icke deruti. Halleluja! :,:

2. Upp till himlen stige fröjden, Gud är oß i Christo blid! Ära ware Gud i höjden, Ware ock på jorden frid! Halleluja! :,:

3. Sälla morgon, länge wäntad, Ljufwa, sköna högtidsstund, Af de trogna efterlängtad Kring den wida jordens rund. Halleluja! :,:

4. War wälkommen: Segerförste! Du wår Frälsare och wän! Du wår Konung, Du den störste, Tag ditt rike bland oß än. Halleluja! :,:

5. Tag wår hyllning, wåra hjertan, Wig dem till din boning in! Synden, sorgen, nöden, smärtan Fly, när sjelf Du drager in. Halleluja! :,: (P. W—l.)

(Sw. Ps. N:o 33.) P. m. 7 6: 7 6:

44. O du, mitt hjertas trängtan! Hur skall jag fägna Dig? Och efter all min längtan Dig möta wärdelig? O Jesu! dig till ära, Tänd upp ditt ljus, att jag Må rätt förstå och lära Hwad Dig är till behag.

2. Ditt Zion utströr palmer Och jag will hjertelig Med mina ringa psalmer O Herre! lofwa Dig. Mitt hjerta skall Dig prisa I tid och ewighet, Dig tjena och bewisa Dermed sin tacksamhet. (P. Gerhard.)

(Mel. "En fjerran land," &c.) P. m. 6 4: 6 6 6 4.

45. Högtid för handen är, Ljuflig och blid.

Jesu blif sjelf oß när, Helga deß frid! Du som är werldens ljus, Lys i wårt hjertas hus, Drag oß från jordens grus, Nu är det tid!

2. Drag oß alltmer till Dig, Blif Du wår skatt! Lär oß på törnestig Prisa Dig gladt! Prisa din stora nåd, Prisa ditt kärleksråd, Som i wårt öfwerdåd Tagit oß fatt.

3. Läk de blödande sår, Frälsare kär! Dem oß din kärlek slår Och war oß när! Oß är Du född! hwad tröst! Lifwa wårt kalla bröst, Och låt wårt hjertas röst Prisa Dig här!

4. Tack för ditt nådes ord, Ljus på min stig; Tack för ditt rika bord, Dukadt för mig! Tack för ditt dyra blod, Tack för din Anda god, Tack för ditt tålamod Herre med mig! (L. S.)

P. m. 559:

46. O du saliga, O du heliga Jordens fröjdfulla högtidsdag. :,: Ära ske Herran! Nära och fjerran, Englar förkunna Guds wälbehag. :,:

2. Född är Frälsaren Och förloßaren Christus, Herren i Davids stad. :,: Kommen är friden! Himmelska tiden Nu är fullbordad, min själ war glad. :,:

3. Stora, heliga, Outsägliga Gåfwor få wi af Fadrens hand. :,: En är ock Anden, Som oß wid handen Leder till hemlandets sälla strand. :,:

(Mel. Sw. Ps. N:o 55.) P. m. 887: 3 : 4 : 48.

47. Hur härligt strålar lifsens ljus! Nu öfwer jordens torra grus Nedströmma nådens floder. — Han är oß sänd ur Fadrens famn,

Högt wördas må Hans ljufwa namn, Wår Jesus och wår Broder! Frälserman kallas Han, Mild, barmhertig, stor och mäktig, Rik i gåfwor, Herre öfwer himlens håfwor.

2. Wälsignadt är wißt Davids hus, Af hwilket Jesus, werldens ljus, Blef född att werlden frälsa. Hwi skulle jag då wara stum Wid sådant Evangelium, Som bådar lif och helsa? — Låt, o Gud, lofwets ljud Dig behaga! gif mig swaga Kraft och styrka Att i tron Dig wärdigt dyrka!

3. Den ringa krubban ej är tom, Den öfwergår i rikedom Allt guld på wida jorden. — Ack, Jesu, mig besinna lär, Hwad skatter den i hjertat bär, Som ett med Dig är worden. Kom! i mig hwila Dig: När mitt sinne har Dig inne, Kan min tunga Dig en härlig lofsång sjunga.

4. Upp, upp, du frälsta christenhet! Din Prest, din Konung, din Profet Att här wid krubban wörda. Upp hjerta, anda, själ och kropp! Nu bygges upp ditt fallna hopp, Du frias från din börda. Skynda hit: höj med flit Fröjdesånger alla gånger Du betänker Allt hwad godt dig Jesus skänker.

5. I Honom, som der ligger späd, Du ser den helga qwinnosäd, Den Hjelten utan like, Som ormens hufwud kroßa skall, Oß frälsa från wårt syndafall, Förstöra satans rike. — Himlens höjd rörs af fröjd. Satan ryter, han förtryter Oß wår lycka: Mörkrets bojor honom trycka!

6. Gud, förrän werlden skapad war, Mig till sin arfwing utwalt har, I Sonen, den Han sänder: Ja, Han i Skriften detta lär, Att Jesus

Frälsermannen är, Som straffet från mig wänder. — Ack, hwad nåd i Guds råd! Hwad mig felar, Jesus helar, Lagen fyller Lider allt hwad jag förskyller.

7. Gud ware pris i himlens höjd! Nu skola torkas bort med fröjd De christnas alla tårar, När Herren sjelf sig låter se Med allt det goda, Han will ge Dem Jesus sig utkorar. Härlig skrud Han sin brud Will ikläda, henne gläda, Mätta, lifwa Och sin Ande henne gifwa.

8. Deri har jag en hjertlig ro, Att på min Jesus jag får tro: Han på all nöd gör ända. Nu Gud will, sig till lof och pris, Mig föra i sitt paradis; Dit jag i tron will lända. Hans behag följer jag: Ro i werlden, synden, flärden Jag förkastar Och till Jesu möte hastar. (Syreens Sånger.)

P. m. 48847876.

48. Guds Son är född J Bethlehem på denna dag, Allt efter Fadrens wälbehag, Och worden kött. Af blotta gunst och nåde Är han oß sänd till hjelp och tröst, Och hafwer från all wåde All werlden återlöst.

2. Ack himlabud, J englar och härskarorne, Förkunner frid på jordene, Och priser Gud Med edra englatungor, Med harpor och basuners ljud: Ja, hjertelig lofsjunger, Och priser Herran Gud.

3. När englars chor Betygade sin stora fröjd, Och sjöngo Gud i himmelshöjd Med glädje stor; Då är den aldrig wärdig, Att nånsin ega mål och ljud, Som nu ej wore färdig, Att lofwa Herran Gud.

4. Ack, kärleks Gud, När jag din godhet tän-

ker på, Mitt hjerta billigt brista må, All kärleks Gud, Som har så älskat werlden, Att Du Dig sjelf i döden gaf, Och undergick den färden, Att helga så wår graf.

5. Ack, hjertans fröjd, Nu låt oß alla wara glad', Och med de herdar gå åstad, Med hjertans fröjd, Och följa stjernan efter, Som är wår Guds ords klara ljus, På wägen jemn och rätter Till Herrans helga hus.

6. De wise män, Och hedningar af Österland, Som kommo ifrån Midian Till Bethlehem, Uppläto sina håfwor Med största hjertans rörelse, Och skänkte Honom gåfwor, Guld, myrrham, rökelse.

7. Wälkommen hit, Min Gud, min Bror, min själawän, Till jorden ifrån himmelen, Wälkommen hit. Fast dina lemmar späda I krubban lades ned på strå, Will dock din kärlek gläda Hwar en Dig skåda får.

8. Din nedrighet Skall göra mig i himlen rik, Och dina helga englar lik I ewighet. Du welat Dig förnedra, På det Du oß upphöja må; Hwad kan oß mera hedra, Än lifsens krona få?

9. Låt oß begå, Och fira så wår julefest, Att Jesus sjelf må bli wår gäst, Jag önska må. Då kan oß icke fela Wälsignelse i råd och dåd, När Han oß will tilldela Sin kärlek och sin nåd.

10. Hans stora namn, Det Jesus är, en Frälsare, En menskowän och älskare, Det är Hans namn. Det namnet äfwen nämdes, Och första gång det taltes om, När Gabriel utsändes, Och till Maria kom.

11. På detta namn Beror ock all wår salig=

het, Som Skriften nogsamt säga wet; I detta namn Skull' alla slägter warda, Som uppå jorden finnas må, Wälsignade och sparda, Att himmelsk glädje få.

12. En härlig tröst, Att Han, som är wår Frälsare, Skall en gång bli wår domare; En härlig tröst: Då Han i skyn skall komma Med magt och mycken härlighet, Att gifwa ond' och fromma Sin lön i ewighet.

13. För Jesu död, Låt oß wår tid wäl akta på, Att ej wår' lampor slockna må, För Jesu död: När brudgummen månd komma, Att wåra lampor brinna må, Och wi med alla fromma, I salen få ingå.

P. m. 11 11 11 10.

49. Herren af himlen är kommen till jorden, Fadrens Enfödde är menniska worden. Gud har fullbordat profetiska orden. Född är oß Frälsaren, Israels tröst.

2. Zion! din bidan war lång i årtusen; Kommen är Herren: Se Julen, se ljusen! Glädje i templen och glädje i husen! Frid och försoning för tacksamma bröst.

3. Herdar i marken! upp, waken på jorden: Sjunger med englar de ljufliga orden: "**Ära i höjden och frid uppå jorden, Menskom god wilje,**" — ack saliga tröst.

(Dillners Sånger.)

(Mel. se N:o 44.) P. m. 76:76:

50. Till Bethlehem mitt hjerta I stilla pilgrimsfärd Nu skyndar från den smärta, Som bor

bland tidens flärd; Der will min själ sig gömma, Der har min tro sin skatt. Jag will ej Jesum glömma, Se'n Han fått hjertat fatt.

2. Du mörka stall och ringa, Dock ljus när Jesus är I dig, som oß kan bringa All fröjd som tron begär. När Jesu krubbas minne Mig rätt till hjertat går, Förklaras för mitt sinne, Hwar jag all ära får.

3. Men ack! hwi skall jag skåda All werldens Herre här, Der hö och strå förråda Blott armod, nöd, beswär? Hwi ser jag himlens Förste I mörka stallet bo, Bland konungar den störste I krubban söka ro?

4. Ack jo, Du wille wisa, Du war den armes wän, Att tiggarn må Dig prisa Så wäl som konungen; Den ringaste på jorden Du wille nalkas huld Och säga kärleksorden Och skänka trones guld.

5. Tillbedjande jag skådar Dig Jesu, Gud och man, I Ordet du mig bådar, Hwad godt Du will och kan. Så ringa, dock så mäktig, Så huld och dock så stor, Från himlen hög och präktig, Du kom — i stall Du bor.

6. En fågel har sitt näste, Ett wilddjur har sitt bo; Du under himlens fäste Ej finner hem, ej ro, Att trött ditt hufwud luta, En boning Du ej fick, Och knappt en famn att sluta Dig till, då här Du gick.

7. O kom! jag har upplåtit Mitt hjertas dörr för Dig, Du som mig allt förlåtit, Med Gud försonat mig. Kom Jesu, alltid gästa Uti

mitt hjertas hus; Kom att din brud Dig fästa I nåd, i tro, i ljus! (J. M. L.)

(Mel. N:o 13.) P. m. 87: 887.

51. Wid krubban din nedfaller jag, Min Jesu, enda lifwet! Jag kommer, offrar Dig i dag, Hwad mig af Dig är gifwet: Det är min anda, själ och mod, Min kropp med hwarje droppa blod; Ack! låt det Dig behaga.

2. Förrän till werlden född jag war, Du föddes i elände; Du redan mig utkorat har, Långt förr än jag Dig kände. Ja, innan Du mig lifwet skänkt, Ditt hjerta derpå war betänkt, Att din jag skulle blifwa. (P. Gerhard.)

P. m. 7773.

52. Jesu dina arma små Nu omkring din krubba stå, Att Dig sjunga på wårt wis Lof och pris.

2. Werlden söker annan fröjd, Men den gör ej själen nöjd; Wi hos Dig må söka ro, På Dig tro.

3. Af ditt Ord wi hafwa hört Att i synd oß Adam fört; Deraf kommer allsköns nöd, Ewig död.

4. Men af samma Ord wi sport: Gud med oß stor nåd har gjort, Sänder Dig från himlen ned, Bjuder fred.

5. Du tog an wårt kött och blod, Allt wårt straff Du sjelf utstod, Som wi med wår synd förtjent, Wäl förtjent.

6. Lagens bud Du uppfyllt har. Intet, intet

öfrigt war; Allt för oß Du fullgjort nöjd; O, hwad fröjd!

7. Nu Du ger oß alla bud Att få komma till wår Gud, Taga mot wår arfwelott! O, hur godt!

8. Denna gåfwan är så stor! Salig den som detta tror! Största juleskänk han fått På sin lott.

9. Jesu Du wår bäste wän! Hwad will Du då ha igen? Wi ha intet paßande Dig att ge.

10. Men uti ditt Ord Du sagt Och oß det på hjertat lagt: "**Mig, mitt barn, ditt hjerta gif, Min du blif!**"

11. Jesu! will Du hjertat ha, Detta onda syndiga? O! så tag det, Jesu kär, Som det är!

12. Tag det till Dig, Jesu god! Twå det rent uti ditt blod! I din hwita klädnad wäl Pryd wår själ.

13. Bär den ständigt i din hand, Smält den i din kärleks brand, Att den till en bild af Dig Formar sig.

14. Ja, Du oß wår synd förlåt! Led oß på den rätta stråt, Som Du banat med ditt blod, Jesu god!

15. Då få wi i himmelen Sjunga Dig, wår bäste wän! Der skall blifwa godt att bo Salig ro! (B. E.)

P. m. 4 447:

53. Gud ware pris! Mitt paradis Din krubba är, dit jag i tron framträder; Här ligger Du, Min Jesu! nu, Ett litet barn; Din menskighet mig gläder.

2. Min Christen, hör: War Du derför Wid

muntert mod Och låt all fruktan fara! Ty efter Han Sjelf blifwit Man, Har Gud dig kär, Det kan ej annat wara.

3. Till Jesum fly, Hans nåd är ny; Han lagar så, att Du får Honom prisa; Ser dina sår, Wet och förstår Hwarmed Han kan En fattig sjukling lisa. (P. Gerhard.)

P. m. 76:

54. När Juldagsmorgon glimmar Jag will till stallet gå, Der Gud i nattens timmar Re'n hwilar uppå strå. :,:

2. Hur god Du war som wille Till jorden komma ner! Nu ej i synd jag spille Min barndoms dagar mer! :,:

3. Dig Jesu! wi behöfwa, Du käre Barnawän! Jag will ej mer bedröfwa Med synder Dig igen. :,: (Palmqvists Barnsång.)

(Kan sj. som Sw. Ps. N:o 172.) P. m. 8, 336:

55. Hjertat skall af glädje röras Denna tid, Då hit ned Englaröster höras; De bebåda oß på jorden Med högt ljud, Att wår Gud, Christus född är worden.

2. Hjelten sig hos oß infinner, Som all nöd, Synd och död Mägtigt öfwerwinner. Gud blir kött och i sin linda Ligger här, Att rätt när Sig med oß förbinda.

3. Han åtog Sig hwad wi brutit, Trädde fram, Som Guds Lam Och har blod utgjutit; Gjorde godt hwad wi förderfwat, Har derwid Nåd och Frid Åt en hwar förwärfwat.

4. I sin krubba Han hugswalar Mig och dig

Oß till Sig, Kallar, ömt tilltalar: Käre bröder, låter fara Hwad som qwäl Kropp och själ Jag er tröst will wara.

5. Hjelp mig Dig, min skatt förwara! Lefwa Dig Dagelig Och med Dig hänfara, Att jag Dig med fröjdfull tunga I Guds sal Fri från qwal Ewigt får lofsjunga. (P. Gerhard.)

P. m. 87: 87:

56. Ett barn i dag är oß gifwet En Son är oß född i dag; I Honöm finner du lifwet, I Honom Gud har behag; I Honom uppgår för jorden Den nya himmelens sol! Ack, skalle, skalle de orden Med magt från pol och till pol.

2. I werlden krigen wäl bullra, Och magt sig spänner mot magt; Men, på den spädastes skullra **Är herradömet** dock lagdt; Och öfwerenglarnes skara Kring Honom prisande står, Som är, och war, och skall wara Då jord och himmel förgår.

3. Han **råd** och **underlig** kallas; Själ, må Han råda för dig! Han känner hjertgrunden allas; Han skådar doldaste stig. Han heter **kraft**, o war stilla, Låt Honom föra dig an! Hwem kan nu göra dig illa, Se'n Han för dig blifwit man?!

4. **Han, hjelten,** stred för dig striden, Och dräpte mörkrets förbund! Han, **fridens förste,** till friden Har lagt owanskelig grund! Han, **ewig Fader,** will wara Åt dig; då skall du ock tro, Att den är trygg för all fara, Som har i Honom sin ro! (B. E.)

P. m. 86: 886.

57. Nu ewigt wäl, nu ewigt wäl! Nu är

jag hjertligt nöjd. Här har nu hwarje men'sko-själ En skänk från himlens höjd, Som mer än tusen werldar är: Guds egen Son, wår Broder kär! Nu är jag hjertligt nöjd.

2. Nu skall med allting blifwa wäl, Trots alla jordens qwal! Om mig försmäkta kropp och själ I tidens jemmerdal, Har jag på himlens thron en Bror, Då blir allt wäl — min tröst är stor; Jag är af hjertat nöjd.

3. Si, det war ewighetens råd, Försonings-gåtan stor! Ack under utaf ewig nåd: Guds Son blir men' skors Bror, Och sina bröders löftesman! Uti Hans död min synd förswann; Och jag är hjertligt nöjd.

4. Jag är i mig en bunden träl, I Christo är jag fri. Min gamle Adam gör min själ Otaligt bryderi; Men när Guds egen Son för mig Blir mennista och offrar sig, Då är jag hjertligt nöjd.

5. Då wågar jag ej låta bli Att tro och wara nöjd; Då wågar jag ej se förbi Försonings-wärdets höjd. Ty är hon stor, min syndaflod, Långt större Lammets död och blod. Jag är af hjertat nöjd.

6. Nu allt hwad men'ska heter, kom Till denna julfröjd ren! Om icke du är ren och from, Du lika-wäl är en Af dem, som Gud till Broder fått. I himlens arf du har en lott; Ty war af hjertat nöjd!

7. O, stämmen in med salig fröjd I englaska-rans ord: "Pris, ära Gud i himlens höjd, Och frid uppå wår jord. Och menniskomen wäl-behag!" Jag sjunger till min sista dag Jag är af hjertat nöjd.

P. m. 8887.

58. Kommer, låt oß Christum lofwa, Håg och hjerta bli Hans gåfwa; Psalm och sång dertill som håfwa, Gif, du dyra christna folk!

2. Synd och afgrund de må gråta, Död och djefwul illa låta; Wi, som ha den Frälsar'n såta, Kasta allt bekymmer bort.

3. O, en stund af lust och gamman, Då wi detta allesamman Hjertligt tro, och så tillsamman Tacka Dig, o Jesu wår!

4. Skönsta barn i krubban ringa, War oß huld, oß alla bringa Dit, der englaskaror swinga Och med lof upphöja Dig!

(Mel. N:o 22.) P. m. 11 11 11 5.

59. Hallelujah! Hwar man kan salig blifwa, Gud sjelf sitt lif i döden welat gifwa. Den högste Gudens Son antar oß åter Och oß förlåter.

2. Han, såsom wi, ett litet barn är worden; Han wandrat har i ringhet här på jorden. Ett barn, det wi Immanuel få kalla, Försonar alla.

3. Han låg, som wi, inunder modershjerta; Han föddes ock till lifwet under smärta; Fast utan synd, Han liknar sina bröder I deras nöder.

4. Hwarföre? Ack, Han wille werlden frälsa. Oß syndare förwärfwa lif och helsa, Och rycka hela wår djupt fallna skara Ur nöd och fara.

5. Se'n Jesu blod på jorden har förrunnit, Guds wrede stillat, nåd åt alla wunnit: Stor glädje är i himlen öfwer jorden, Som frälst är worden.

6. Nu skådar Gud med wänlighet här neder,

Af wredens kar Han sig ett lof bereder. En hwar som sig i tron till Jesum wänder, Sin frid Gud sänder. (Woltersdorf.)

b) Jesu namn.

P. m. 12 11:

60. O Jesu! ditt namn är "ett fäste i nöden", Min "käpp och min staf" och mitt bergfasta "slott." Ditt namn är det säkraste "motgift" mot döden, Ack wißte, ack wißte all werlden det blott!

2. Ditt namn är "en utgjuten salva", som helar Och stillar och läker min sargade själ. Ditt namn är min "starkhet", när styrka mig felar, Ditt namn är min "tillflykt" i we och i wäl.

3. Ditt namn är en "klippa" i pröfningens timma, Ett "torn", som ej starkaste owän slår ner, Ett "ljus", som förskingrar den tjockaste dimma, En "källa", som lefwande watten mig ger.

4. Ditt namn har bewisat jemwäl på mitt hjerta, Den "lifskraft", som ligger förborgad deri, Och stillat min oro och lindrat min smärta, Och gjort mig från "dödens förskräckelse" fri.

5. Så will jag det härliga namnet besjunga, O Jesu! så länge jag ännu är här. Må sedan i ewighet hjerta och tunga Förkunna hur stort och hur lofwärdt det är.

6. Det namnet skall ännu mig skydda och bära, Och resa mig upp när jag ligger omkull. Det namnet — det namnet allena — gif ära, O Gud, för din **sannings och trofasthets** skull! (L. S.)

(Kan sj. s. Sw. Ps. N:o 64.) P. m. 87 : 78, 87.

61. I Jesu namn wår wälfärd står, Wår glädje, lif och helsa. Det namnet **Jesus** bäst förmår Oß från all fara frälsa. I strid mot synden, slärden I Jesu namn wi seger få, Och sist ur grafwen glade gå, Då Gud skall döma werlden.

2. I Jesu namn wi tryggt bestå Mot ondskans hela skara. Oß samwetet anklaga må, Oß satan krig förklara: De kunna oß ej fälla, Blott wi i tron här fast bestå. I Jesu kraft wi tryggt framgå; Hans namn till wärn wi ställa.

3. I Jesu namn till nådens thron Få arma själar träda, Och himla-Fadren, i sin Son, Will dem bönhöra, gläda. Från syndens smittor twagne, Och helgade i Jesu namn, De blifwa uti Fadrens famn, Till barn af nåd upptagne.

4. I tiden Jesu namn ej kan Af oß nog wärdigt prisas: Dock bör det här af hwarje man Den högsta wördnad wisas. Hwar Christen bör det bära, I hjertat och på tungan här; Ty Jesus endast wärdig är Att taga pris och ära.

(Syreens Sånger.)

(Kan sj. s. Sw. Ps. N:o 136.) P. m. 87 : 7788.

62. Jesu för ditt namn sig böjer Allt, som rörs och lefwer här. Sig Guds kärleks-hjerta röjer I det ljufwa namn Du bär. Jag ock djupt nedböjer mig, Wördar och tillbeder Dig. Ack! Du wärdes sjelf mig lära, Att ditt Jesus-namn rätt ära.

2. Helga namn, lifs-olja rena, Kärleksbalsam, full af saft! Utom Dig står jag allena Utan

andligt lif och kraft. Utan Dig är ångst och nöd, Fruktan, twifwel, dom och död. När på Dig i tron jag bygger, Har jag friden och är trygger.

3. Sköna namn, du själens smycke, O, hur dyrbart är du mig! Du har tagit in mitt tycke; Hwad jag önskar, finns i dig: Nåd, lif, kraft och helighet, Hwila, frid och salighet. Mig blott Jesu namn gör nöjder Och till Honom ewigt böjder.

4. Wäl mig, att du mig är worden Allt i alla, och jag Dig Kan omfatta här på jorden, Älska Dig, som älskar mig. Jesus skall min Jesus bli, Jesus står mig alltid bi. Jesu namn will jag städs ära Och ett ewigt lof hembära.

(Syreens Sånger.)

(Kan sj. s. Sw. Ps. N:o 126.) P. m. 7 8 : 8 8.

63. **Jesu namn** den klippa är, Hwaruppå hans kyrka hwilar, Och hans wänner finna der Skydd mot alla mörkrets pilar. Will mig satan än förfära, Jesu namn kan mod beskära.

2. **Jesu namn** är ock den borg, Dit jag flyr från werldens willa, Från deß oro, från deß sorg, Och der får jag hwila stilla. I hans namn jag seger winner, I hans namn jag målet hinner.

3. **Jesu namn** min läk'dom är: Och när samwetssåren swida, Gjuter Han en droppa der Ur sin genomstungna sida, Och af detta namnet flyter Salighet, som aldrig tryter.

4. **Jesu namn** är all min tröst, När jag kämpar, när jag strider. Jesu namn och Jesu röst Styrka mig i nödens tider. När Guds lag min dödsdom faller, Ser jag hwad det namnet gäller.

5. Och till ewig salighet Är ej annat namn oß gifwet. Jesu! din rättfärdighet Har åt oß förwärfwat lifwet! Jesu namn jag will åkalla Och i Jesu armar falla.

6. I hans dyra namn jag will Träda för min Fader åter: När det namnet hör mig till, Wet jag att Han mig förlåter. Hwilken fröjd är lik med denna: Jesu dyra namn att känna!

(L. S.)

(Mel. se N:o 33.) P. m. 98: 88.

64. Det dyra Jesu namn allena, Det är den sköld jag litar på, Det kan den ondas skott förmena, Att de mig ej förderfwa få, Det gör, att mig ej skada kan Synd, satan, werld el' någon man!

2. I Jesu namn är jag upptagen I Guds församlings klena hop; I Jesu namn är jag rentwagen Ifrån min arfsynd i mitt dop; I Jesu namn, i Jesu sår Jag tror min werksynd ock förgår.

3. I Jesu namn jag mig förlitar Uppå Guds nåd, som styrer allt; I Jesu namn jag mig beflitar, Att göra hwad min Gud befallt; I Jesu namn jag tror förwißt, Att Gud förlåter all min brist.

4. I Jesu namn går jag till kyrka, Att höra Herrans helga Ord; I Jesu namn får jag ock styrka Wid Jesu helga Nattwardsbord; I Jesu namn, i Jesu blod, Jag njuter tröst och tålamod.

5. I Jesu namn jag mina böner Frambär till Gud min Fader kär; I Jesu namn med tron jag röner, Att Gud mig ger hwad nyttigt är;

I Jesu namn jag ber och tror, Att Jesu Ande i mig bor.

6. I Jesu namn will jag nu börja Min kallelse och hwad jag gör, I Jesu namn derföre sörja Jag will, att allt sker som sig bör; I Jesu namn jag tror och ber, Att Gud dertill sin nåd mig ger.

7. I Jesu namn will jag nu föra Mitt lefwerne, så att jag kan I Jesu namn, hwad rätt är, göra Emot min nästa och hwar man; I Jesu namn will jag alltså Min werld i tron igenomgå.

8. I Jesu namn will jag ock lära De mina känna Herran Gud; I Jesu namn will jag dem nära, Och sedan efter Herrans bud I Jesu namn dem föregå, Så att de ej förargas må.

9. I Jesu namn jag lägger neder Om qwällen sen min matta kropp, I Jesu namn jag troget beder, Att få med helsan wakna upp; I Jesu namn jag ock uppstår Och glad till mina syßlor går.

10. I Jesu namn will jag åkalla Gud Fader, Son och Helge And'; I Jesu namn will jag befalla Min själ och kropp i Jesu hand; I Jesu namn, I Jesu famn Jag hoppas få min sista hamn. (Ur Mose o. Lams. W.)

(Mel. Sw Ps. N:o 420.) C. m.

65. Jag wet ett namn så dyrt och kärt, Ett namn af lif i Sig; Och mer än jord och himmel wärdt, Det namnet är för mig.

2. Det klingar som en skön musik, En ljuflig hemlandston! Det gör mig glad, det gör mig rik, Fast ännu blott i tron.

3. Ty si, det talar om en Wän, Som ewigt huld och god, För mig har öppnat himmelen Och löst mig med sitt blod.

4. Det talar om en Fadersfamn, Som för mig öppen står, Det talar om en fridens hamn, Der snart jag hwila får.

5. Det talar om en **ewig nåd**, Som räcker till för **allt**; Om hjelp och kraft i råd och dåd, När allt syns mörkt och kallt.

6. Än mer — det talar ju om **En**, Som warit frestad här, Och nu kan hjelpa hwar och en, Som pint och frestad är.

7. Det torkar ljufligt bort hwar tår, Som än will bryta fram, Och hwiskar om en ewig wår Deruppe med "Guds Lam".

8. Och **Jesus, Jesus** är det namn, Som är så dyrt för mig, Den ljufwa ro, den stilla hamn, Som har all frid i sig.

9. Dock ingen dödlig kunnat än Tillfyllest prisa det; Dertill förwißt i himmelen Behöfs en ewighet.

10. Men under ökenfärden här I mörker och i nöd, Mitt solsken dock det namnet är, Mitt ljus, mitt lif, mitt bröd!

11. Och när jag står fullkomligt fri Från synd och sorg en gång, Det enda namnet än skall bli Min ewigt nya sång! (L. S.)

c) Jesu lidande.

L. m. Se Mel. N:o 9.

66. I mörker werlden fallen låg, Då Gud till oß i nöden såg Och, oß att frälsa derifrån, I kärlek sände oß sin Son.

2. Och Han Sig födas lät, att bli En dödlig menniska som wi, Att göra allting godt igen Och öppna för oß himmelen.

3. Så werldens ljus till werlden kom, Att oß från mörkret wända om, Och leda oß till ljusets land Från wanskligheten mörka strand.

4. Att lösa oß från syndens skuld Förmådde ej all werldens guld; Men Gud fann lösepenning god, Sitt heliga och dyra blod.

5. Han sträcker öfwer alla land Så wänligt ut sin nådeshand. Hans kärlek, solens wärme lik, Bjuds lika fri åt arm och rik. (H. J. L.)

(Kan sj. s. Sw. Ps. N:o 70.) P. m. 877:

67. Rör, o Jesu! sjelf min tunga, När jag tala will om Dig. Hör den röst, som wågar sig, Fast i swaghet, om Dig sjunga, Om hwad Du för oß utstått, Din förtjenst och wåra brott.

2. O! min själ må wißt betagas Utaf häpnad, då jag ser Dig från himlen komma ner, Och hur strart för Dig tillagas Armod, ränker, flykt och qwal, Jämmer, plågor utan tal.

3. Jag på din förnedring tänker, Huru Du af syndig stam Föddes, Du Guds rena Lam; Oß att frälsa ned Dig sänker, Föds i armod, späd och klen, Dock från syndens smitta ren.

4. Du wäl Gudomsfullhet hade, Som din helga mandom fick I sitt första ögonblick; Men deß bruk Du dock bortlade, Dig i nöd och ringhet gaf, Från din krubba till din graf.

5. Tack, min Jesu, för din qwida, För din möda qwal och nöd! Tack för bittra korsets död,

Som för mig Du welat lida! Tack för smälek och förakt, Som Du hafwer på Dig lagt!

6. Gif att din förnedring blifwer Mig en wäg till ära, fröjd, Att i Dig jag wäl förnöjd, Werldslig lusta från mig drifwer, Att jag, upphöjd af din hand, Flyttas må till himlens land.

P. m. 5 11 11 11 11 5.

68. Det skedde för mig, Att Gud uti kött uppenbarade Sig, Att himlarnas Herre på jorden blef träl, Helt fattig och plågad för syndares wäl; Det undret, min Jesu! ju skedde för mig? Deß tackar jag Dig.

2. Det skedde för mig, Att Du här måst' wandra på mödosam stig: Du ofta af kärlek arbetat Dig trött, Men blef dock föraktad och illa bemött. Din lydnad och möda wißt gäller för mig, Deß tackar jag Dig.

3. Det skedde för mig, Att mordiska folket så fängslade Dig. Att Du blef oskyldigt anklagad och dömd, Det gjort att min synd blef förlåten och glömd. Din plågsamma smälek ger ära åt mig, Deß tackar jag Dig.

4. Det skedde för mig, Att Du uppå korset uppoffrade Dig. Hwart salighets-ord af din heliga mun Det säger, Du wann i försoningens stund. Allt har Du med döden beseglat åt mig, Deß tackar jag Dig.

5. Det skedde för mig, Att syndiga händer marterade Dig. Din ångest och pina, din' blodiga sår, Dem Du så saktmodigt och tåligt utstår, Ge rening och helsa tillfyllest åt mig, Deß tackar jag Dig.

6. Det skedde för mig, Att Du efter blodigt, men segrande krig, Dig wiste med segerbaneret i hand, Och sedan uppfor till wårt fäderneslands; Allt detta din Anda betygar för mig, Deß tackar jag Dig. (A. B. Malmstedt.)

P. m. 8 7: 7 7 8 8.

69. Si, Guds Lamm! Johannes säger, Då han ser hwar Jesus går; Se, hwad förmån stor han äger, Han på Jesum peka får! Får oß wisa till Guds Lamm, Som der wid Jordan går fram, Bär hos Sig en kärlekskälla, Som will göra själar sälla!

2. Detta Lamm är all wår helsa, Wåra själars bäste wän, Enda hjelp, som kan oß frälsa, Största skräck för fienden! Fadren till sin Son har sagt: "Gå till jordens mörka trakt! Åt de barn, som Jag bort straffa, Ewig tröst och glädje skaffa!"

3. Ende Sonen hördes swara: "Ja, min Fader! Jag will gå! Offerlammet will Jag wara, Lif och blod de skola få! Deras synders bittra lott, Största straff för deras brott Må din hand på Mig utösa, Att jag dem må ewigt lösa."

4. Ja, min Jesu! Du det gjorde, Dödsens nöd för mig Du bar! Sedan jag din kärlek sporde, Och din kraft jag smakat har, Will jag weta endast Dig, Will jag helt Dig gifwa mig, Trängtar jag till Lammets möte, Tills jag hwilar i deß sköte!

5. Men tills denna dagen stundar, Låt mig städs betrakta Dig! Fast jag aldrig här utgrundar Allt hwad Du har gjort för mig. Men jag

tror det fullt ändå, Och jag lefwer blott derpå Till den dag, som ej skall sluta, Då jag Dig får ewigt njuta! (B. E.)

(Mel. se N:o 22.) P. m. 11 11 11 5.

70. O, Du Guds Lamm, som werldens synd borttager, Som tålig och saktmodig bördan drager, Den Gud, att skona oß, uppå Dig lade, Som synd ej hade.

2. Hwem kan din stora kärlek nog beprisa, Som Du oß fallne syndare täckts wisa. Ej likna kan här något modershjerta Dig i din smärta.

3. Hwad är wäl menniskan, att Du så tänker På henne och i nöd och död Dig sänker? Hwad är wäl jag? Af syndare den förste, Ja, aldraſtörste.

4. Ack, milde Jesu! Dig i nåd förbarma, Och med försoningsblodet twå mig arma. Min stora skuld, den wille Du afskrifwa, Din frid mig gifwa.

5. Dig, Jesu, dör jag, Dig will jag ock lefwa: Jag will i synden mig ej mer inwefwa. O Du Guds Lamm! jag Dig i trone beder, Att Du mig leder. (E. Liebich.)

Lika med föreg.

71. Kom, nattens barn, du som så gerne wandrar I mörkret, och emot ditt samwet' handlar! Ja, kommen alle I, som synder öfwen, Och Gud bepröfwen!

2. Sen här en natt, i hwilken skräck och fasa Med magt emot den heligaste rasa, En natt, i hwilken Jesus tröstlös qwider, Med döden strider.

3. Guds Lamm! Du ängslas, faller ner på jorden! Hur' är, o Konung, Du förnedrad worden! Min Gud! hwad har Dig sådan nöd ådragit Och Dig så slagit?

4. Du beder, darrar, gråter, suckar, längtar, Som syndaren, när efter tröst han trängtar. Den kalk Dig räckes gör ditt rena hjerta Osäglig smärta.

5. Will då din Gud ej nådigt på Dig blicka? Och törs en engel knappt Dig wederqwicka? Ack, huru fasansfull är här den wånda, Du måst utstånda.

6. Här ser jag lifwet hårdt med döden kämpa, Att dödens hemska magt för ewigt dämpa. Så har, o Lamm! Du Dig ej welat skona, Att mig försona.

7. Så tränger dödens ånger till Hans hjerta; Så preßar Honom själens qwal och smärta, Att blodet i Hans ådror brinner Och blodswett rinner.

8. Den faller, ack hwarthän? På denna jorden, Som genom synden är förbannad worden; Men hwilken Jesu blod och swett allena Af synd kan rena.

9. Hwem wågar nu en fallen werld fördöma, För hwilken Jesus så har kunnat ömma? Nej jorden skall en Herrans lustgård blifwa, Hans plantor drifwa.

10. Men du, som ej will till förbarmarns ära Rättfärdighetens ädla frukter bära! Betänk Hans wredes eld skall en gång brinna Och dig nog hinna.

11. Förskräcks en gång och böj dig djupt för Herran: Han är en Frälsare, som när och fjerran

Benådar den, som synden öfwergifwer, Och Hans förblifwer. (Woltersdorf.)

P. m. 888787.

72. Den natten, då Jag förråddes På Oljoberget i smärta, Jag bad med bristande hjerta Och swettades blod för dig. O själ, på dig jag då tänkte, Säg, tänker wäl du på Mig?

2. När nu slagen Jag blödde, När, törnekrönt och försmädad, Jag blef bespottad och hädad, Då tänkte Jag blott på dig. O själ, som så högt Jag har älskat, Säg, tänker du wäl på Mig?

3. Bland syndare blef Jag räknad, Af Gud och men'skor förkastad, Med korsets börda belastad, Jag gick i döden för dig. O själ, besinnar du detta, Säg, tänker du wäl på Mig?

4. De slogo Mig fast wid korset, Att fri dig göra från dina Mißgerningars skuld och pina, Der led Jag och dog för dig. O du, som i synd dock will lefwa, Säg, tänker wäl du på Mig?

5. Och döende bad Jag Fadren Förlåta din synd, att lifwet Dock skulle blifwa dig gifwet Och himlen öppnas för dig. O själ, du som bäfwande klagar, War tröst och se uppå Mig?

6. Se, himmel och jord med bäfwan Förskräcktes och smärtan kände, Då Jag i nöd och elände Gaf upp min Anda för dig. O själ, besinnar du detta Säg, tänker du wäl på Mig?

7. Hwi fruktar du Mig? hwi flyr du? Hwi är Jag din owän worden? Allt hwad Jag gjorde på jorden, Det skedde af kärlek till dig. O själ, låt min kärlek dig locka Att gifwa ditt hjerta åt Mig!

8. Att frälsa dig, arme broder, Jag kom för att döden lida. I himlen wid Fadrens sida Nu manar Jag godt för dig. O själ, på dig ser mitt öga, Förlita dig tryggt på Mig!

9. Till Mig i himlen Jag wille, Förlorade son dig leda; Der will Jag dig rum bereda, Der tänker Jag städs på dig. Der får, om i tron du har stridit, Du sist hwila ut hos Mig. (B. W.)

P. m. 11 9: 11 11 9.

73. Långfredag, Långfredag, du skönaste dag! Då friden på jorden blef wunnen, Och himmelen sjunger med heligt behag; Ty Jesus och friden är funnen — Fast jorden blef mörk, är dock himmelen ljus, Och Sonen går hem till sin Faders hus. Se'n striden på jorden war slutad.

2. Långfredag, Långfredag, du herrliga dag! Besjungen af tusen härskaror Med himmelska röster af ljufwaste slag; Ty Jesus oß frälsat från faror Igenom en neslig och smädefull död, Af kärleken twingad, då nöden så böd, Att dö uti syndares ställe.

3. O syndare! kom nu att fira den dag, Då Jesus för syndare dödde; Och låtom oß aldrig mer bryta den lag, Som Jesus fullgjort då Han blödde Och utgaf sitt lif, att betala wår skuld, Att Gud måtte blifwa mot syndare huld Och icke till ewig tid wredgas.

4. Ty Frälsarens blod har ett wärde så stort: Wår skuld den långt öfwer betalar, Och loßar de band, som oß fängsliga gjort, Och öppnar oß himmelens salar. Så gläds då, o syndare! öf=

wer Guds nåd Och wisdom, som uti Guds ewiga råd Sin Son dig till salighet skänkte.

5. O! må jag ej blygas och häpna hwar dag, Jag frestas att synder utöfwa: Då Jesus för deßa fått så många slag, Att jag ej må Honom bedröfwa? O, hjerta och själ, låt beweka dig då Att troget i Frälsarens fotspår framgå, Dem Han här så tungt hafwer wandrat.

6. Då Jesus af kärlek för min skull har dött Och lidit den swåraste smärta, Så tror jag ock att Han ej nån'sin blir trött, Att söka besegra mitt hjerta Samt hjelpa mig kraftigt från synden att dö, Och i mig utrota det giftiga frö, Som dödar mång' tusende själar.

7. O, bröder och systrar och wänner så kär! Hwad tänken I på denna dagen, Då hjelten af Zion till himlarnes här Ur ångest och dom blef uttagen? Mitt fattiga hjerta! hwart leker din håg? På jord eller himmel? Ell' månn' det är nog Med munnen bekänna Hans smärta?

8. Nej icke med werlden i synd och i ondt Wår Jesum ånyo att döda — Då Han oß i dag med Gud har förfont Och låtit sitt blod allt utflöda: Att wi skulle wara och blifwa Hans barn Och icke gå fängslade uti de garn, Der werldenes barn ännu sitta.

9. Min själ och mitt hjerta! hwar är du den stund, Då munnen omtalar den Guden, Som ser hwarje tanke och innersta grund Och gifwit de kärliga buden: Att wända tillbaka till hwila och ro Och göra den bättring i werk och i tro, Som Jesus i Ordet utstakar.

10. Mitt hjerta! låt aldrig en dag gå förbi

Som du ej på Jesum städs tänker; Förnya ditt löfte i bönen att bli Mer troget och ödmjukt nedsänkter. Ack rena min själ hwarje stund Jesu kär! Och tag Du mitt hjerta. Jag ej mer begär Än ligga wid foten af korset.

11. O! Golgatha kulle, du är det palats, Der himmelens konung nu hänger Fastspikad wid korset, den rysliga plats, Att blodet så ymnigt uttränger. Du är dock, o Jesu! wår Herre och Gud; Du skall oß wäl hjelpa af werldene ut Och hem till ditt himmelska rike.

12. På Golgatha berg, der tar jag mitt bo, När andra på jordene bygga; På knä under korset skall jag ha min ro, Der flätar jag åt mig en hydda Af blad och af blommor, som der wäxa opp, Af blodet som flöt utur Frälsarens kropp. Bort werld med din ro och din fägnad.

13. Här är nu den skugga, den ljufliga frukt, Det nöje jag önskar att winna, De liljor, som gifwa den ljufwaste lukt. Ack! se huru blodströmmar rinna, Se famnen står öppen och wäntar på mig. Se hålet i sidan, der lägger jag mig; Ej synden mig mer skall förderfwa.

P. m. 98: 89, 98.

74. Min Själawän! låt mig Dig skåda, Der Du wid korset naglad står, Att nåd och frid med Gud mig båda Uti ditt blod och djupa sår. Ett uppwäckt hjerta Du mig gif, Att jag hos Dig botfärdigt söker Den kraft, som tro och kärlek öker Och kan i själen wäcka lif.

2. Den törnekrona, Du täckts bära Med tålig ödmjukhet för mig, Gif nåd, att den mig

måtte lära Sann ödmjukhet, som täckes Dig. De droppar blod, som törnets tagg Utaf Dig preßat, wärdes gifwa, Att de min läkedom må blifwa Mot syndasår och samwetsagg.

3. Du led och teg; men wärdes tala Till mig: "Kom hit, betungade, Jag kommen är att dem hugswala, Som känna syndens tyngd och we." — Gif att den strida tåreström, Som ned af dina ögon flyter, Hos mig min hjertas hårdhet bryter, Och werkar kärlek, sann och öm.

4. De armar, Du på korset sträcker, De locka mig att till Dig fly: Du dem i nåd emot mig räcker, När jag, ur syndens djupa dy, åkallar Dig med bättringsrop, Och beder: "Jesu, mig omfamna, Att jag hos Dig må trygg få hamna, Och samlas till de sällas hop."

5. Uti din sida och ditt hjerta, Som på Dig, Jesu, öppnadt är, Der får jag lisa i all smärta: Dit sträcker sig allt mitt begär. Der finner jag ett säkert bo; Der will min själ sig innesluta; Der kan jag frid och glädje njuta; Der får min själ en ljuflig ro.

6. Din nakna kropp och blotta leder, De kraftigt minna mig uppå Den skrud, som Du för mig bereder, Hwari jag skall för Gud bestå. Ditt höga rop och klagoskri, Att Gud Dig hade öfwergifwit, Jag finner mig till tröst beskrifwet, Att jag ej skall förskjuten bli.

7. Den trogna förbön, som Du fäller För dem Dig gjorde grufligt qwal, För mig hos Fadren äfwen gäller, Ty jag war en bland deras tal. Du plågad blir af häftig törst, Min salig

het Du efterlängtar: Ack! gif att efter Dig jag trängtar, Som mig så högt har älskat först.

8. Du, som för mig är korsfäst worden, Ack! fäst min själ wid korset så, Att, medan jag är här på jorden, Jag öfwer allt Dig älska må. Och när till ewighetens land Du ändtligen mig hän will kalla, Låt mig, som Du, i tron befalla Min själ i Himla=fadrens hand. (Syreens Sånger.)

(Mel. se N:o 4.) P. m. 11 10: 4 4 10.

75. Allt hwad oß Adam i fallet ådragit, Allt är nu botadt af "Qwinnones säd". Christus har werldenes synder borttagit, Just på den dagen Han dog uppå träd. Han som war ren, Gjort det Allen'; En dog för alla och alla i En.

2. "Si, min lekamen och blod jag för eder, Till edra synders förlåtelse ger",— Sjelf Han ju sade — och bjuder och beder "Tager det, låter det gälla för Er. Allt hwad jag gör, Lider och dör, Gör jag för Eder, för Eder, ack hör!"

3. Om dina synder än blodröda wore, Skola de likwäl bli snöhwita här. O, ja, — det blodet af Herren den store, Tusenfallt mera än synden dock är. Ack, att du fick, Endast en blick, In i det helga, dit Medlaren gick!

4. Men I lättsinnige sjalar, som tagen Nu öfwer Golgatha lättaste språng, Trampande blodet och trotsande lagen, O huru swårt er skall blifwa en gång Möta Hans syn, Herrlig i skyn, Hwilken I stungit, föraktеn och flyn!

5. Wärdes o Jesu, för syndare alla Wisa Dig så, i din martergestalt, Att de förkroßade straxt nederfalla, Söka och finna wid korset sitt

allt. Uslaste träl Dock är en själ, Som med ditt blod Du har friköpt likwäl.

6. Hjelp oß att hålla det ewigt tillräckligt, Att Du har dött för hwarendaste själ; Tweka och twifla på det är förskräckligt, "Trampa Guds Son", och friwilligt bli träl. Nej, det är nog: Frälsaren dog, Ewigt för alla, tillräckligt och nog!

(Ahnfelts Sånger.)

P. m. 9 9 8 8.

76. O, Jesu kär! Att mig försona Du tager på en törnekrona, Med hån Du purpurmantel bär, Till spe ett rör din spira är.

2. Skön är din krona, skönt Du bär den; Ditt rike större är än werlden. När werldens makt förgås i strid, Skall din stå fast i ewig frid.

3. Din krona det är tålamodet, Din purpur är försoningsblodet, Och herrskarspiran som Du bär, O Herre, det din kärlek är.

4. O, låt mig komma i ditt rike, Om ocksä der den minstes like! Min konung sjelf för mig ju dog Och är min Gud: det är mig nog!

(K. G.)

(Mel. se N:o 22.) P. m. 11 11 11 5.

77. Gråt, syndare! din synd har Jesum slagit Och wredens stormar öfwer Honom dragit. Din synd har gjort Hans milda, rena hjerta Osäglig smärta.

2. Har Han i sådan nöd Sig måst begifwa, Hwad skall af dig, du torra träd, då blifwa! Hwar will för wredens eld, du här ser brinna, Du tillflykt finna?

3. Gråt, syndare! gråt med förläget hjerta, Du är en orsak till all Jesu smärta. Du, du har bort, hwad Jesus utstått, lida, Samt tröstlös qwida.

4. Allt, hwad du är och har i detta lifwet, Det ware Honom nu för ewigt gifwet. Du är dertill förbunden, för Hans smärta, Af allt ditt hjerta.

P. m. 665:

78. Jag låg i djupsta nöd, Försänkt i ewig död, I syndens wälde, Då Herren Sig af nåd Till följe af sitt råd, För mig inställde.

2. De gißlars slag Han fått, Hans kropp afklädd och blott, Hans törnekrona, Den smädelse Han bar, Ja, hwad Han utstått har, Att mig försona;

3. Ja, Hans korsfästelse, Och bittra hädelse, De sår, som swida, Hans själs försmäktande, Det hårda ängslande Han måste lida;

4. Allt, hwad Han utstått har Tills Han afbleknad war Min själ till fromma, Skall mig till salighet, I tid och ewighet Tillgodo komma.

(Mel. se N:o 36.) P. m. 87: 7788.

79. Se, jag faller Dig till fota, Jesu, Du, som älskat mig Och för synden welat bota, Hwarmed jag bedröfwat Dig; O! hwad njuter jag för fröjd, Då jag ligger arm och böjd, Wid ditt kors, der Du afsomnat Och min salighet fullkomnat.

2. O min Läkare! mig hela, Jag är syndig, sjuk och swag; Mig din läkedom meddela Mot

den skada, hwilken jag Genom Adams fall har fått, Och förökt med egna brott; Om ditt blod min själ bestänker, Botas allt hwad henne kränker.

3. Wärdes dina sår inskrifwa, Jesu, i mitt hjertas grund; Att af mig de må förblifwa Oförgätne hwarje stund. War och blif min enda skatt, Der jag hwilar dag och natt; Låt mig till ditt kors mig luta; Nåd wid dina fötter njuta.

(Augustinus.)

P. m. 8 lin. 11.

80. Min blodige Konung på korsträdets stam, Föraktade Herre, oskyldiga Lamm! Din klädnad är blodig, Du ängslas, Du ber, Du ligger på marken med ansigtet ner, Du gråter, Du qwider, Du tigger om nåd, Du händerna wrider, Och wet ingen råd; I tretti års träldom Du lider all nöd, Och sist Du oß frälsar igenom din död.

2. **För mig** Du blef sårad, **för mig** Du blef träl; Du smakade döden, att rädda min själ; Du hänger förlåten, men tänker på mig; Du beder för andra, men glömmer bort Dig. Din helga lekamen mitt påska-lamm war; Den bittraste galla för wällust Du tar; Att göra mig salig, Du lider all nöd; Att skänka mig lifwet, så hänger Du död.

3. Så blef då fullkomnadt Guds ewiga råd, Så lades grundwalen till styrka och nåd. Uppståndelsen följde och allt blef bestäldt. Wår Skapare nöjdes, och slägtet blef sällt, Så saligt, som det uti skapelsen war, Och än mera lyckligt, ty

Medlaren har En ewig rättfärdighet **för oß** tillreds. Kom, fattige syndare, gif er tillfreds!

4. Hwad är då att wara försonad med Gud? Det är att **Han** tystat förbannelsens ljud. Hwad är då att wara upprättad igen? Det är att ha rättighet wara Guds wän. Förtro dig fördenskull, så usel du är, Med hela din börda och allt ditt beswär, J Frälsarens händer; Han will och Han kan För hela din salighet wara din man.

(Rutström.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 29 el. 58.) P. m. 4 lin. 7.

81. Sitta under korsets stam, Blicka upp och se Guds lamm, "Herren wår rättfärdighet", Det är lif och salighet.

2. Blodet der är Sonens blod, Som Han göt så huld och god Åfwen för **min** synd, mitt brott, För att göra allting godt.

3. Röfwarns bön min bön ock är: "Tänk på mig, o Herre kär, J ditt rike!" — och Han har Ock för mig ett nådigt swar.

4. Jesus klädd i blodig skrud, Öfwergifwen utaf Gud, Är en borgen, att ej jag Öfwergifs på Herrans dag.

5. Nu Hans werk fullbordadt är, Nu Han mig ock nåd beskär Att i tron till Fadren gå, Och Hans kärlek återfå. (P. W——l.)

(Sw. Ps. N:o 187.) P. m. 4 4 7:

82. Fem källor små Jag träffar på, Som gifwa lif och helsa, Tröst, fröjd och frid J dödens strid, Och kunna själen frälsa.

2. Källådran är Min Jesus kär; Och se!

Hans sår, så ljufwa, De källor små, Dit jag får gå, När synden mig will kufwa.

3. O, Jesu god! Uti ditt blod Mig nedsänk och mig rena. Att fast mitt kött Ej ännu dött, Jag älskar Dig allena.

4. Guds rena Lamm På korsets stam, Min Frälsare, min hägnad: Min synd afwänd, Min själ upptänd. **Att blott Du** blir min fägnad.

5. Då skall min själ Må ewigt wäl, Och med en helgad tunga, I Gud förnöjd, Med salig fröjd, **Det är fullkomnadt!** sjunga.

(Mel. Sw. Ps. N:o 51.) P. m. 6 6 7 7 7 7.

83. Jag wördar Jesu blod; **Det** är min reningsflod, Som syndens kraft förtager, Mig från deß smitta twager, Som samwetssåren helar Och ger hwad mig helst felar.

2. Min Jesu dyra blod Uppfriskar själ och mod, Och när deß kraft får werka, Så kan det hjertat stärka. Det är den brunn och källa, Som allt tillfreds kan ställa.

3. I stoftet jag Dig ber, Du mig den nåden ger, Att jemt wid korset ligga Och om det blodet tigga, Som mig från allt kan frälsa, Mig gifwa kraft och helsa.

(Mel. Sw. Ps. N:o 76.) P. m. 8 7: 8 8 7 7.

84. För ett armt och fattigt hjerta Är det Ordet dyrt och stort, Att wår Jesus med sin smärta Pliktat och tillfyllest gjort. Ordet om Hans ång'st och pina, Den Han led för synder mina, Då Han tog min nöd på sig, — O, hur ljuft det tröstar mig!

2. Detta Ord mig städs ledsagar Framåt till Hans fröjdesal, Hjelper mig i swåra dagar, Genom denna jemmerdal. När mig mödan trycker neder Nådens ord mig lugn bereder; Ordet om Hans kors och död Tröstar mig i all min nöd.

P. m. 87: 8877.

85. Skåder detta stora under: Jesus dör för mig och dig! Efter många smärtestunder Har Han sist uppoffrat Sig! Nu wår frälsning är fullkomnad, Lifwets Herre sjelf afsomnad, Nederlagd är dödens makt, Saligheten återbragt.

2. Hwila ljuft, Du kärleks-hjerta! Efter slutad kamp och strid; Uppå oro, sorg och smärta Följer nu din sabbatstid; Nu är kropps- och själawånden Oß till godo öfwerstånden. Måtte Du för qwal och puft På mitt hjerta se din lust.

3. Att Du läggs i grafwen neder, Mig till gagn och bästa är; Din begrafning mig bereder, Att när jag, fulländad här, Ligger i min tysta boning, Skall, i kraft af din försoning, Jag en salig hwila få Och med fröjd en gång uppstå.

4. Intill denna stora stunden Skall din bild för hjertat stå; Dig är jag rätt högt förbunden, Ty Du dog, på det jag må Lefwa Dig till fröjd och ära Och de goda frukter bära, Som Du mig med blod och swett Har förwärfwat och beredt.

(Mel. Sw. Ps. N:o. 170.) P. m. 11 9: 9.

86. O Herre, hur skall jag för allt hwad Du gjort, Dig wärdigt och rätt kunna lofwa? Det pris är wäl ringa, som hittills Du sport,

Hwad skulle jag ge Dig som gåfwa — För hoppet om örtagårdsfriden?

2. Mitt hjerta så uselt och fattigt det är, Så säradt af synden och nöden — Si det är den gåfwa din kärlek begär För lidandet, korset och döden — För lugnet i örtagårdsfriden.

3. O Jesu Dig tillred en graf i mitt bröst! Der hwila och werka i tiden! När dödsstunden kommer Mig klinge Din röst Och låt mig från Golgatha-striden Få komma till örtagårdsfriden!

(Olin.)

d) Jesu uppståndelse.

(Mel. se N:o 44.) Sw. Psb. N:o 33. P. m. 76 : 76:

87. Du Hjelte uti striden, Bland oß wälkommen war! Kom, kom och gif oß friden, För den Du kämpat har! Fullbordat har Du lagen, Guds Lamm i segerskrud. Wår fiende är slagen: Med oß är Herren Gud.

2. I sina hyddor bära Nu de rättfärdige Dig lof och pris och ära. Gör oß ock wärdige, Att högt ditt lof förkunna, Som segren åt oß bär; Ja, wärdes oß förunna, Att ewigt ha Dig kär.

3. Räck nu din segerfana Utöfwer oß, o Lamm! På korsets segerbana För oß till himlen fram; Att wi här öfwerwinna Synd, satan, werld och död, Och hwila hos Dig finna Wid slutet af all nöd. (B. Schmolke.)

P. m. 86: 8886.

88. Nu beder hwar och en för sig Till salig påskafröjd: Min Jesu! uppenbara Dig Och gif,

att jag rätt böjd För dina fötter sjunker ner, Och Dig i tron uppständen ser, Min Frälsare, min Gud och Wän, Och känner Dig igen.

2. O, låt mig ha Dig kännbart när, Insluten i min famn! O, låt Du mig, så swag jag är, Tillbedja Dig Guds Lamm, Och med Maria gå åstad, Att gråta och än wara glad; Dig ega, njuta, o min skatt! Dig älska dag och natt.

3. Marie lott mig synes stor, Ja, den war säll också! O, rönte jag hwad hon erfor, Då jag, uti min wrå, I enrum med min Jesus är; O, hade jag min wän så kär: Ej någon bättre lott jag wet, Ej större salighet.

(Mel. Sw. Ps. N:o 215.) P. m. 7 8 : 7 7.

89. Jesus min Förloßare Lefwer, jag skall också lefwa, Wara hos min Frälsare; Ack, wi skulle jag då bäfwa? Han, mitt hufwud, släpper ej Sin lekamens lem, ack nej!

2. Nej, Han släpper icke mig, Han mig ständigt till Sig drager, Deraf fröjdar själen sig, Och min hydda med sig tager I sin graf det wißa hopp, Att hon likna skall Hans kropp.

3. Fröjdens mina lemmar då, Ty min Jesus bär nu eder; Låt ej ängslan insteg få; Han i döden lif bereder; När Hans stämma hörs till slut Gån I ock ur grafwen ut. (Joh. v. Assig.)

(Mel. se N:o. 8.) P. m.

90. O Jesu Christe, Segerhjelte! Du mörksens förste nederfällde, Som oß i dödens bojor band. Till mörksens rike wi förr hörde; Men Du det wäldelig förstörde, Halleluja, Du seger

wann. Ditt ljus, det uppgick klart. Förstörde mörksens fart. Halleluja! Tänd upp ditt ljus I hjertans hus, War sjelf derinne sol och ljus.

2. Wi äre ju en rykand' weka, Wårt mörker will oß ljuset neka, Wi äre en förbråkad rö, Men Du will wekan ej utsläcka, Ej låta röen sönderbräcka, Tills Du din dom till seger för. Du är wårt ljus och lif, Wår segerkraft Du blif, Segerhjelte, Du är det wißt, O Jesu Christ! I Dig sin udd har döden mist.

3. Halleluja, wi seger sjunga, Rör Du sjelf anda, mun och tunga, O Jesu sjelf wår lofsång war, Du är allena wärd uppbära Ett ewigt lof, en ewig ära, Guds Lamm, som wåra synder bar; Du bar, och dem bortbar, Wår handskrift sönderskar, Segerförste, Du är det ju, O Jesu nu, I oß, wår Konung, segrar Du.

4. Tag oß nu swaga sjelf wid handen, Och lös oß ifrån träldomsbanden, Du sjelf wår kraft och starkhet war, Att wi må wära till i nåden, Och troget hålla helga båden, Som Du, wår Wän, oß gifwit har; Gif Andans nåd dertill, Att göra hwad Du will; Bind oß samman Med fridens band, I kärleks brand, Låt ingen ta oß ur din hand.

5. Låt dina kärleks floder flyta, Låt Andans krafter icke tryta, Du werldens ljus, tänd ljuset opp; Låt himlaoljan ymnigt rinna, Att trones lampa klart må brinna, Oß helga Du till själ och kropp, Du är wårt A och O, Wår lust och själaro, Immanuel! O Jesu kär, Blif Du oß när, Och låt oß blifwa der Du är.

(Ur Mose o. Lams. W.)

Mel. se nästfölj. P. m. 11 9: 11 11 9.

91. Si döden är dödad, och lifwet står opp, Men grafwen är worden begrafwen! Upp reser Sig Christus, min salighets hopp, Och krossar min fiendes glafwen. Si, Jesus har makt och Hans wälde förstör Och ställer till lösen de orden mig för: "Jag lefwer, I skolen ock lefwa!"

2. Ack, salig och helig är derföre den, Som lott och delaktighet finner I första uppståndelsen genom sin Wän; Den ewiga döden ej winner I Honom det ringaste wälde och makt, Ty Frälsaren Jesus har lofwat och sagt: "Jag lefwer, I skolen ock lefwa!"

3. Du Jesus är wägen, ja, sanning och lif; Du lif både äger och gifwer. Ack, mildaste Jesu, af nåd mig då gif, Att alltid med Dig jag förblifwer I werklig förening, och wäxer derwid I tro och i tålamod, kärlek och frid. "Du lefwer, wi skole ock lefwa!"

4. Så skall jag då lefwa: dock icke nu jag, Ty Christus mitt lif sjelf har blifwit, Jag lefwer i tron till min Jesu behag, Som lifwet och allt har mig gifwit. Han sjelf är min fägnad, mitt ljus och min tröst, Och ljufligt försäkrar Hans trofasta röst: "Jag lefwer, I skolen ock lefwa!"

5. Hwar är nu din udd, du förfärliga död? Hwar, helwete, är nu din seger? Wißt kan du wäl stundom mig bringa i nöd, Men lifwet i Christus jag äger. Uppswulgen är döden och helwetets makt, Och Jesus förklarar, som segren oß bragt: "Jag lefwer, I skolen ock lefwa!"

6. Nu är du, o graf, blott en skugga, ej mer,

En tid du wäl hyddan betäcker; Men då Sig min Jesus i herrlighet ter, Till lif Han ock stoftet uppwäcker. Jag lägger frimodigt mig ner i min grift, Min Jesus sjelf sätter på grafwen den skrift: "Jag lefwer I skolen ock lefwa!"

(O. Kolmodin.)

P. m. 11 9: 11 11 9.

92. Uppstånden är Christus! — Gudomliga lif! För oß Du nu dödade döden. Uppstånden är Christus! — min fröjdesång blif Mot synden och yttersta nöden. O Jesu, i hjertat jag gömmer ditt ord, Mer högt och mer dyrbart än himmel och jord: "Jag lefwer, I skolen och lefwa."

2. Ditt werk är fullbordadt, till Fadren Du går De saligas lofsång till möte. Åt oß Du bereder, i dag som i går, Ett rum i din härlighets sköte. På jorden, i himlen, din kärlek, din bön Blott söker densamma ditt arbetes lön, Att syndare saliga göra.

3. Osägliga nåd! Så allenast en Gud Kan älska. Nu lefwer mitt hjerta! Så syndig jag är, står jag prydd som en brud I Frälsarens lydnad och smärta. Från djup och till djup, i Guds ewiga råd Serafen ej skådar ett under af nåd, Mer härligt än menniskors frälsning.

4. Men du, som wäl härtill ditt bifall har gett Och Jesum bekänner — hwad tar du Till hjertat af allt, hwad på korset har skett, För lifwet, för hjertat, hwad har du? Skall Christus och blodet och korset ej bli Dig mera än endast en skön poesi? O, we hur det blodet då ropar!

5. Du christen will heta, allt tro och förstå

Men aldrig i Bibelens mening Helt omwänd och salig, för alltid att stå Med Christus i werklig förening, Och utgå ur lägret, Hans smälek att ta, Men alltid i ok med de otrogna dra, Hur blodet då öfwer dig ropar!

6. Men salig den själen, som lefwer i tron, Med Jesus i werklig förening, Som funnit i blodet en ewig pardon, En daglig och stundelig rening! Fast werkligen brottslig, owärdig och swag Han aldrig mer dömes af Gud efter lag, Ty Christus har dött i hans ställe.

7. Kom fattig och rik, kom nu kall eller warm, Kom, tag här hwad helst du behöfwer. Om ock du har syndat, är usel och arm, Att synd uppå synd flödar öfwer, Här nåd öfwerflödar ändå mycket mer; Ty tänk, när dock sjelfwa Guds Son för oß ger Sitt lif och sitt blod, hwad det gäller!

8. Om tusende werldars otaliga mängd Af synder jag ensamt bedrifwit, Men Skaparen kommit i dödenes ängd, Och sjelf min Försonare blifwit ——— Tänk Skaparen, klädd uti menniskokött Har sjelf för sin skapade warelse dött! — O Gud, hur all synd då förswinner!

9. Så sannt, som Gud skapat oß alla till barn, Så sannt, som wi alle måst falla, Så sannt, som Guds Son ifrån djefwulens garn, Har rigtigt förloßat oß alla, Så sannt, som Han rigtigt utförde sitt wärf, Så sannt är jag arme, med allt mitt förderf, Rättfärdig för Gud genom trona.

10. Om tron ock är swag, har hon skatten dock hel, Oß wunnen af Christo allena, Den kostliga perlan, som re'n blef wår del I döpelsens watten, det rena. Det är ju, o Jesu, ditt ewiga

råd, Att syndare blott skulle lefwa på nåd, Allenast af nåd, genom trona.

11. Hwad är all wår sträfwan, wår ångest och nöd, Wår fromhet, försakelse, rening, Wår egenhets prisade mystiska död, Att komma med Gud i förening, Mot troslifwets wißhet och fröjdfulla mod: Att Christus är död, och Hans heliga blod Wår enda, tillräckliga rening?

12. Ej mindre wår helighet, fromhet och dygd, Än synden, som flödar oß öfwer, — Allt måste betäckas af nådenes skygd, Allt stundlig försoning behöfwer. Pris ware Dig, Jesu, barmhertig och god, Att paradisnyckeln är köpt med ditt blod, Och syndaförlåtelse heter!

13. O syndaförlåtelse, dyrbara skatt, Af oförskyld nåd åt oß wunnen! Du är ju för oß, i wår eländes natt Den flödande salighetsbrunnen. Med stundelig synd mot Guds heliga bud Hwart skulle wi fly, om ej blodet hos Gud Hans nåd oupphörligt förnyar?

14. Allt eget, det ware sig ondt eller godt, O må det bli dödt och begrafwet, Och anden i Christi rättfärdighet blott, Insjunka, som droppen i hafwet! Ty är jag förlorad, till intet i mig, Då har jag ock allting fullkomligt i Dig, O Jesu, för ewiga tider.

15. På korset Du sagt: Allt fullkomnadt nu är, Men ej, det fullkomnadt skall blifwa. O Herre, gif nåd, att jag enfaldigt lär, Min tro med ditt ord införlifwa! När Du hafwer sagt ditt "fullkomnadt" en gång, Då lefwe mitt hjerta, då ljude min sång: Ett ja, och ett amen, i själen!

16. Men tron, o hwad gåfwa! — Och otron, o we, Hur denna wår själ kan martera! Wi önske blott känna, begripa och se; Gud hjelp oß, när det will regera! Förnuftets förtydande djefwul utdrif, Och Ordet, blott Ordet, i hjertat inskrif, O Jesu, föröka oß trona!

17. Men är nu wår rika, omätliga skatt I hjertat rätt lefwande skrifwen, Då ser jag blott Christus i jordlifwets natt; Mitt allt uti allt Han är blifwen. Då twingar Hans kärlek att hålla Hans bud, Och ljufligt erfara den nåden af Gud, Att älska i Honom min nästa.

18. Om blott i försoningens under min tro Blir öfwad och salig och mogen, Då blir det min endaste trefnad och ro, Att wara min Frälsare trogen. Ja, wißhet i trone, att wara Guds barn Är starkaste wärnet mot alla de garn, Som satan och werlden utlägga.

19. Så ömt och grannlaga, som kärleken är, Ej något hos menniskan gifwes. Blott Jesum med tron i sitt inre man bär, Ej mera med synden man trifwes. Man har icke hjerta, man har icke mod, Att Honom som köpt oß, så dyrt med sitt blod, Med synder bedröfwa och såra.

20. Så bli wi då lifligt inwigde uti Det härliga christendomsstycket: Att mycken förlåtelse werkar, att wi, O Jesu, ock älske Dig mycket; Ty nåden, ju mer af sin fullhet hon ger Åt hungrande, törstande själar, ju mer I Gud hon dem insjunka låter.

21. Och bönen, — nu blir den oß ljuflig; ty nu, O Jesu, wi tro Du oß hörer. Wårt rätta Bethesda för själen är Du, Och blodet, det wat=

ten, sig rörer. Ej stiger en bön emot himmelen opp, Att icke en engel med tröst och med hopp, Med hjelp ifrån höjden nedstiger.

22. Så sköter oß Herren, i pröfningens dal, Till deß han sin brud hemförlofwar, Och efter all werlding af fröjder och qwal, Med ewiga fröjder begåfwar. Och hjertat sig widgar af längtan och lust, Ju mera det klarnar mot hemlandets kust, Den säkra och fridsälla hamnen.

Mel. se föreg. P. m. 11 9: 11 11 9.

93. Min Jesus nu lefwer: wälsignad min tröst! Hwi skall jag i grafwen förblifwa? Mitt hufwud der uppstår med segrande röst, Och skall sina lemmar upplifwa. All synd, död och djefwul nu funnit sin dom; Ty Jesus har uppstått, och grafwen är tom. Bort ängslan! kom ljufwaste fägnad!

2. Min Jesus har segrat, der ligger för fot Allt det, som mitt lif wille röfwa; Ty dödsudden spjernar den udden emot, För hwilken han icke kan töfwa. Nu satan och helwetet bäfwa i grund: De fälldes, men fast står mitt nådeförbund; Ty Jesus, min Frälsare, lefwer.

3. Förläna mig, Jesu, att uppstå med Dig, Och icke mig sjelf mer här lefwa, Men Dig, som är död och uppstånden för mig: Att jag mig ej måtte, inwefwa I syndenes swepning, men lemna den qwar, Som Du, uti grafwen, och renad och klar Stå upp till ny lefnad och wandel.

4. Min Jesus nu lefwer: hwi skulle jag då För något i werlden här frukta? Min Hjelte skall wißt mina fiender slå, Deß grymhet och högmod

hårdt tukta. Jag tröstar på Honom i lif och i död, I bittraste smärta, i hårdaste nöd: Min owän skall se det och blygas.

5. Han uppstått ur grafwen, och öppnat deß dörr: För döden ej mera jag rädes; För honom, som war mig förskräckelig förr, Nu mera i hoppet jag glädes. Jag lägger med fröjd uti grafwen min kropp; Ty Jesu uppståndelse ger mig det hopp, Med Honom få uppstå till lifwet.

6. Så lefwer min Jesus och blifwer mitt lif: Här lefwer Han uti mitt hjerta: Han är nu min fröjd och mitt sorgefördrif. Min död kan ej göra mig smärta. Han endast befordrar mitt himmelska lopp, Ty han skall igen återlemna min kropp, Så sannt som min Frälsare lefwer.

(Ur Dufvorösten.)

e) Jesu Himmelsfärd.

(Mel. se N:o 13.) P. m. 87: 887.

94. Du Christi dyra köpta hjord, Fall för din Herre neder. Guds Son, det sanna lifsens Ord, Sin himmelsfärd bereder: Far sedan upp, med frid och fröjd, Till samma härlighet och höjd, Från den Han nederstigit.

2. Den **här** i armod och förakt Har welat korset bära, Han **der**, i majestät och makt, Åtnjuter ewig ära. Den här man hädat på allt wis, Han får nu ewigt lof och pris Af hela himlaskaran.

3. Omkring Hans helga höga thron Stå tusen sinom tusen, Som stämma in med englars ton I sälla Fadershusen. De ropa: "Helig!"

mot hwaran'; Den sång ej någon lära kan, Som ej är köpt från jorden.

4. De sjunga: "Helig, Herre Gud, Guds Lamm, Dig tillhör ära! Du har för oß en blodig skrud Af kärlek welat bära. Du wärdig är att taga pris, Som öppnat oß ditt paradis Och med ditt blod oß frälsat".

5. En sådan sång kring thronen hörs; Hwad göre wi på jorden? Månn' ej wårt hjerta deraf rörs, Att Jesus krönt är worden Med härlighet i himlens land, Der, på sin Faders högra hand, Han godt för oß nu manar? (Syreens Sånger.)

P. m. 11 9: 11 9:

95. Från jorden till himlen din Jesus uppfor, Själ! så bör ock tron dig uppföra Från jorden till himlen, om du will bli stor Och wärdig att en gång få höra Från himmelska choren det hallelujah, Som herrligt kring thronen de sjunga. Från jorden till himlen, o själar ack ja, Att prisa wår Gud med ny tunga.

2. Från jorden, här är ej annat än sorg, Till himlen, der fröjd öfwerflödar! Wid nya Jerusalems saliga borg Blir den wäl belönt, som sig mödar En liten tid här för den kronan, som är Af Jesus beredd och förwärfwad Åt uslingen, som utaf synderna här Så jemmerfull är och förderfwad.

3. Från jorden till himlen, fast wägen är smal Och striden blir bitter och blodig! Om du kommer in bland de saligas tal, Sen' du uti kampen frimodig Har fienden nedlagt i Frälsarens kraft; Så ångrar du aldrig den möda, Som du

för den striden i korstiden haft; Han skall dig med wällust der föda.

4. Från jorden till himlens förlofwade land Att ewigt hos Frälsaren wara; Från jorden att landa på sällhetens strand, Der wi då få träffa den skara, Som står inför thronen och sjunger Guds lof Med sina förklarade toner. Ja, glädjen är härlig i himmelens hof, Der wandra de alla med kronor.

5. Från jorden till himlen, det saliga land Der kärlekens längtan skall fyllas, De ledas wid Frälsarens trofasta hand, Af himmelens helgon de hyllas, Som kungar och furstar i himmelens sal; Och säga med glädje otalig: O! himmelske Fader nu är jag så glad, Att Jesus har gjort mig så salig.

6. Från jorden till himlen, ack lossa mig hän Från banden mig trycka på jorden! Jag minns hwad Du lofwade, trofaste Wän, Att jag skall få sitta wid borden Med Dig och de dina i himmelens sal, Der härliga fröjder att smaka. Ack, lycklig är den, som i tärarnes dal Är flitig att bedja och waka!

7. Från jorden till himlen att wara hos Gud Och smaka de himmelska strömmar, Som flyta från thronen — Ack saliga brud! — Du tror då i början du drömmer, När himmelska skaran lofsjunger sin Gud, Och himmelska harporna klinga, När himlens basuner uppstämma sitt ljud Och himmelska klockorna ringa.

8. Från jorden till himlen jag wänder nu mig; Ty der är så roligt hos Herran. Jag trifs här ej längre, jag går nu den stig Som leder till

landet der fjerran. Jag går till min Jesus; ty Han har gått hem, Från alla bekymmer på jorden; Jag går till min Jesus, ty jag är en lem I Honom. Farwäl på de orden! (Ringberg.)

(Mel. se N:o 13.) P. m. 87: 887.

96. O Jesu, Du wårt hufwud är, Du kan den wäg oß föra Som lefwande och säker är Och kan oß saliggöra. Du nådigt tager oß emot, När wi till Dig uti sann bot, I tro och kärlek komma.

2. Du oß Guds rike öppnat har, Du sjelf till himlen farit. Du gör den wäg oß uppenbar, Som annars dold oß warit. Wi tro, att Du ock till ditt pris I himlens sköna paradis, Ett rum åt oß bereder.

3. Drag oß till Dig, så löpa wi; Gif oß ett himmelskt sinne. Styrk oß, att wi Dig trogne bli, Tills wi det målet hinne, Som Du oß sjelf har föresatt, Der Dig, Du själens högsta skatt, Wi ewigt skola ega.

P. m. 664, 66, 64.

97. Stäm in i englars chor, Och sjung Hans kärlek stor, Hans ära sjung! Han som regerar der, Englars beundran är; Och nåd Han till oß bär, Wår Frälsarkung.

2. En smälek grym Han bar! Den kalken bitter war, För oß Han tog. Guds englar sågo ned Med häpnad hur Han led. Min själ! fall ned och bed: För dig Han dog.

3. Hans nåd är rik och warm; Wår sång är swag och arm I stoftet här. Men ack i ljus en

gång I ewigheten lång Wi sjunga bättre sång Åt Sonen kär.

4. Dock! om än swagt, ändå Hans pris wi sjunga må På barnawis. Hans makten, äran är, Han kungaspiran bär. I helgon! sjungen der Och här Hans pris.

(Mel. se N:o 65.) C. m.

98. Si, huru hög är Christi glans Der, uppå Fadrens thron! Hans helgon, der en sluten krans, Uppstämma sångens ton!

2. Hans kyrka bedje wid hans fot! Deß äldste offre pris! Och må Han taga offret mot, På nådigt Frälsar-wis!

3. Ack, sången är så underskön. — Så sjunger skaran stor: "Wår Jesus lyßnar till wår bön Och hör wår lofsångschor."

4. Må ewigt ljuda denna sång, Må ära, frid och fröjd På Lammet hwila, som en gång Led smärtan i deß höjd.

P. m. 6 6 6 88 64 6.

99. Guds serafimers här Sin röst upphöjer der Och Herren lof hembär; De sjunga högt i sina chor, Med skylda anlet der Gud bor: Helig, helig är Gud! Helig är Gud! Gud Zebaoth, wår Gud.

2. Och kyrkan, Jesu brud, Lofsjunger ock sin Gud, Med sång och fröjdfullt ljud: Du heliga Treenighet! Wi lofwe Dig i ewighet. Amen Hallelujah! Hallelujah! Amen Hallelujah!

3. När Guds tillkommelse I härlighet skall ske Och wi få Jesum se: O! då förwandlas allt

i fröjd, Wår salighet uppnår sin höjd. Amen Hallelujah! Hallelujah! Amen Hallelujah!

P. m. 4 lin. 12.

100. Lofsjungom den Hjelten, som sig har infunnit, Som fängelset fångat, som segrat och wunnit. Som Konung Han råder, och lefwer för alla: O, måtte Hans lofsång i werlden widt skalla!

2. Han helwete, djefwul och död nederlade, Från dödsdomen frälste, oß frihet tillsade. Si, Fridsförsten framträdt, att friden oß gifwa: Nu kunna fördömda wälsignade blifwa.

3. Som Jesus har lidit, wår skuld efterskänkes: Med blodet, som flutit, wårt hjerta bestänkes. Wår Gud är försonad: ty Herren uppfyllde Hwad Adam och hela wårt slägte förskyllde.

4. Han älskar, Han helgar sin kyrka på jorden. Af wattnet i Ordet hon renad är worden; Inwärtes hon prydes och härligt beredes; På salighets-wägen af Andan hon ledes.

5. De lefwa, som förr warit fångne i döden, Och fara med Christo till himlen ur nöden. Han will dem i himmelska wäsendet sätta; Med glädje tillfyllest dem hugna och mätta.

6. O, att då enhwar, med ett fröjdefullt hjerta, Må älska och prisa Guds Lamm för deß smärta! O, wore hwart pulsslag en tacksamhets-wisa! O, måtte hwar andedrägt Frälsaren prisa!

7. Guds Lamm, som med blod oß förwarfwat och wunnit, Den wännen, hwars kärlek i döden har brunnit, Är wärdig allena att taga all ära. Upp, folk i all werlden, att lof Honom bära.

8. Lofsjungom den Hjelten, rätt böjde och lärde, Som syndarnes frälsning så härligt utförde! O, lefwande Jesu, lef Du i oß alla, Tills wi få med lofsång för thronen nedfalla!

P. m. 6 lin. 13.

101. Kommen, låtom oß sjunga till Jesum, wårt fäste, Till wår Konung, wår Tröstare, Ende och bäste! Hwilken i sin lekamen har öppnat en källa, Att twå af all wår synd, som till döds will oß fälla! Halleluja! till Lammet, som köpt oß försoning! Låt oß prisa Hans namn, i wår själ och wår boning!

2. Fast wårt hjerta är ondt, och wår synd är otalig, Kan den dock plånas ut och wår själ blifwa salig; Ty wår Salighetshöfding för ewigt fått rycka Oß ur owännens mun, som oß tänkte förtrycka! Halleluja! till &c.

3. Fly till Jesum i dag! Kanske morgon ej randas, Förr'n den sista wår suck här på jorden wi andas! Må det då wara wißt, att wi Honom tillhöra, Att wår Josua genom Jordan skall oß föra! Halleluja! till &c.

4. Han bespisar wår själ med det himmelska manna, Att wi aldrig i loppet må tröttna och stanna. Han tillskickar oß bud från de lefwandes lande, Han hugswalar och tröstar med nådenes ande. Halleluja! till &c.

5. Låt oß hasta till målet — wår himmelska boning! Der wår Jesus har erlagt en ewig försoning, Der wi frie och glade få stå inför stolen, Med förklarad lekamen, der Jesus är solen. Halleluja! till &c.

6. O hwad det blifwer saligt i himlen få wara Och ikläbas rättfärdighetsklädnaden klara: Att Jesum få skåda och Lammet lofsjunga O! hwad det blifwer saligt för gamla och unga! Halleluja! till Lammet, som köpt oß försoning! Låt oß prisa Hans namn, i wår själ och wår boning!

Salighetswägen.

---

a) Kallelse- och wäckelsesånger.

P. m. 87:73.

102. Lefwer du det "nya lifwet", Uti Jesu Christi tro? Är ditt namn i himlen skrifwet? Skall du i Guds rike bo? O! jag frågar dig ännu: Lefwer du?

2. Lefwer du ännu måhända Syndens tygellösa lif? Tänker ej på lifwets ända, Blott på lifwets tidsfördrif. O! jag frågar dig ännu: Lefwer du?

3. Men ett lif i synden är ju Blott en död, en säker död; Utan lif i Christo är du Ständigt stadd i dödsens nöd, Derför frågar jag ännu: Lefwer du?

4. Bed att Jesus måtte wäcka, Andans nya lif hos dig, Och det syndalifwet släcka, Hwilket föder död af sig. Fråga dig hwarenda dag: "Lefwer jag?"

5. "Lefwer jag till Herrans ära, I Hans fruktan stilla, nöjd? Är ock mig Hans Ande nära? Är Hans ord min högsta fröjd? Herre Jesu! kom och blif Sjelf mitt lif!"

6. Blif mitt lif jemwäl i döden, Som en gång mig förestår, Hjelp mig i den sista nöden, Att med Dig jag lefwa får. Lefwa, som din kära brud Sist hos Gud!"

(Mel. Sw. Ps. N:o 206.) P. m. 76: 6776.

103. Hwad wille af oß blifwa, Om nåd ej rörde oß? Hwem wille nåd oß gifwa, Hwem sluppe att förgås? Till helwete det bar, Den skaran blef otalig; Ty ingen själ blef salig, Om wäckelse ej war.

2. Nog är en Son oß gifwen, Ett dejligt barn oß födt, Wår handskrift sönderrifwen, Och Gud på träd har dött; Men, menskosjäl! hör mig, Du inga krafter äger, Att tro som Skriften säger, Om Gud ej wäcker dig.

3. Guds måltid är wäl färdig Och bordet dukadt står, Lamm! Du är ära wärdig, Som frälst oß slagtefår. Men menskan komma bör, Med hjerta, mjukt och böjligt, Och det är dig omöjligt, Om Gud din själ ej rör.

4. Så hård och oomskuren Till både kropp och själ, Är du till werlden buren, Så bortsåld, syndaträl, Att du ej will bli Hans, Som i ditt qwal Sig sänkte, Du aldrig ditåt tänkte, Om nådens kraft ej fanns.

5. O nej, du skulle wandra, Till pinorummets grop, Så brådstört som de andra I fräcka werldens hop, Så framt en hemlig röst Dig ej

till tanka förde, Så framt dig nåd ej rörde, Och slog ditt hårda bröst.

6. Men lofwad ware Herran! För dörren jemt han står, Hans Anda är ej fjerran, Han klappar och Han slår. Här går en wäktare Omkring bland syndaträlar, Som söker deras själar, Med kännbar rörelse.

7. Den Helge Ande wäcker Din djupt insöfda själ; Sin hand han åt dig räcker, Ty si, han will dig wäl. I kyrkor och i hus, På gator och på wägar, Han menskan röra plägar, Och tända will sitt ljus.

8. Din hemska sömn Han störer, Och på din syndabädd, Han oförmodligt rörer, Och gör dig, fräcke, rädd. När minst du tänkt derpå, Han med en röst dig räddar; Du står på afgrundsbräddar, Låt hjelpa dig derfrå.

9. Nu kommer det dig före: Hur' will det gå min själ? Gud nåde med mig göre, Om det skall gå mig wäl. Du ängslig börjar bli, Trött af den gamla slärden, Och trång blir hela werlden, Att knappt du trifs deri.

10. På deßa nådedragen För Jesu skull gif akt, Nu är du ju betagen Af nådbesökens makt? Arbeta ej derpå, Att qwäfwa denna gnista; Du nåden lätt kan mista, Och hur' går med dig då?

11. Försmäda icke nåden, Tänk ej, att slikt är gräl. De goda Guds tillbåden Emottag arma själ. Drif ej med nöjen bort, Den ömme nådens Anda, Som nu går dig tillhanda, Din lifstid är ju kort.

12. Säg ej, jag kan ej komma: Min ursäkt gör hos Gud. Det blir din egen fromma, Att

lyda nådens bud; Nej, gif Guds Anda ja, Mot udden icke spjerna, Följ kallelserna gerna, Dyrköpta menniska! (L. Linderot.)

P. m. 59: 59:

104. Wak, syndare opp! Och sof ej så trygg i din dwala: Din själ och din kropp Stå begge för döden nu fala. Statt still i ditt lopp; Begynn med ditt samwete tala. Ransaka ditt hopp; Det lär dig så litet hugswala.

2. I hwarje minut, Ack! tänk på din lefnad och ända. När lifwet är slut, O själ! du till afgrund kan lända, Om du ej förut Till Jesum dig låtit omwända. Här gäller ej prut; Dig, själ, kan en olycka hända.

3. O elände swårt, När själen sjelf lyster sig mörda! Wår lifstid är kort; Snart, snart tör man slippa sin börda. När hjertat blir sårt Och själenes krafter förstörda; När man skall gå bort, Hwad kan man då utså att skörda?

4. Själ! skynda dig då; Hör upp, att i synden mer swäfwa. Du kan ej bestå, Om du will din Frälsare jäfwa. Hans hjelp kan du få, Allt hinder för själen att häfwa. Ack! skicka dig så, Att satan för dig måste bäfwa.

5. Du syndenes träl, Säg, hwarföre will du än dröja, Att låta din själ Nu under Guds nåd sig få böja? Will du, utan skäl, I synder och lustar dig nöja; Då far du ej wäl, När domen ditt hjerta skall röja.

6. Barmhertige Gud! Ditt nådesarbete ej spara, Att, med dina bud, Mig draga ur syndernas snara. Låt nådenes ljud Din kärlek för sjä-

len förklara. Ikläd mig din skrud, Och hjelp, den ofläckad bewara.

P. m. 11 10: 10 10.

105. Menniska! will du din nådatid bruka Endast att synda från år och till år? Will du, att satan dig ewigt skall sluka, Efter du följer så troget hans spår? Se, du står ytterst på afgrundens brädd, Stanna och blif för förtappelsen rädd!

2. Ja, du ock skulle bli rädd för din skugga, Wißte du blott, hwem som bor i ditt bröst. Glupande ulfwen sitt rof snart skall hugga, Mordisk hans tand är och skräckfull hans röst. Fly då i tid från de gudlösas hop Innan du störtar i afgrundens grop.

3. Må du ej skämmas, som aldrig betraktar Orsaken, hwarför du kom på wår jord? Som din bestämmelse tanklöst föraktar, Wet att du är för en ewighet gjord. O, huru kan du då tysta allt ljud, Ifrån ditt samwete och ifrån Gud?

4. Samwetet ropar, jag wet att det ropar, Långt skall du gå, innan det tiger still. Och Han som lidit, med nåd öfwerhopar Dig som i synder och lustar far will. Allt will dig rycka ur afgrundens elf, Intet gör motstånd, men bara du sjelf.

5. Att wara född såsom menska och lefwa, Weta sig dwäljas här blott några år, Och dock med händer och fötter blott sträfwa Till sitt förderf hwad man kan och förmår — O! hwad den menniskan underlig är! Blindwis hon gör allt hwad lustan begär.

6. Herre föröka de få hwilka weta Att wi på jorden blott dwäljas en tid, Som alla synder, hur än de må heta, Afsky — och söka i Jesu sin frid. Måtte de trogne, med trones bewis, Dagligt bli flere, wår Jesum till pris. (Fru Guldbrandson.)

P. m. 11 10 : 8 10.

106. **Ack wißte du,** som nu dig måste böja En träl i syndens hemska slafweri, Hwad slut det får, — du skulle icke dröja Att söka Den, som dig kan göra fri. Ack, hwilken salig dag du fick, Om du begynte detta ögonblick!

2. **Ack wißte du,** hwad syndar'n måste hända, När lustans dröm med nådens tid förgår, Du skulle snart med bön till Den dig wända, Som nu med öppen famn framför dig står. Ack, hwilken salig dag du fick, Om du begynte detta ögonblick!

3. **Ack wißte du,** hur godt det är att ega Güds nåd, hur ljuft att höra Jesum till, Du skulle wißt ej mer mot Honom säga, Han, som dig än så gerna frälsa will. Ack, hwilken salig dag du fick, Om du nu genast fram till Jesum gick!

4. **Ack wißte du,** hur godt det är att hwila Med trötta själen uti himlens hamn, Du skulle ej till usla brunnar ila, Men söka målet i din Frälsar's famn. Ack, hwilken salig dag du fick, Om du nu genast fram till Jesum gick!

5. **Ack wißte du!** Du wißte, om du wille. Hwi dröjer du? Statt upp, re'n dagen gryr! Ej mera nådens korta tid du spille, Gör bättring

snart, ja snart, ty tiden flyr! Ack, hwilken salig dag du fick, Om du nu genast fram till Jesum gick!
(Ahnfelts Sånger.)

(Mel. se N:o 42.) P. m. 4 lin. 7.

107. Jord och himmel höra till, När som Herren tala will, Bjuder Han, så blir det gjordt, Som Han will, och det går fort.

2. Ack, om men'skan äfwenwäl Lydde Gud a[f] allo själ Gjorde det som Han befallt, Gjorde de[t] med nöje allt.

3. Men den store Guden får Bedja, ropa å[r] från år; Hårda hjertat men'skan har, Helst der breda wägen far.

4. Hon föraktar all Guds nåd: Hon gör gäc[k] af all Hans råd: Hans förmaning aktas ej: Beder Gud, hon swarar nej.

5. Blir i synden med behag: Sköter ej on[n] nådens dag: Hon will icke uppwäckt bli Ur den sömn hon ligger i.

6. Ingen bön, förmaning, hot, Werka kan henne bot; Men hon håller allt för skämt: Wil[l] i synden bli alltjemt.

7. Ja om hon får löpa fritt, Syndawäge[n] sent och tidt; Si, då är hon glad och nöjd, Ful[l] af löje, full af fröjd.

8. Wända om till Herren Gud, Wara lydi[g] mot Hans bud, Menar hon är ej så brådt: Gö[r] ock köttet ej så godt.

9. Ack! du arma syndens träl, Huru wårda[r] du din själ? Menar du att slippa så, Som du di[g] inbilla må?

10. Skulle Guds rättfärdighet Utaf di[n]

hårdnackenhet Bli till intet? tro ej det; Du bedrager dig dermed.

11. Sannerlig det sannas skall, Att dig förestår ett fall, Ja, ett fall, som blir dig swårt, Wore hjertat än så hårdt.

12. Gud är nådig, det är wißt; Märk dock noga, först och sist, Han kan rätt så snart bli wred, Dig i wreden störta ned.

13. Sannerlig, om ej Guds nåd, Mot ditt stora öfwerdåd, Understundom blefwe satt, Wore du förgången platt.

14. O! så låt dock draga dig Från din galna syndastig! Ropar Gud, så swara du: **Ja, min Gud, jag kommer nu.**

15. Herre Gud, Du helge And', Slit dock sönder satans band, Hwarmed han har bundit den, Som i synden lefwer än.

16. Gör det hårda hjertat blödt; Låt det krossadt bli och stött; Bli oroadt och förskräckt, Och ur syndasömnen wäckt.

17. Helge And', det är ditt werk. Dem blödsintom hjelp och stärk. Hjelp att hwar och en för sig Wänder om i tid till Dig!

(Vederqv. Själaro.)

(Mel. se N:o 33.) P. m. 98: 88.

108. Det gifs en tid för alla tider, Som kallas må din "sökningstid"; Men innan den tilländа skrider, Betänk hwad som tillhör din frid. Ty skall det gå dig wäl till slut, Så öfwerwäg din sak förut.

2. Ack! Gud har sökt dig många gånger, Och si, han söker dig ju än, Will du då ej med tro

och ånger Till Honom wända om igen? Betänk hur' många gånger förr Han klappat på ditt hjertas dörr.

3. Du war ett litet barn, och Herran Dig älskade så hjertelig; Han war ock se'n från dig ej fjerran, Men hade wård och wakt om dig, Han gaf dig kunskap om sitt namn, Och låt dig hwila i sin famn.

4. Men ack! du wärte upp i werlden, Och werlden blef dig snart för kär, Till synden, lustarne och flärden Dit stodo snart din själs begär, Du tänkte ej på himmelen, Och glömde bort din Barndomswän.

5. Men Gud, som nitisk om sin ära För ewigt håller sitt förbund, Han kom ditt unga hjerta nära I mången eftertankans stund. Och hur du undangömde dig Han sökte draga dig till Sig.

6. Ja, fråga blott en gång ditt hjerta, Om Gud ej sökt på många wis, Att, genom glädje eller smärta, Få winna dig — sitt namn till pris. Men säg: har du wäl lyßnat än Till denne trogne hjertewän?

7. Står han ännu derutanföre Och slipper icke till dig in? Hans ömma klagan dock dig röre: "Si jag har köpt dig, du är min! Jag dog för dig en bitter död Att lösa dig ur syndens nöd."

8. "Hwi will du då den nåd förkasta, Som kostat mig så dyrt — o! säg, Hwi will du ännu längre hasta Uppå förderfwets breda wäg? O! will du icke wända om, Och söka frid med Herranom?"

9. Kanhända wid dig sjelf du tänker: Jag

står ju midt i lifwets wår, Och af den glädje werlden skänker Jag först will njuta några år, Se'n will jag wända mig till Gud, Och höja helga sångers ljud.

10. Men tänk ej så — ty nådatiden, Den är så dyr, men flyr så snart, Och är den blott en gång förliden, Hwart will du wända dig, o hwart? Det blir en gång för sent för dig Att wända om från syndens stig.

11. Det blir för sent, när döden sitter På dina läppar blek och kall, Då syndens lön, så rysligt bitter, Dig snart för ewigt drabba skall; Då är för sent att nalkas Gud Med meningslösa böneljud.

12. Men är din sökningstid för handen, Så tag den wäl i akt, och märk, Att nu den gode helge Anden Will werka hos dig Andans werk. Förspill då ej i öfwerdåd, En sådan outsäglig nåd.

13. Och får du se med blygd och smärta, Hur du från Herren wiken är, Så sök ej i ditt eget hjerta Den frid, som aldrig finnes der. Nej, sök uti det Ordet blott, Som du utaf din Herre fått.

14. Det Ordet skall dig underwisa Om wägen, som till lifwet bär, Och lära dig den Herre prisa Som allestådes haft dig kär. Det Ordet bringar städs med sig En stor wälsignelse till dig.

15. I Jesu Christi blod allena Du finner helgelse och frid: Men märk — Han will dig ensam rena, Du får ej hjelpa till derwid. Du måste fritt på nåden tro, Ty eljest får du ingen ro.

16. Och blir ditt hjerta Christi boning, Så blir derinne ljust och gladt; Då skall Hans kärlek,

Hans försoning Dig fröjda både dag och natt. Får Christus komma till dig in, Så blir det frid i hyddan din.

17. Då blir det frid och fröjd här nedan Uti ditt hjertas stilla bo, Och frid och fröjd deruppe sedan, Der wi få skåda hwad wi tro; Men will du winna denna frid, Så akta på din "sökningstid"!

(Mel. Sw. Ps. N:o 160.) P. m. 6 7 : 6 6:

109. Se, dagen är så skön! Will du ej himlen winna? I dag ditt hjertas bön Kan till Guds hjerta hinna. Gack ut från syndens land, Dig längre ej bedrag. Tag Jesu trogna hand, Tag den i dag, i dag!

2. Se hur behagelig Nu nådesolen strålar; Den winkar ju till dig, Guds hjertelag den målar. I dag kan klockan slå För dig sitt sista slag. Ack skynda dig att gå. Än heter det: i dag!

3. Begynn i dag, ty hwem Har morgondag dig lofwat? Du kan ju kallas hem I natt. Dig Gud begåfwat Med lif, förstånd och själ, Hör då på pulsens slag, Dig döden räcker wäl. Gör bättring, ack, i dag!

4. Se molnets mörka rand Wid himlens bryn sig röjer: Det bådar storm, — sök land Förrn' wågens skum sig höjer. Sök land — ack; berga dig Och ner ditt segel tag. Från syndens farkost stig I land, ännu i dag!

5. Än kan du frälsning nå, Om Jesum nu du söker: Än kan du tillgift få, Än Gud sin nåd föröker. Än bjuder Han sin hand, Ack, själ, den

handen tag! O sök ett bättre land, Sök himlen nu — i dag!

6. Ett ögonblick för Gud Din lefnadsdag blott räcker; Från döden kommer bud, Ett bud som flygten stäcker, Den flygt din lefnad tog Din lusta till behag. Du lekte tills du dog —; Gör bättring, ack i dag!

7. Ännu en liten stund Och himlens dörr blir sluten, Och ned i mörkrets grund Dig störtar då minuten; Ack, ännu är det tid. Dig Jesus winkar —; tag Hans bjudning an och strid Mot synden nu — i dag!

8. Som barnet ej får ro, Förr'n det hos modren hwilar, Så kan ej trygg du bo, Förr'n du till Jesum ilar. Han ensam frälsa kan, Sjelf är du allt för swag, Dig hjelper ingen ann', Sök Honom, sök i dag!

9. "Ack dunkla ewighet, Min själ för dig "förskräckes: Du ingen ända wet —! Af natt "min själ betäckes. O jag will stiga opp; Mitt "hjerta, Herre, tag! Förläna nåd och hopp. **Jag "söker dig i dag!"**

(Mel. se N:o 24.) P. m. 11: 10:

110. O! will du icke wända om till Herran, Du arma själ, som går från Honom fjerran? Hwi will du dö i dina synder, då Guds Son har dött **för dig, för dig** också!

2. Du **kan** bli frälst från syndens skuld och smärta, Du **kan** få frid med Gud uti ditt hjerta, Du **kan** bli klädd i Lammets bröllopsskrud Och få "med dina ögon skåda Gud".

3. Hwi will du icke då? ack, swara, swara! Hwad kan i werlden dig så wigtigt wara? Hwad gäller walet? tänk i tid derpå, Att du för sent dig icke ångra må!

4. Will du wäl himmelen för jorden sälja? Och död för lif, och stoft för perlor wälja? När såg du, att en kung sin krona gaf I byte mot en ringa tiggarstaf?

5. I syndens tjenst ej mycket är att winna, Men desto mera ångest skall du finna, Ja, ångest, qwal och nöd af alla slag Och så till slut, till slut — en domedag!

6. Än räcker dock den dyra nådetiden, Och än är ej din "sökningsdag" förliden! Så wälj då, medan walet än är fritt, Men glöm blott ej, att **snart** det är ej ditt!

(Mel. se föreg.) P. m. 11: 10:

111. Hwad tjusning måste ej i synden wara, Att många efter den så ifrigt fara! En rusdrycksbägare den har i hand, Den döfwar minnet af ditt fosterland.

2. Se guldet hur det blänker! du det öker, Men skatten uti himlen icke söker. När döden sweper dig i swartan mull, Den ej upplyses af ditt sparda gull.

3. I danjens yra ringar wildt du swäfwar, Och ögat flammar, bröstet häfs och bäfwar. Ack, ej du dansar dig i himlen in; Om du ej stadnar, blir den aldrig din!

4. I fyra kungars drägt dig spelet tjusar, Mot tärningsraßlets buller wild du rusar. Hwad

helst du winner, himlen winns der ej, Ej samwetsro, ej dödsfrid — nej, ack nej!

5. Se glaset höjs, se huru winet fradgar, Deß ångors kraft i rusets sömn dig waggar. O we, en gång med skräck du waknar opp; För drinkarn finnes intet himlens hopp.

6. Delila-skötet! mjukt der är att hwila, Och njutningar och fröjder mot dig smila, Men glöm ej Simson! starkare än du — All kraft han miste i det skötet ju.

7. Will du en gång till Gud i himlen lända, Du måste dig från synden redligt wända, Från satans makt i bättring sann till Gud; Du måste klä's i helighetens skrud.

8. I syndens tjenst ej mycket är att winna, Men jemmer desto mer du der skall finna. Wak upp, i dag, wak upp och bättring gör! Din tid kan slutas snart; — o, se dig för!

9. För snöda lustar will du himlen sälja; För lifwet, we! du ewig död will wälja. När såg du, att en kung sin krona gaf I byte wäl emot en tiggarstaf?

10. En gång din lust skall gränslöst bitter blifwa, Om Gud ej här får dig till bättring drifwa, Den som en eld dig ewigt fräta skall. O, wakna upp, och ned för korset fall!

(Mel. se N:o 116.) P. m. 4 lin. 11.

112. Wänd om! O, wänd om, hör! O hwarför förgås? Ack syndare hör, ack hör himlen kan nås! Ty Gud af stor nåde har kommit oß när, Af nåde han sände oß Sonen så kär.

2. Wänd om! O, wänd om, hör! Gud sä-

ger: wänd om! Och Jesus dig bjuder, Han bjuder dig: kom! Och Anden dig ropar, Han kallar dig än, Och englarne wänta, de wänta dig hem.

3. O syndare hör, hör hembjudningen då! Här är du en fremling, det kan du förstå. Ditt hem är derofwan, hos Jesus att bo, Tillsammans med englar och helgon i ro.

4. Förgängligt är allt här på jorden, ack hör! Den derefter söker och åtrår, han dör. Han dör, o han dör! och behöfde det ej, Ty blodet som rann uppå korset, sad' nej.

5. Men endast för det han till korset ej gick Och der, såsom nödställd, förlåtelse fick, Så måste han dö och förderfwas i grund. Gif akt härpå, syndare, — hör denna stund!

6. O, dröj då ej längre, kom just som du är Så hård, trög och kall till din Frälsare kär. Han will sig förbarma, han ropar just, kom! Kom syndare fattig, kom syndare, kom!

7. Du känner dig bunden, du känner dig kall, Du känner dig syndig, ditt eget är all; Din Jesus dig kallar, Han kallar dig, kom! Han will dig förlossa, till Honom wänd om!

8. Han will dig uppwärma med kärlekens glöd, Du är ju så usel, du är ju i nöd. Han will dig nu hjelpa, hör Jesus, Han will! Kom käre till Honom, ack kom och blif still.

9. Och komma är endast att höra och tro. Hör ordet om Christus och du skall få ro. Guds lag Han uppfyllde och skulden borttog, Och det uppå korset den dagen Han dog.

10. Låt det då nu gälla som lösen för dig Att Jesus för dig då sjelf offrade sig: Ack, lita derpå;

o, det ewigt är nog! För dig och för mig, att wår Jesus Han dog.

11. Wi äre då frälste igenom Hans död, Så gläd dig mitt hjerta, det har ingen nöd! Wår Jesus Han lefwer, Han lefwer alltid, Wi lefwe med Honom i ära och frid!

P. m. 10: 11:

113. Wak upp, wak upp, hör på, ack hör ett bud Ifrån din Konung, från din Herre Gud! Han som dock främst har rätten till ditt hjerta, Han söker dig — måhända än med smärta!

2. Han söker dig, och du — slår dörren till; Han klappar än, och du — ej öppna will; Men tänk, om så du Honom bortgå låter, Att aldrig, aldrig mer Han kommer åter!

3. Än är det tid, men kanske blott i dag — Än står Han der och hwiskar: "det är Jag". Förspill då ej den dyra nådatiden, Den är så wigtig, men så snart förliden!

4. Nu will Han in, förskjut ej Honom då, Betänk, att lif och död bero derpå! Att endast den, som har Guds Son, har lifwet, Ty **lifwet är Guds Son,** så står det skrifwet.

5. Si, nu är salighetens dag, si, nu Står himlen dig till buds! Hwi dröjer du? Tänk, om du snart inför din Herre träder. Och Han får se dig utan bröllopskläder!

6. Ack fly i tid till Herran Jesum Christ, **Han** ensam är din Frälsare förwißt; Han ensam kan ditt onda hjerta rena, Och reningsmedlet är Hans blod allena.

7. Så bada fritt i denna helsoflod, Sök lif och

frid i Jesu dyra blod; Och har du fått deß stora kraft förfara, Så bed, att samma kraft må dig bewara.

8. Och har du fått förlåtelse och frid, Så bida än i tron "en liten tid". Han swiker ej, Han är dig alltid nära Och som din Herde will dig trofast bära.

9. Ja, trofast Han ock tar dig hem till Sig, Då blir ej döden någon **död** för dig; Den blir ju blott en öfwergång till lifwet För den, hwars namn i lifsens bok står skrifwet.

10. För den, hwars namn Han på sitt hjerta bär, Ett **ljufligt** bud det **sista** budet är. Det hemtar dig blott till en Faders möte, Och barnet mär dock bäst i Fadrens sköte. (Ahnf:s Sånger.)

P. m. 11 9 : 9.

114. "Hwar är du? Hwar är du? Hwart skyndar du hän O mensla, som dwäljes i gruset? Hwar döljer du dig ibland lustgårdens trän? Träd fram för din Herre i ljuset!" Så ropar den himmelska röstén.

2. Hwar är du? Hwar är du? Ack, trifwes du än Derute i synden och flärden? Föraktar du ännu din himmelske Wän, Fördjupande dig uti werlden, Den werld, som är fjerran från Herren?

3. När will du då börja att söka den Gud, Som snart skall din domare blifwa? När will du begynna att akta Hans bud, Och rätt i Hans ord Honom gifwa? Nu är den behagliga tiden!

4. Så tänk ej: "Än lyser ju solen så klart, Än är det för tidigt att börja; Min Herre Han

kommer dock icke så snart, Nog hinner för själen jag sörja; Nu will jag ha glädje i werlden."

5. Din tid är dock Herrans, det blifwer derwid, Du kan ej en dag den förlänga; Nu, nu får du komma, nu, nu är det tid, Men engång Han dörren skall stänga, Och då är försent börja klappa.

6. Hwar är du? Hwar är du? Kanhända du ock Beredt dig ett säkerhetsläger Af egna förtjenster och dygder, ändock Allt sådant för Herren ej wäger Det ringaste grand i Hans wågskål.

7. Din fromhet och renhet, hwad äro wäl de För Honom, den helige, rene? Nej, skall du bli helig, så måste det ske Allenast igenom den "Ene", Som gjordes till synd för oß alla.

8. Hwar är du? Hwar är du? Ack, har du förstått Att **endast i Sonen är lifwet,** Och derför så arm och eländig du gått Åt Honom på **nåd** dig ock gifwit Och funnit förloßning i blodet?

9. Då först är du säker, då först kan så här Med glädje din Herre du swara: "Här är jag, här är jag, min Frälsare kär, Och wärdes Du sjelf mig bewara, Så är jag i trygghet för ewigt".

(Ahnfelts Sånger.)

(Mel. se N:o 8.) P. m. 888: 6: 4: 48.

115. Waker upp och bättring gören, De himlaröfters utrop hören, Wak upp, du stad Jerusalem! Midnatt heter denna stunden, Wak upp, wak upp af säkra blunden, Wår Brudgum förer bruden hem. Du wisa jungfruskar' Red lampor till, war snar, Halleluja. Bered dem

klart Till bröllopsfart, Wi måste möta Honom snart.

2. Du hop, som dig här öfwerhopar Med synder, hör du rösten ropar: Wak upp, nu kommer Herrans dag! Du i säkerhetens dwala, Sött sofwer, will du mer förhala, Och wänta wredens hårda slag? Du arma stoft och mull, Wredsbägaren är full, Ditt syndamått. Dig skänkes, in Guds wredes win, Guds wredes win dig skänkes in.

3. Will du här icke bättring göra, Så lärer du med skräck få höra: Går bort, går bort, förbannade, Uti ewig jemmers plåga, I eld och outsläcklig låga, I ewigt qwal, i ewigt we. Du har i lustans id Förnött din nådes tid, Ej Christo tjent. Här lust och ståt, Der ewig gråt, Der tandagnißlans qwal och låt.

(Ur Mose o. Lams. W.)

P. m. 4 lin. 11.

116. Ack syndare, dröj ej! O, dröj ej! Begär I lefwande källan att rentwagen bli! Ej penningar fordras, ty Frälsarn är der; Försoning är wunnen och frälsningen fri.

2. O, dröj ej! O, dröj ej! Förakta ej mer Din Herres och Frälsares kärlek och nåd! En lifsbrunn är öppnad, deri sänk dig ner, Så war, är och blifwer Hans älskande råd.

3. O, dröj ej! O, dröj ej, låt öppna ditt bröst För nåden, som ännu af Herranom bjuds, I grafwarnas natt hörs ej mer hennes röst, Förakta den ej! Snart den står ej till buds.

4. O, dröj ej till nådenes Ande bortfar Be-

dröfwad ifrån dig till himlarnas sal, Och dig uti dödens förderf lemnar qwar, Att ända ditt lopp uti mörker och qwal.

5. O, dröj ej! O, dröj ej! Snart timslaget slår, Då himlar och jord skola smälta som snö. Snart gammal och ung inför domstolen står. Hwad räddar dig då ifrån ewigt att dö?

(Från Eng.)

(Mel. se N:o 36.) P. m. 8 7: 7 7 8 8.

117. Will du, arma själ, nu gifwa På en fråga mig ditt swar? Kan du än med nöje blifwa Uti syndens bojor qwar? Skall du alltid gå så här Och ej weta hur' det är, Om du är i himlen tecknad, Ell' bland de fördömda räknad?

2. Huru länge will du låta Din så hulde Frälsare, Med så ljufwa ord och såta Fåfängt locka dig och be? Skall Hans kärleksrika röst Aldrig öppna få ditt bröst? Skall Han aldrig få den fägnad, Att få bli din ro och hägnad?

3. Huru länge will du qwälja Dig på ett så plägsamt sätt, Och den ofrid dig utwälja, Som du kunde slippa lätt? Kan du wara nöjder då Med så deladt hjerta gå, Hwarken werldens egen wara Eller nåden rätt erfara?

4. Ack! tillslut då ej ditt öra. Eller hjertat för Hans nåd. Tag dig icke för att göra Efter egen wiljas råd; Men i hjertans stillhet bed Gud om nåd så will han ned I ditt arma hjerta sända Nåd och Andans ljus upptända.

5. Så skall du med lust få märka Nådens Ande i din själ Ett nytt lif uti dig werka, Och hur allt blir godt och wäl, Synden, som emot dig stod,

Plånas ut i Jesu blod. Det skall dig i tron bli gifwet Se ditt namn i himlen skrifwet.

6. Du skall få med lust erfara, Huru ljuft och godt det är, Att Guds barn i trone wara Och att jemt stå korset när. Du skall finna, huru godt, Få på Gud förtrösta blott, Att så tro och heligt wandra, Såsom nådebarnen andra.

P. m. 86: 86:

118. Kom wilsna själ, som irrar här Ditt hem så fjerran från! I himlen festen tillredd är; Gud kallar hem sin son. "Jag will ej här i brist och nöd Förgås i fjerran land. I Fadrens hus är öfwerflöd, Och rik är Fadrens hand."

2. Du själ, som nu betungad är Du bjuds till Lammets fest. Hwaren som suckar, lider här, Är der en wäntad gäst. "Jag will ej här &c.

3. O du förlorade! wänd om! Din Fader kallar dig. Han ropar kärleksfullt blott kom! Du wilsna barn till mig! "Jag will ej här &c.

4. Den gödda kalfwen tillredd står, Och festen färdig är. Bed blott att insläppt bli; du får Ej bedja fåfängt der. "Jag will ej här &c.

5. Då Fadren ser dig fjerran från, Han öppnar re'n sin famn, Han kysser dig som egen son Och för dig in i hamn. "Jag will ej här i brist och nöd Förgås i fjerran land. I Fadrens hus är öfwerflöd, Och rik är Fadrens hand."

(Från Eng.)

P. m. 86: 8886.

119. Wi wandre hem till himlens fröjd, Går du med? Går du med? Att sjunga Jesu

kärleks höjd. Går du med? Går du med? Af presterlig och kunglig stam Millioner skåda re'n Guds Lamm, Millioner än ej hunnit fram. Går du med? Går du med?

2. Wårt mål det är Guds Lamm att se, Går du med? Går du med? Och Lammet all wår hyllning ge. Går du med? Går du med? Wi lifsens krona undfå der, Och handen segerpalmen bär, Och himlens fröjd oß Gud beskär. Går du med? Går du med?

3. Wi stämma in i himlens sång, Går du med? Går du med? Wid harpors ljud på samma gång, Går du med? Går du med? Och Hosianna, Herre Gud! Så ljuda helgons segerbud, Att himlens hwalf ge återljud. Går du med? Går du med?

4. Kom, trötta och betryckta själ! Kom, gå med! Kom, gå med! Uti det huset ryms du wäl. Går du med? Går du med? Dig wäntar Herrans öppna famn, Här är för dig en säker hamn, Kom nu och tro i Jesu namn! Kom och tro! Kom och tro!

5. Och fri är wägen till Guds stad, Går du med? Går du med? För jude, hedning, sorgsen, glad. Går du med? Går du med? Ack lyßna, själ, och hör Guds röst: Låt otron falla: fatta tröst; Guds frid will bo uti ditt bröst. Kom, gå med! Kom, gå med!

6. Ack! denna wäg är jemn och god, Går du med? Går du med? O, att du detta rätt förstod! Kom, gå med! Kom, gå med! Hör ej du Frälsarn ropa, be: "Kom följ mig! Räds ej kor-

sets we. Du skall min salighet få se." Kom oc
se! Kom och se!

7. O, säge någon syndens träl: "Jag wil
gå, jag will gå! Jag frälsad hafwa will min själ
Låt mig gå, låt mig gå! Farwäl I wänner
Nu jag går Till Jesum och Hans nåd undfå
Hos Jesus ewigt lif jag når. Låt mig gå! Lå
mig gå!" (Från Eng.)

Till Ungdomen.

(Mel. se N:o 24.) P. m. 11: 10:

120. Mitt kära barn! will du dig ej be
gifwa På samma wäg, jag går, och salig blifwa
Kom, kom! och låt oß stadigt följas åt! O
swarar: Ack! der är blott pust och gråt.

2. Wißt är der gråt, det kan jag icke nek
Wißt får man icke köttets lustar smeka. Ja
wißt är porten trång och wägen smal, Men ko
likwäl, du ångrar ej ditt wal.

3. Tro mig, mitt barn! jag will dig ej förwill
Gud är mitt wittne, jag ej will dig illa. Ja
önskar endast få dig med bland oß, Som må
wäl inunder Jesu kors.

4. O wißte du hwad der är godt att ligg
Hur skönt det är att efter nåden tigga, Då satte
dig ned på denna stund, Att räkna dina tiotuser
pund.

5. Barn! du har skuld, det måste du bekänn
Men war uppriktig, har du tänkt på denna? H
icke werlden med deß lust och lek Dig fängslat
att du i profwen swek?

6. Nå, än är tid; Gud wänligt åt dig bli

kar; Lyft ögat upp, se Sonen står och winkar, Och hela Bibeln — må du ej bli glad? — Dig bjuder Nåd, ack! på hwartenda blad.

7. Min dyre wän! när wägen är så banad, Så ware du i Jesu namn förmanad, Att waka upp, och genast falla till, Ty allt är redo, barn! om blott du will.

8. Fly skyndsamt! fly! löp allt hwad löpas hinner Från Sodoms folk; sök nåd, tills du den finner. Lyd kallelsen; den klappar hwarje dag Uppå ditt hjertas dörr med starka slag.

9. Hwad är det wäl, som ängsligt stör dig under Den stilla ensamhetens tysta stunder? Hwad menar du det är inom ditt bröst, Som gör så ondt midt under glädjens röst?

10. Ack kära barn! hwad är det som förskräcker Och ofta dig i nattens timma wäcker? Ack jo! den klappande är Herden din, Låt upp ditt hjerta och släpp honom in!

11. Slå icke bort i sus, i dus och joller Den känslan, som ibland så starkt dig håller! Ty döfwar du och slår dig lös från den, Då går du rakt ifrån din bäste Wän.

12. Det är ju många Herrans år Han letat, Och du har jemt emot Hans kärlek stretat. Hwad tycker du? Gör det dig icke harm, Att du gått kall och Han så hjertans warm?

13. Ack barn! ack barn! låt Jesu kärlek råda, Fly i Hans famn, förlikens nu I båda. Låt Honom få det Han med sweda wann, I länge nog gått främmand' för hwarann.

(Fru Guldbrandson.)

P. m. 11 8: 11 11 11 8.

121. Ingen hinner fram till den ewiga ron, Som sig ej eldigt framtränger: Själen måste utstå en kamp för den tron, Hwarpå wår salighet hänger. Porten kallas trång, och wägen heter smal. Hela Herrans nåd är fri för en och hwar :,:; Men här gäller tränga, ja, tränga sig fram, Eljest är himlen förlorad.

2. Hindren äro många: gör motstånd, min själ! Satan dig nåden ej unnar. Träng dig framom allt, som will hindra ditt wäl; Öfwergi werldenes brunnar. Lyd ej hennes röst, som ropar: "följ med oß!" Ty, min dyra själ, du måste då förgås :,:; Nej, för Jesu kärlek, jag råder och ber, Strid i Guds kraft för din krona!

3. Härlighetens himmel är wärd all din flit Wärd all din bön och din längtan: Ingen ångrar sig, som har wäl hunnit dit. Kronan förtjenar din trängtan: Derför waka upp och se di flitigt om! Laga dig tillreds till Herrans stor dom :,:! Bröllopskläder fordras af hwar och e själ, Som in i staden skall komma.

4. Aldrig blir du insläppt i himmelens land (Guds helga Ord dig det säger) Aldrig kasta ankar på himmelens strand, Om du sann tro id eger; Tron skall rädda dig, så framt du rädda skall. Sträfwa, kära själ, bli upprest från di fall :,:; Bättra dig, och tro Jesu ljusliga ord Detta, ja, detta är wägen.

5. Hela wida werlden Gud bjuder, och ber "Kämpa för sällhetens krona!" Herren dig (nåde den skatten wißt ger: Sträfwa derefter

rona! Himla-Fadrens hand är utsträckt till in själ; Jesus klappar på, Han ömmar för ditt väl :,: ; Nådens Helge Ande will störa din sömn: Salig är du om du waknar! (L. Linderoth.)

P. m. 11 10: 7 7.

122. Säg mig den wägen, som drager ill lifwet, Den som är en gång utstakad af Gud. Säg mig det frälsande rådet Gud gifwit. I sina indebuds utgångna ljud! Jo, min själ, jag råer dig, Swarar Jesus, uppsök Mig.

2. Men ur din sömn, ur din grufliga dwala Wäckas skall först din hårdt sofwande själ; Samvetet, waknadt, skall börja att tala: We mig, jag öfat mitt ewiga wäl. Detta stygn af Frälsaren, kalle wi uppwäckelsen.

3. Nu, nu förkroßas det hårdaste sinne, Nu, u förswinner det fräckaste mod, Det står nu fasigt i syndarens minne, Att han förtrampat Guds Sons dyra blod. Själens förra hemska val Wållar nu deß grymma qwal.

4. Förr war det socker, som nu blifwer galla; Förr synden lätt, nu odräglig och tung; Tyngder f ångest på samwetet falla. Zion! den andliga orgen besjung, Som bereder själen så, Att den immelsk tröst kan få.

5. Förr roptes oskyggt: Det har ingen fara, Förr egde hjertat de syndsäkras tro. Förr midt wådan man trygg kunde wara, Förr wid Guds under man sof i sin ro. Förr war syndarn glad ch yr; Men den glädjen blir nu dyr.

6. I denna natten af ängslan och jemmer, I

detta mörker af fasa och qwal, Som så osägligt den uppwäckte klämmer, Hörer man brudens bewekliga tal: Hwar är själens högsta wän? Hwar är Christus Frälsaren?

7. Wäktare frågas, förläget det frågas: Hafwen I sett den min själ håller kär? Ångsten förfärligt i själen uppråg as, Ingen kan mätta deß starka begär; Ingen, ingen menniska, Ingen mer än Jehovah!

8. Sökas skall Christus, om Christus skall finnas; Sökas af innersta hjerta och själ. Säljas skall allt, om den perlan skall winnas, Som lägger grund för wårt ewiga wäl. Ljumma, lata sökare Finna ej sin Frälsare.

9. Flit och winnläggande fordras af alla, Flit intill dödens betänkliga stund. Gräsligt det är i Guds händer att falla, Gräsligt att slutligen sjunka till grund. Derför sök din Gud med flit: Sök i andans warma nit.

10. Bruden i Salomos heliga Wisa Gid denna wäg, denna saliga wäg. Följ deß exempel: så winner du lisa! Och hwad är bättre, o menniska säg! Ty när bruden gick framom, Hennes frälsningstimma kom!

11. Framom den werlden, som själarna dårar, Framom den nedriga syndenes ro, Framom det nöjet, som dödligen sårar, Långt framom allt hwarpå menniskor tro. Sådant, sådant skall hän till, Om du Jesum följa will!

12. Den som går in uti deßa wilkoren, Den som för himlen går in uti allt, Den af de arma borttappade fåren, Den har den ädlaste delen utwalt! Jesum, Jesum finner han, Just som bruden Honom fann.

13. Nu sjunger själen: min Wän har jag funnit, Werldenes Frälsare, själarnas skatt. Allt hwad jag önskat, det har jag nu wunnit. Ljuset har skingrat min säkerhets natt. Brudgummen fast håller jag Till min sista lefnadsdag.

14. Wid Dig, o Jesu, beständigt jag blifwer. Werlden är bitter, men Du är min ro. Aldrig, nej aldrig jag Dig öfwergifwer; Nej, jag skall hålla Dig fast med min tro: Fast i alla lifwets qwal, Fast i dödens mörka dal!

15. Tills jag är bergad i Abrahams sköte; Tills jag med röfwar'n i Paradis är; Tills jag går ewiga glädjen i möte: Tills jag är loßad från alla beswär; Ända in i himmelen Skall jag hålla Frälsaren. (L. Linderoth.)

P. m. 13: 8 8 13.

123. Wak upp af syndasömnen, du säkra, onda werld! Begråt din synd — gör bättring! du är i synden snärd. Gud kallar dig, statt upp, ack kom! Ännu är tid och bättringsrum. Hwi will du bli i synden, och icke wända om! :,:

2. Om du dig undandrager, att lyda kallelsen — För sent får du då klappa, du slipper icke in. Du blir bortwist uti den sjön, Der du får din förtjenta lön; Der nåd ej mer tillbjuder sig, då du försummat dig. :,:

3. Nu är den rätta tiden, om du sjelf will dig wäl, Att wända om på wägen, nåd söka för din själ. Du all din tid i öfwerdåd, Har brutit mot Guds bud och råd, Och med din otro snöda Föraktat all Guds nåd. :,:

4. Gack ej förbi den ordning, som föreskrif-

wen är I Ordet om den bättring, som Herren sjelf dig lär. Går du den trånga port förbi — Guds rike du ej kommer i. Hwad hjelper då att du har trott och ingen bättring gjort. :,:

5. Att tro förutan wäckelse: är att bedraga sig. Sjelfgjorder egen bättring ej ewigt gagnar dig. Först känn din synd och stora skuld, Se'n gack till Jesum ångerfull. Botfärdiga är han så huld. Dem Han i nåd ser till. :,:

6. Att Evangelium fatta med tankar och förstånd, De dårar kunna skatta för rätta wisdomen; Men tron är ej af rätta slag, Som men'skan tar af sjelfbehag. Den sanna tron af hjertat går — ej blott i ord består. :,:

7. Att nåden öfwerflödar, det wittnar Skriften om, Der synden öfwerflödar i syndakännedom; Då Jesu famn — han öppen står. Den sådan är, han finner nåd; Men den sig ej omwända will ej nåden hörer till. :,:

(Ur Zions Harpa.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 191.) P. m. 6 lin. 8.

124. Nu lefwer du, nu bättra dig! Allt kan i hast förändra sig. Den nu är sund, helt frisk och röd, Kan innan morgon ligga död: Och, om du utan bättring dör, Ack! tänk, hwad resa du då gör.

2. O Herre Jesu! hjelp du mig, Att jag blir omwänd strax till Dig, Och gör en redlig bättring förr, Än döden stänger nådens dörr; På det jag färdig finnas må, I salig stund att hädan gå.

(Mel. se N:o 114.) P. m. 119: 9.

125. Ur djupet, ur syndernas grundlösa dy, Der ångest min själ öfwerhopar, Till nådenes gränslösa rymd öfwer sky, Jag suckar och beder och ropar: Gud ware mig syndare nådig!

2. Jag usle åt satan har offrat min själ, Och kroppen åt köttsliga lustar: De woro mitt herrskap och jag deras träl. Deröfwer jag hjertligen pustar: Gud ware mig syndare nådig!

3. I synd jag framrusat, min wåda ej känt; Mot Herren i himlen jag rasat: Från Honom mitt hjerta jag trotsande wändt, Och aldrig för helwetet fasat. Gud ware mig syndare nådig!

4. Nu wågar jag icke för Gud träda fram; Ty synden har skiljt oß så wida. Jag ligger betungad af blygsel och skam, Och måste i elände qwida. Gud ware mig syndare nådig!

5. Si, Gud är rättfärdig, jag full utaf brott; Han helig, jag oren befunnen. O jemmer! hwad blir nu min tillflykt, min lott? Jag är ju till döden förwunnen? Gud ware mig syndare nådig!

6. Jag bäfwar, då jag uppåt himmelen ser; Der stå mina synder beskrifne: Och kastar till jorden jag ögonen ner, Der äro de alla bedrifne. Gud ware mig syndare nådig!

7. Uppöfwer mig står en förtörnader Gud, Och helwetet gapar inunder: På sidorna syndernas klagande ljud, Och lagens förskräckande dunder. Gud ware mig syndare nådig!

8. Mig förestår domen: med bäfwan jag ser Den ewiga fasliga döden. Omkring mig är

werlden, den gläder ej mer; Och inom mig samwetes-glöden. Gud ware mig syndare nådig!

9. Hwart will jag mig wända? Hwar finner jag tröst Uti denna jemmer och smärta? Fort, fort, mina händer, slån häftigt det bröst, Som hyser mitt syndiga hjerta! Gud ware mig syndare nådig!

10. Ack, Herre! slå sönder mitt hjerta af sten, Och skapa i stället ett annat. Gör själen från all sin orenlighet ren; Jag hafwer nu lustan förbannat. Gud ware mig syndare nådig!

11. Min Gud! mig ej bort från ditt ansigte drif, Och tag ej ifrån mig din Anda! I hjertat din sanna hugswalelse skrif; Låt blod mina tårar beblanda. Gud ware mig syndare nådig!

12. Jag menar det blodet, som talar så mildt, Och flyter från nådastol'n neder; Det blodet, som kraftigt din wrede har stillt. Jag derpå förtröstar och beder: Gud ware mig syndare nådig!

(Mel. Sw. Ps. N:o 373.) P. m. 776:

126. Min synd är ganska mycken: Jag har i många stycken Motbrutit Herrans lag Med gerning, ord och tankar; Guds wrede på mig samkat, Uppå Hans hämdedag.

2. Mig swärdet öfwerhänger: Guds wrede på mig tränger, Att jag skall hafwas fram Med all min syndabörda, Som syns mig wilja mörda, Och sätta mig på skam.

3. Jag är nu helt förlägen: Hwart skall jag taga wägen För syndabördan swår, Som mig så grufligt trycker, Guds nådes dörr tillycker, Att jag Hans nåd ej får.

4. O synd, du bittra källa! Du är den mig månd' fälla Till ewigt qwal och nöd. Du synes kär i början: Nu måste jag förspörja, Ditt lif är själens död.

5. Förbannadt allt det nöje, Den fägnad, ro och löje Jag hade förr i dig! Från mig det ware fjerran, Att jag mer så mot Herran Försynda skulle mig.

6. O Herre, rik af nåde, Se till den själawåde, Hwari jag stadder är! Jag faller för dig neder, Af allt mitt hjerta beder: Förlåt mig Herre kär!

7. Tänk, Herre, ej i wrede På mina synder lede, Och straffa mig ej så, Som jag det wäl förtjenat! Blir mig din nåd förmenad, Hur' skulle det då gå?

8. Min Gud, låt rätten falla! Af mina krafter alla Jag ödmjukt beder Dig: Gack ej med mig till rätta, Min hjertans ångest lätta, Af nåd gör nåd med mig!

9. Låt Dig af nåd behaga, Min syndabörda taga Och kasta bak din rygg! Säg till min själ de orden: **Din synd är bortglömd worden;** Då blir jag glad och trygg.

10. O Gud, af nåde riker! Dig är ju ingen liker I kärlek, gunst och nåd: Wår skuld du efterskänker, På nåd, i wreden, tänker, Mot allt wårt öfwerdåd.

11. Tack ware Dig och ära, Min Gud och Fader kära, För denna nåden din. Med hjerta, mun och tunga Skall jag ditt namn lofsjunga I allan lifstid min.

12. Jag skall min flit ock göra, En bättre

wandel föra Här efter än här till; Men Du skall krafter gifwa, Om det skall fullgjordt blifwa Som Du det sjelfwer will.

13. Så gif mig då af nåde I all min råd och dåde Din goda helga And', Att Han må mig upplysa Den rätta wägen wisa, Och leda mig wid hand.

14. Mitt hjerta så förandra Att jag den wäg kan wandra Som rätt och goder är. Mot synden hjelp mig strida, Statt Jesu på min sida, Och war mig nådigt när.

15. Hör bönen min, o Herre! War icke från mig fjerre, War nådig, mild och huld! Stadfäst mig i din nåde Och lös mig af all wåde, För Jesu Christi skuld!

P. m. 4 lin. 11.

127. Hårdt trycker mig syndens förfärliga last Och håller mig arme i bojorna fast: Hwart skall jag mig wända, att en gång få bli Från djefwulens fängsel förloßad och fri?

2. Mitt hjerta försmägtar i dagelig gråt: Af tårar min säng är om natten helt wåt; Med tårar jag blandar min dryck och min spis Och kröker min rygg för Guds tuktande ris.

3. Min kraft är borttorkad, all lust mig förgär, Af sorgen jag krokig och lutande går, Bedröfwelsen bortskymmer ögonens ljus Och glädjen flyr bort ur mitt sorgliga hus.

4. Ack Herre för Dig är ju allt mitt begär! Min suckan för Dig ju fördold icke är? Du hör ju min qwida? Du ser ju min nöd? Hwi will Du mig lemna i grafwen som död?

5. Ack dölj icke längre ditt anlet' för mig När i mitt elände jag ropar till Dig! Nedböj dina öron och märk på min röst Och sänd i min själ din hugswalande tröst!

6. Förlåt mina synder och tillgif min skuld Och war mot mig arme barmhertig och huld! I öknen jag wilse och klagande går Ack sök då ditt usla förlorade får!

7. Jag wet ju Du Herre mot syndare bär Ett hjerta som mildt och förbarmande är. Jag har ju ditt löfte? Jag har ju ditt Ord, Som fastare står än båd' himmel och jord:

8. "Den sig will omwända från helwetes stig "Och böja sitt hjerta i trone till Dig, I ödmjukhet "följa ditt kärliga råd, Han skall icke dö, utan lefwa "af nåd!" —

9. Men framför allt annat din kärlek jag ser, Då enfödde Sonen i döden Du ger: Han bär all wår synd och uppfyller din lag Och lider för oß din rättfärdighets slag.

10. Han uthärdar korsets försmädliga död Och frälsar oß usle ur synd och ur nöd. Den till Honom kommer, Han kastar ej ut, Men gör på hans jemmer ett önskeligt slut.

11. Min klentrogna själ, ack hwi twekar du då, Och fruktar så mycket att till Honom gå? Han talar så mildt i sitt ljufliga Ord Till sorgbundna bröst på wår brottsliga jord:

12. "Om synderna woro så röda som blod "Jag twår dem dock hwita i sårenas flod: Ja, "om du än wore af styggelse full, Jag gör dig "dock ren som den hwitaste ull."

13. Bedröfwade hjerta blott skynda dig fram

Till Honom som dog uppå korset! — Guds Lamm! Hans sida är öppnad, der skall du få bo, Der finner du hwila och trygghet och ro.

14. Nu lefwer och dör jag med tröstefull själ; Ty Jesus har sörjt för mitt ewiga wäl: Hwad jag har bort göra, det har Han uppfyllt Och lidit allt hwad jag att lida förskyllt.

15. Han hafwer ju tystat mitt samwetes röst, Och djefwulen bundit och fångarna löst, Och helwetet trampat med segrande fot, Och nederlagt allt, som war Honom emot.

16. Min handskrift utplånat och synden betäckt, Den himmelske Domarens wrede utsläckt. O låt då o Jesu, ditt utgjutna blod I lifwet och döden mig gifwa godt mod! (P. L. Sellergren.)

(Mel. se N:o 13.) P. m. 8 7 : 8 8 7.

128. Ja, Gud har rätt, jag syndig är; Jag sjelf är dömd till glöden. Jag har ej trott på Jesum kär, Som gått för mig i döden. Jag trott mig wara from och god: Nu har jag fått ett annat mod, Se'n jag känt syndanöden.

2. Ack! hwad för sorg, hwad samwetsqwal, Min arma själ nu smärta. Jag är bland grofwa syndar's tal. Ack! rena Du mitt hjerta, O Jesu! med ditt kärleksblod; Dränk all min synd i nådens flod. Ack Jesu, Dig förbarma!

3. Si mina synders myckenhet Mitt hjerta så förskräcker, Att, utom Dig, jag intet wet, Som all min blygd betäcker. Jag flyr till Dig, o Jesu söt, Mig kastar i ditt nådesköt: Ack! tag Du mot mig arma.

4. I säkerhet jag tröstat mig, Ej fruktat någon fara. Alltjemt jag syndat emot Dig. Dock trodde jag mig wara Så wißt Guds barn som någon ann'. Nu ingen tröst jag finna kan, Se'n samwetet uppwaknat.

5. Min synd ju oförlåten är, Den jag djerfts förr bedrifwa: Ej någon, utan Jesus kär, Mig henne kan tillgifwa. Ack! fräls mig, Jesu, ur min nöd: Ack! skänk mig lif uti din död; Ty Du mitt straff har lidit.

6. Af nåd förlåt, o Jesu! mig, Att jag så blind har warit, Och att jag så försmädat Dig, Och fram i otro farit. Ja, för din död, min Jesu god, Förlåt min synd, och, i ditt blod Orena hjertat rena. (H–g.)

b) Uppmuntran till tro och längtan derefter.

(Sw. Ps. N:o 420.) C. m.

129. Den port är trång och smal den stig, Som till Guds rike bär; Dock är der ännu rum för dig, För dig, eho du är.

2. Se himlen är ej ännu full, Än är der rum för dig! I Jesu namn — för Jesu skull — Deß portar öppna sig.

3. Fast tusen sinom tusen stå I hwita kläder der, Af Herrans nåd åt dig också Ett rum förwaradt är.

4. I Jesu hjerta der är rum Och i Hans himmel — ack, Så lär mig evangelium. Gud ware derför tack!

5. Gud ware tack, att äfwen jag Får i den

staden bo, — Den långa ewighetens dag — I ostörd frid och ro! (L. S.)

P. m. 9 4:

130. Här kommer en främling från fjerran ort, Låt upp, låt upp! Han gästa will i ditt hus. Deß port Låt upp, låt upp!

2. Hans blick är kärlek, Hans röst ger frid; Låt upp, låt upp! Han stillar blödande hjertans strid; Låt upp, låt upp!

3. Och hwar Han kommer och finner hus, Ack hör, ack hör! Så blir det "nattward" och frid och ljus; Ack hör, ack hör!

4. Och Jesus heter den Wännen god Låt upp, låt upp! För dig Han gjutit sitt dyra blod; Låt upp, låt upp!

5. Will du då hafwa i hjertat ro, Låt upp, låt upp! Och will du lycklig på jorden bo, Låt upp, låt upp!

6. Och will du alltid Guds wägar gå, Låt upp, låt upp! Och will du saligen himlen nå, Låt upp, låt upp!

7. Och "låta upp" är blott **taga mot:** Hans nåd tag mot! Hans ewigt gällande syndabot Tag mot, tag mot!

8. Har du ej städadt, är du ej ren, Likwäl låt upp! Han sjelf dig renar — ja, Han allen. Låt upp, låt upp! (Ahnf:s Sånger.)

P. m. 11 10: 11 10:

131. Allt är nu redo! Si, Gud har utgifwit Till wår förloßning ej silfwer och guld; Enfödde Sonen sjelf lösen har blifwit, Då Han,

som broder, betalte wår skuld. Allt är nu redo! Till bröllop Han bjuder Halta och krymplingar, stora och små, Onda och goda — till alla det ljuder: Kommen, blott kommen, I allt skolen få!

2. Konungens tjenare ljufligen ropa, Ropa på wägar, på gårdar och fält: Kommen, blott kommen, ja alle tillhopa, Jesus, wår Konung, allt wäl har beställt; Är du helt naken, Han sjelf gifwer kläder; Är du helt oren, Han sjelf dig ock twår; Är du owärdig, si, Jesus Sig gläder, Om blott med nåd Han undfägna dig får.

3. Allt är det redo, och rikt är det bordet, Rätter frambäras på himmelska fat, Lammet är slagtadt och bjudes i Ordet; Ären I hungrige, här finnes mat. Lammet är slagtadt, deß dyra försoning Gifwer åt alla, som komma och tro, Nåd och förlåtelse, lif och förskoning, Ewig rättfärdighet, glädje och ro.

4. O, will du sådana rätter försaka, Offra din ewiga frälsning och frid? Blott för ditt köp, eller gods, eller maka, Swara din Konung: Jag hafwer ej tid? We, Han skall swara dig, swara tillbaka Dig, som ej kände besökelsens tid: Aldrig min nattward du nånsin skall smaka, Aldrig få del af min ewiga frid!

5. Salige då, de som hungra och törsta! Salige de, som blott komma, ack ja! Synderna alla, de minsta och största, Äro afplanade; Hallelujah! Kom då du arme, kom genast på stunden, Kom så owärdig och syndig du är! Du kan dock aldrig bli bättre i grunden, Förrän du kommit till Frälsaren kär!

6. Allting är redo, må detta betänkas, Bjud-

ningen är ju ej skämt eller hån! Grunden, att allt kan på stunden oß skänkas, Är lösepenningen, sjelfwa Guds Son. Si, denna penning, af ewighet slagen, Gäller för alla, förordnad af Gud, Dertill på Golgatha preglad af lagen. Allting är redo, du Frälsarens brud!

7. Nu sedan Lammet för oß blifwit slagtadt, Aktar ock Gud deß rättfärdighet blott. We den, som denna i otro föraktat, Och i sin egen rättfärdighet gått! Konungen sist ibland gästerna träder, Mönstrar sitt folk, och utkastar en man. Mannen, som icke fanns ha "bröllopskläder" Bort i det yttersta mörkret förswann.

8. Mildaste Jesu, förskona oß — lär oß "Räkna allt eget för skada och träck!" Hwita rättfärdighetsskruden beskär oß, Då är din brud utan "skrynka och fläck". Helig och salig hon då skall införas In i sin brudgummes konungahof. Der skall din ära i ewighet höras, Strålande skaror förkunna ditt lof. (Ahnfelts Sånger.)

„(Mel. se föreg.) P. m. 11 10: 11 10:

132. Öppet står Jesu förbarmande hjerta, Kärlekens armar och nådenes famn. Är det wäl skäl att försmäkta i smärta, Då du får ankra i sällhetens hamn? Brudgummen Jesus ju kärligt dig möter; Ropar: "o brud, Mig ditt hjerta helt gif!" Är det wäl rätt att din Wän du bortstöter, Som till din lösen har gifwit sitt lif?

2. Werlden i Jesu försonad är worden: Han på sitt hjerta hwar syndare bar, När på sitt kors, mellan himlen och jorden, Han wår förloßning och skuldoffer war. Skulden utplåntės när blods-

källan flödde; Syndaregistret wid korset Han slog. Domaren sjelf för dödsfångarne dödde: Gud är försonad och wi hafwa nog.

3. Kommen då, själar, ja, syndare alla, Tagen här dubbelt för hwarje ert brott. Ha wi än alla i Adam måst falla, Har dock wår Jesus alltsammans gjort godt. Är det wäl rätt, att förloßade trälar Hålla sig sjelfwa i träldomen qwar? Nej, må wi hellre som frigjorda själar, Lofwa i frihet wår nådige Far.

4. Mildaste Jesu, min salighetsklippa! Jag din förtjenst mig tillegnar, som min: Dig ware lof, jag min otro fått slippa, Jag står inskrifwen i himlen som din; Jag är nu älskad af Gud som min Fader, Han står i lifwet och döden mig bi. Derför jag sjunger förnöjder och glader: Snaran är sönder och fogeln är fri.

P. m. 76: 76:

133. Dig Jesus kallar! Hasta Att öppna hjertats dörr, Och för Hans fot dig kasta; Det borde skett långt förr. Säg Honom hwad dig felar, Bed om Hans hjelp, Hans frid; War wiß, att Han dig helar Nu och till ewig tid.

2. Dig Jesus kallar! Striden För dig Han kämpat ut. Dig will Han skänka friden, Den frid som ej tar slut. Till brud will Han dig wälja, Dig ewig nåd bete, Att se'n du må förtälja Med pris hwad Han täcks ge.

3. Ack, när så Jesus bjuder Sin nåd, sin frid åt dig, Och när Hans maning ljuder Så huld på lifwets stig, Dröj icke — hasta, ila Att fatta Wännens hand; Wid den du tryggt kan hwila Och hinna liffens land. (J. M. L.)

(Mel. se N:o 65.) C. m.

134. Hör huru Anden manar på! Han ropar wänligt: kom! Och kyrkan, Christi brud, också Hon ropar: kom, o kom!

2. Må du som nåden har undfått Din broder ropa: kom! Och du som will i Christo blott Rättfärdig bli, o kom!

3. Ja, hwar och en som endast will, Han komme hit; o kom! Tag lifsens dryck som bjuds dig till. Sjelf Jesus ropar: kom!

4. Hör Jesus säger till oß: "si, Jag kommer snart!" Ja, kom, O Herre! ja, Dig wänte wi; Kom snart, o Herre, kom! (Från Eng.)

P. m. 3 3, 8887.

135. Wåga dig, Dristelig, Tro, att Jesus gjort allt för dig; Så war ewige Fadrens råd: Men'skan frälstes af ewig nåd; Enfödde Sonen det gjort. :,:

2. Wåga dig, Dristelig, Tro, att Jesus gjort allt för dig; Segren redan Han wunnit har, Ormen krossat, som mägtig war, Öppnat oß himmelens port. :,:

3. Wåga dig, Dristelig, Tro, att Jesus gjort allt för dig; Allt hwad lagen ej werka kan, Allt hos dig, som Han klagar an, Detta tog Jesus på Sig. :,:

4. Wåga dig, Dristelig, Tro, att Jesus gjort allt för dig; Wißt all ondska i hjertat bor, Wißt kan syndernas tyngd bli stor, Större dock Frälsaren är. :,:

5. Wåga dig, Dristelig, Tro, att Jesus gjort

allt för dig; Du har intet — blott synd och skam, Prisa endast Guds dyra Lamm, Som oß har köpt med sitt blod. :,:

6. Wåga dig, Dristelig, Tro, att Jesus gjort allt för dig; O, hwad fröjd, och hwad kraft har den, Som fått allt uti Frälsaren! Salig och helig han är. :,:

7. Wåga dig, Dristelig, Tro, att Jesus gjort allt för dig; Han will trösta i allt ditt we, Är ock när fast du ej kan se Honom, din trofaste Wän. :,:

8. Wåga dig, Dristelig, Tro, att Jesus gjort allt för dig; Han ock hemtar en gång sin brud Från det främmande land till Gud, Hem till sin himmelska frid. :,:

9. Klockan slår, Tiden går, Snart din brudgum för dörren står; Blott i lampan är olja klar, Tron, som allt i sin Jesus har, Möter du Honom med fröjd. :,:

10. Klockan slår, Tiden går, Ewigheten snart förestår; Köp den dyrbara, korta tid, Strid i trone med helig id, Kronan dig lönar så wäl! :,:

P. m. 87: 87:

136. Muntra dig, mitt sorgsna sinne! Lyft dig öfwer denna jord. Gack med tankar, håg och minne, Fram till nådens nattwardsbord. Allt af blotta nåd är redo; Gud står sjelf med öppen famn. Endast kom, så får du godt, Af hwad Jesus har utstått.

2. Frid och nåde, sjelfwa lifwet Är förwärfwadt med Hans blod. Handskrift, allt är sönderrifwet, Gud är allom menskom god. Intet å Guds sida fattas, Hwem som will, kan frälster

bli. Saken hänger blott derpå. Syndare, till Jesum gå.

3. Ingen, ingen blir förskjuten, Ware hurudan han kan. Medelbalken är nedbruten, Full förloßning Jesus fann. Mer och mindre synd=besnärda, Alla tar Guds Lamm emot. Tro härpå med hjertans tro, Tryckta själ, så får du ro.

4. Inwänd ej: jag har förlänge Gått i köld emot min Gud. Ingen sig sjelfwilligt stänge Ifrån nådens nattwardsbud. Har det ej skett fordna tiden, Kom! ännu allt hjelpas kan; Blott man tror på det Guds Lamm, Som för oß till slagt gått fram.

5. Börja då ur djupen ropa, På de wäckta själars sätt, Herran Jesum öfwerhopa Med begär om nåd för rätt. Gack i denna sköna ställning Hela dagen ut och in; Sjelfwer Anden hjelper dig, När du blott är redelig.

6. Den som söker, slutligt finner, Den som träget beder, får. Ändteligen du ock hinner På de andre fårens spår. När du minst på sådant tänker, Skall det dagas i din själ; Klämda hjerta, tro du mig! Synderna förlåtas dig.

(L. Linderoth.)

(Mel. se N:o 86.) P. m. 11 9: 9.

137. Du kan icke tro, ack men kära så hör, Gud har ju Sig sjelf icke skonat; Kom hit, kom till korset, se Lammet som dör, Deß blod har med Gud oß försonat, Och borttagit werldenes synder.

2. Och har det nu werkat så kraftigt hos Gud, Att Han helt tillfreds kunde blifwa, Och blott för deß wärde dig taga till brud, Och himmelens

statter dig gifwa, Så låt ock du dermed dig nöja.

3. Ja, blodet det runnit, det runnit för dig, Och Gud har antagit en lösen, Som gäller för alla, för dig, som för mig, Fast synderna woro mång tusen; Deß wärde är ewigt detsamma.

4. Så sök då allenast hos Christum din ro; Ty der är du trygg för all fara. Blif liten, blif barn, blif enfaldig, och tro, Blif en bland de syndares skara, Som endast will frälsas af nåde.

P. m. 11 11 11 11.

138. Min Jesu, ack, jag finner hos mig arma Ej minsta godt; o Herre, Dig förbarma! Si, syndens gift mitt hjerta har förderfwat; Af Adams fall jag idel jemmer ärfwat.

2. Här ligger jag; ack wärdes på mig blicka: Jag will till bön och bot mitt hjerta skicka. Fast syndens mängd otalig är, deß wärre; Jag will den dock bekänna för Dig, Herre!

3. Ditt tålamod jag länge har erfarit, Fastän jag kall och liknöjd mot Dig warit. Fast ewighetens straff jag wäl förtjente, Du likwäl nåd till bättring mig förlänte.

4. Jag blyges och mig djupt i stoftet sänker, Så ofta jag på mina synder tänker. Jag hatar mina förra wägar alla. O! må med uppsåt jag nu aldrig falla.

5. Ack wärdes, Jesu! på min synd ej tänka, Men den af nåd i hafwets djup nedsänka. Mig din förlåtelse du wille gifwa; Mitt hjerta med din dyra frid upplifwa. (Woltersdorf.)

(Mel. se N:o 65.) C. m.

139. O Jesu Christ, min längtan är, Att stunden snart må slå, Då Du kan fylla mitt begär Och mild för hjertat stå.

2. Att jag med Dig må blifwa ett, En ande och en själ, Som Du med pina, blod och swett, Förtjent, Immanuel!

3. Ack, tag mig, Jesu, som jag är, Tag hjerta, själ och kropp, Och wänd till Dig allt mitt begär, Min kärlek, tro och hopp.

P. m. 6 lin. 7.

140. Klippa, Du som brast för mig, Låt mig gömma mig i Dig! Wattnet, blodet, hwilket går Från din stungna sidas sår, Twage i sin himlasaft, Mig från syndens skuld och kraft!

2. Med min swett och möda jag Aldrig fyller upp din lag; Om mitt nit blef aldrig matt, Om jag gråt båd' dag och natt, Syndens fläckar stå dock qwar; — Du, blott Du, min frälsning har!

3. Intet kan jag gifwa Dig; Till ditt kors jag sluter mig, Naken, Dig om kläder ber, Hjelplös, upp till nåden ser; I din lifswåg låt mig twås, Herre, annars jag förgås!

4. Wid hwart flyktigt andedrag, Och när jag skall dö en dag, När till okändt land jag går, När inför din dom jag står, — Klippa, Du som brast för mig, Låt mig gömma mig i Dig!

(Från Eng.)

P. m. 8 6: 8 6:

141. Min själ, till nådens thron träd fram, Der Jesus ber för oß. Böj ödmjukt knä inför Guds Lamm; Ty ingen der förgås. O Jesu! från din fot jag går Ej förr'n du nåd beter, Ej förr'n ditt blod mig rena får, Och du mig lifwet ger.

2. Ditt löfte är min säkra tröst I ångstens mörka dag. Du lättar skuldbelastadt bröst, Och skuld, o Gud! har jag. O Jesu! från din fot jag går, etc.

3. Qwald utaf tusen synders nöd, Af satans skarpa skott, Af yttre strid och inre död; Du kan mig frälsa blott. O Jesu! från din fot jag går, etc.

4. War Du min sköld och mitt förswar, Att jag i skydd hos Dig Må ge anklagaren det swar: Att Du har dött för mig. O Jesu! från din fot jag går, etc.

5. O underkärlek! Hugg och slag Och kors Du på dig tog! Att stora syndare som jag Må lefwa — Herren dog. O Jesu! från din fot jag går Ej förr'n du nåd beter, Ej förr'n ditt blod mig rena får, Och Du mig lifwet ger.

P. m. 9 8: 9 8 8 6.

142. När fogeln kan hinna sitt näste, Och swalan sitt önskade bo; Hwi finner då jag ej mitt fäste? Hwi kommer min själ ej till ro? — O Frälsare! en af de arma, Du köpt med olidelig nöd, Är nära sin ewiga död. Dig Jesu, förbarma!

2. Jag warit wid alla slags brunnar, Att

läska min törstiga själ; Men är, som mig Ordet förkunnar, Ännu samma syndbundna träl. Jag pröfwat allt hwad man kan pröfwa; Men än jag ej känt någon ro, Ej gnista af lefwande tro: Allt will mig bedröfwa.

3. Hwarthän nu, i djupaste nöden? Ja, Frälsare käre, hwarthän? Ack! mellan mitt hjerta och döden Är knappast ett steg: Själawän! Här står jag eländig och naken, Oskyld för Guds rättwisa dom: Ditt blod jag ju kostat; ack kom, Gör slut uti saken!

4. "Kom hit, du betungade hjerta, Till mig, med all jämmer du bär: Wänd ögat på mig och min smärta; På mig ställ ditt hjertas begär. Kom hit i den öppnade famnen; Tag tillflykt i kärlekens sår, I öppnade sidan, mitt får, Den saliga hamnen."

5. Nu själen i tron börjar skåda Guds menlösa slagtade Lamm; Att undfly sin grufliga wåda Hon kryper till Frälsaren fram. Och si, här är godt till att wara; Här ser hon sig frälst hos sin Gud: Framlockad af egna Hans bud, Hon undgår sin fara. (L. Linderoth.)

(Sw. Ps. N:o 131.) P. m. 11 10: 11 10:

143. Jesu Jehova jag söker, och ilar Med Dig allena att blifwa till en. Lös mig af allt hwarpå ännu jag hwilar. Låt mig, mitt winträd, få blifwa din gren. Wisa mig klarligt mitt djupa elände. Röj allt ur wägen, som hindrar din hand. Gör på min uselhet nådigt en ände. Sätt Du mitt kallnade hjerta i brand.

2. Fästa mitt hopp snart wid wißhetens an-

ar. Låt mig erfara hwad Andan förmår. Styr Du min tunga och flyktiga tankar. Led mig, itt barn, som så snafwande går. Låt mig föra, på det jag må winna. Lär mig af hjertat edja och tro. Låt utur själen all otro förswinna. Hindra allt det, som will hindra min ro.

3. Ömmaste Jesu! jag wet Du är waken; Ömka Dig öfwer min elända själ. Låt det nu omma till slut uti saken; det blir i grunden dock ldrig förr wäl. En gång Du sade, som tröstullt jag minnes: "Folket kan dö, om det icke får röd." Jesu! det måste då gå Dig till sinnes, tt jag till själen är stadd uti nöd.

4. Wärdes då ock, Du hjelpare fromma, Städs med ditt löfte hugswala min själ: "Hwila, som bedja, de skola bekomma." Allt, hwad Du lofwat, det håller Du wäl. Jag Dig anropar, fastän Du dig döljer: Wann Cananeeskan, inner ock jag. Hjelpen på bönen omsider dock öljer. Ifrigt jag ropar till sista min dag.

P. m. 11 11: 6.

144. Si, dörren är öppen och wägen är ri! Hwi will du då längre i fängelse bli, Och ara så bunden till hand och till fot I stället att aga din frihet emot, Som bjudes för intet?

2. Och **Christus** är dörren. Gå in genom en, Han ensam är wägen till himmelen än, Han nsam kan frälsa din fattiga själ, Ty hwad **du** jort illa, det gjorde **Han** wäl, För ewigt, för wigt!

3. Och **Christus är död**, på det du skulle få från döden till lifwet med Honom ock gå. **Din**

skuld Han afplanat och uppfyllt Guds bud, Och Gud är nu åter din nådige Gud, I Christus försonad.

4. Så lef till Hans ära, och fröjda dig nu Ty hwem har wäl orsak till fröjd, om ej du? Hwad hindrar dig nu till den Frälsare fly, Hwars nåd och hwars kärlek hwar morgon är ny? Si dörren är öppen!

5. Och skulle se'n satan dig bringa i nöd, Så säg till ditt hjerta: **Si Christus är död!** Nu slipper jag dö, ty Han dog ju för mig Och bragte mig lifwet; — deß fröjdar jag mig I tron på min Jesus! (L. S.)

P. m. 4 47: 4 47.

145. Si, jag kommer, Konung frommer, Kastar mig för nådens bord: Swager längtar Barnaträngtan, Står till Dig, Du lifsens Ord. Låt Dig finna, Låt Dig finna Af mig arma stoft och jord.

2. Af det höga Wänd ditt öga Uppå ditt förlupna får: Dig allena Månd' jag mena, Styr mig in på dina spår. Låt Dig finna, Låt Dig finna: Ty jag annars wilse går.

3. Jag ej mera Will begära Än din nådes fria mått, Det Du gifwer Den, som blifwer Uti Dig och werkar godt. Låt Dig finna, Låt Dig finna: Den har allt, som Dig har fått.

4. Himlafägnad, Själahägnad, Du menlösa rena Lamm! Utur gropen Hjerteropen Tränger sig nu till Dig fram. Låt Dig finna, Låt Dig finna, Hjelte utaf Davids stam.

5. Hör hur ängslig, Trött och fängslig, Je

Dig sjunger denna sång; Mig ödmjukar, Bönen
trukar, Fast min ande är mig trång. Låt Dig
inna, Låt Dig finna; Eljest blir min tid för
ång.

6. Werldens löje, Wällust, nöje, Rikdom,
ust och äras höjd, Är en smärta För mitt hjerta:
Du, Du är min rätta fröjd: Låt Dig finna, Låt
Dig finna; Så är jag i allt förnöjd.

(Ur Mose o. Lams. W.)

P. m. 11 9: 11 11 9.

146. Ack! har du ej wilja att blifwa min
rud? Jag har ju dig gifwit mitt hjerta, Dig
öpt och förwärfwat med blodigan skrud, Och lidit
ör din skull all smärta. Jag mins än den tiden,
Jag för dig war träl; Jag mins än den dagen,
Jag köpte din själ Med grymmaste qwal och med
döden.

2. Du har dig ju kunnig all möda, Jag haft
J blodswett, i böner och pina. Du har ju rönt
nådens, försoningens kraft Och erfarit klapp=
ningar mina. Jag har dig ju frälst, och will
blifwa din lön. Säg, har du än hjerta att wäg=
ra min bön? O själ, kan du wara så hårder!

3. Jag har dig ju skapat till krona och skrud,
Ej jordisk, men himmelsk att bära: Jag har dig
u köpt till att wara min brud, Att ega gu=
domelig ära. Jag är ju ej worden en englarnes
bror; Men blef (o hwad ära för själar så stor!)
Förtappade menniskors Broder.

4. Si! syndare hafwer jag älskat så högt, Att
Jag deras sak Mig antagit: Rygg, händer och
fötter till korset Jag böjt, Stått stilla när man

Mig har slagit: Jag ingen lem skonat för strim mor och sår, För syndarn ej sparat en enda blods tår; Mitt hjerta och sida det wittna.

5. Jag usel och arm blef för syndare hä Landsflyktig och hädad och slagen: I hetta o köld Jag uthärdat beswär, Led oro, så natt so om dagen. För men'skan jag legat i fasto och bö För syndarn arbetat, fått döden till lön: Påmin dig den Fredagen långa!

6. För Jakob har Laban förwandlat han lön I resorna tio; men flera Än hundrade tu sende gånger min bön Du wägrat att höra; ä mera: Tänk Jag, sjelf din Gud, har för synda dött, Jag för deras synder har swettats och blödt Men syndaren likafullt syndar!

7. Så är då förgäfwes min pina och dö Mitt arbete, trohet och möda? Skall Jag ej f frukt för mitt utsädes nöd, Men fruktlöst mi hjerta än blöda? — Nej, Fader! Du lofwat ditt löfte jag tror. Min själ ju arbetat, haft mi da rätt stor; Jag skall ock få se Mig bli mätta

8. Ack, tänk då på löftet och mödan, min Fa Drag syndare till mina fötter. På nödställt syndarn Jag wäntar och tar Emot honom, o blir ej trötter. Mitt hjerta det brister, så sna jag blott ser, Att syndaren kommer botfärdig, o ber Om nåden, om tron och min Anda.

9. Så kommen, I arme, i tron till Mi fram, Ja, kommen i all eder jämmer, Till M eder Wän, det menlösa Guds Lamm, Med al hwad ert samwete klämmer. Er synd jag utpl nar, iklär er min skrud, Will helga och antaga till min brud, Tilldela er salighets-skatter.

10. O själ! Jag borttar dina synder, och klar Från skulden och straffet du blifwer: Till brud Jag dig äktar, trolofwar och tar; Mig sjelf, och allt mitt, Jag dig gifwer. Din nöd och min wäntan låt hafwa sitt slut; Betänk dig ej längre en enda minut: Kom, gif Mig din hand och ditt hjerta!

11. (Själens swar:) "Här har Du mitt hjerta Min Frälsare kär; Ack tag det och göm det i såren, Gör med mig nu efter ditt eget begär! Jag längtar att wara bland fåren, Som åtlyda rösten och följa din' spår; Som blodet högt wörda och älska din sår Och fägna ditt kärliga hjerta".

P. m. 4 lin. 7.

147. Kom till Jesus, kära själ, Han will sörja för ditt wäl. Hör Hans kärleksfulla rop: Kom till mig, du spridda hop!

2. Kom till Jesus, du, som går Lik ett wilsegånget får, På den breda syndens stig, Kom till Jesus, skynda dig!

3. Kom till Jesus! Kom och se Hwilken trogen Frälsare Du i Honom finna skall; I Hans famn allena fall!

4. Kom till Jesus! ty Han är Wärd att hålla ewigt kär, Han har älskat dig, när du Gick på syndens wäg ännu!

5. Kom till Jesus! se ej mer I ditt eget hjerta ner, Ty det är ett ormabo, Och der finner du ej ro.

6. Kom till Jesus! Han är din, Blicka i Hans hjerta in, Se hur öfwerfullt det är Af den nåd, som du begär.

7. Kom till Jesus! Hwart du går Ingen glädje förr du får, Ty den glädje werlden ger Är en dunst och intet mer.

(Mel. Sw. Ps. N:o 129.) P. m. 87 : 7 7 8 8.

148. Store Gud! jag faller neder I mitt hjertas uselhet, Och så godt jag kan Dig beder: Wisa mig barmhertighet, Drag mig till din kära Son: Annars wet jag ingen wån. Öppna mig förståndets öga Till att se din kärlek höga!

2. Milde Jesu, som så brinner Till mig utaf kärligt mod; Sök mig, till deß Du mig finner, Böj mitt hjerta med ditt blod. Släpp mig icke förr än som Jag till Dig rätt wänder om Wisa mig din öppna sida Och hwad Du måst för mig lida.

3. Helge Ande! tröttna icke Wid att klappa på mitt bröst. Wärdes lust i hjertat skicka, Till att höra nådens röst. Låt uti mitt matta mod Kännas kraft af Jesu blod. Wärm mig upp som än är kaller. Amen, jag mig Dig befaller.

(Ur Zions Harpa.)

P. m. 13: 12:

149. Mißtrösta ej, min själ! — Gud gerna Sig förbarmar. Kom blott och kasta dig uti din Faders armar: Hans hjerta brister och Hans famn dig öppen står, Uti Hans hulda skö du barnsligt hwila får.

2. Fastän din syndaskuld allt upp till himlen räcker, Hans nåd dock högre går, än himlens hwalf sig sträcker: Fast syndabördan dig till af

grund trycker ner, Hans hand dock hjelpa kan och säkert räddning ger.

3. Om Han ej hade lust att arma själar frälsa, Åt döda gifwa lif, åt sjuklingar sin helsa: Om Han sitt nöje fann i syndarenas död, Och icke mycket mer att hjelpa dem ur nöd:

4. Månn' Han då gifwit ut det käraste Han ägde En skänk som himmelen och jorden öfwerwägde, Sin Son, sin ende Son, att dö för syndare Och dermed lösa dem från afgrunds qwal och we?

5. Nej! då Han gaf sin Son, hwad skulle Han ej gifwa, Att men'skor må ur nöd och döden frälste blifwa; Kan du wäl ändå tro, att Han ej will dig wäl, Hwad kan Han göra mer, än Han dig gjort? O. själ!

6. Är du för synden rädd och flyta dina tårar, Att du förtörnat Gud; Om det ditt hjerta sårar, Att du Hans dyra nåd så fräckt föraktat har, Och att du afwog sköld emot din Konung bar;

7. Will du till synd och werld ett ewigt afsked sända Och dig till Herren Gud med heligt allwar wända: Så frukta ej att fram till nådastolen gå, Du der barmhertighet och nåd skall säkert få!

8. Den tyngd som trycker dig, den sorg ditt hjerta plågar, Den längtan efter nåd, som i ditt inre lågar, Ack låt den jaga dig till korsets helga ort; Du säkert finner der för allt elände bot!

9. Se Jesus lidit har, att du skall blifwa benådad! Se med Hans dyra död är all din synd försonad! Han ställt allting tillfreds på korset med sitt blod, I himmel och på jord: war derför wid godt mod

10. Så lägg din twekan bort och fall för Jesum neder! Han är dig ganska när och gifwer hwad du beder. Hans hand wäl såra kan, men hon ock läker wißt Den som till Honom flyr i all sin nöd och brist.

11. Ack att wi endast rätt wår Gud, wår Jesum kände, Och huru nådefullt Han ser till wårt elände! Ack att wi endast fast på Honom kunde tro, Wi säkert skulle då till själen finna ro!

(P. L. Sellergren.)

P. m. 87: 87.

150. Hör, o syndare! dig ropar Nåden från din willostig; Ber dig skynda, förr'n du hopar Straffets domar öfwer dig. Tro på Jesum! :,: Som så mildt förbarmar Sig.

2. Skynda, syndare, till Herran, Sök barmhertighet i tid! Snart din nådesdag är fjerran, Snart dig mer ej bjudes frid. Fly till Jesum! :,: Dröjer du, du dör derwid.

(Pilgrims Sånger.)

e) Tron och deß förwißning.

P. m. 98: 98:

151. Den tro, som werkas uti själen A nådens anda med Guds Ord, Den finnes ej ho syndaträlen, Som sträfwar endast på wår jord Att njuta lycka, goda dagar, Ej samlar skatter fö sin själ, Men fräckt förtrampar Herrans lagar Ej aktar på sitt sanna wäl.

2. Förnuftet måste wika fjerran Det aldrig wet hwad trona är: Den kommer ofwan ifrån Herran, Och är en gåfwa, dyr och kär, Hon är den inre själens längtan Att finna Gud i Christo blid, Den yttrar sig i bön och trängtan, Att tjena Gud i all sin tid.

3. Den sanna tron har sina grader, Dock härlig är deß minsta del. Deß enkla bön är: Abba, Fader! Den glömmer gerna nästans fel. Deß ädla qwistar frukter bära, Ty tron ej utan kärlek är. Det säger Bibelns helga lära, Att goda werk der äro när. (P. Sandeen.)

P. m. 76:8886.

152. I längtan tron begynner, I hunger tron består, Sen kan hon komma längre Då hon allting förmår. Först hungra, törsta, känna nöd, Och så få lif i Christi död, I Christi lydnad pryd-der gå, — På nåden lefwa få.

2. Kan du ej fatta Jesum Så fast du gerna will, Han dig dock ej bortkastar Men ser i nåden till. När längtan utaf hjertat går Han hör och ser din bön och tår; Och all din synd tar Han på Sig, Och är dig nådelig.

3. Till nådastolen framgår, Eländig, arm och swag, Jag med begär och längtan Om nåd, hwar-enda dag. Hans egna löften kalla mig, Att jag får komma eländig, Af Honom kraft och styrka få Att Herrans wägar gå.

4. Ack, Jesu sår de flöda Af idel salighet, För dem som känna sweda Af hjertats orenhet; Samt känna sig owärdige, Och skyldige till ewigt we, —

Dem kallar Jesus fram till Sig Och mättar rundelig.

5. På Ordets gröna ängar Han leder sina får, Der Han dem nådigt spisar, Från deras synder twår. Dit förer Herden dem i bet, Och ger dem lif och salighet. Han låter dem få komma fram Och hwila i sin famn.

6. Bygg ej på något eget, Men på den fasta grund; Allt eget faller undan I pröfningarnes stund. Bygg du på Jesum, får du ro; Bed Honom mer om nåd och tro, Du lugn och frid bekommer då, Och kan till slut bestå. (P. N.)

(Jesu kallelse.) P. m. 88: 6.

153. Just som du är! — i brist af allt, Med hjertat ännu dödt och kallt, Med synd som ständigt rörer sig, Kom arme syndare till Mig, Till mig som dött för dig!

2. Betungad, swag och ängslig — o! Du finner ej på jorden ro. Blott jag förstår den konsten wäl, Att umgås med en sargad själ, Kom derför blott till Mig!

3. Just som du är, tar Jag dig mot; Lägg bördan ned wid korsets fot Och räkna allt för skada, som Will hindra dig i loppet, kom, Kom syndare till Mig!

4. Kom med din oro, dina qwal, Med dina synder utan tal, Med alla twifwel, hwarmed du Marterar dig så hårdt ännu, Kom arma själ till Mig.

5. Ja, den der will, han komme blott, Och tage nåd i dubbelt mått! Och den der törstar,

dricke fritt, Och blifwe från sin ängslan qwitt, O själ, så hör och lef!

6. Hör Anden, bruden, ropa kom! Hwi will du då ej wända om? De salige i Herranom De ropa äfwen: kom, ack kom! Och Jesus ropar kom! (L. S.)

(Själens swar.) (Mel. se föreg.)

154. Just som jag är — ej med ett strå Af egen grund att bygga på; Blott med den grund, att Du för mig Har dött och sjelf oß bjöd till Dig, Jag kommer, o Guds Lamm!

2. Just som jag är — förrän jag har Förmått, hwad ewigt fruktlöst war, Att från en fläck mig göra ren, Till Dig, hwars blod det gör allen, Jag kommer, o Guds Lamm!

3. Just som jag är i denna stund, Så kall och död och ond i grund, Att finna allt, som fattas mig, I saligt öfwerflöd hos Dig, Jag kommer, o Guds Lamm!

4. Just som jag är — fastän jag ej Har städse ljufwa känslor, nej, Fastän jag jagas på min stig Af stormar in- och utom mig, Jag kommer, o Guds Lamm!

5. Just som jag är, Du gläds att se Mig komma och mig allt få ge, Förlåta, rena, läka mig. Jag tror ditt ord, och trygg till Dig Jag kommer, o Guds Lamm!

6. Just som jag är, Du har mig kär, Ty Du har köpt mig som jag är, Och wäl Du kände hur jag war, Då min och werldens synd Du bar, O, Du Guds dyra Lamm!

7. Just som jag är, jag nu dock tror, Och pri-

sa will din kärlek stor, Hwars bredd och längd och djup och höjd Jag sjunga skall i ewig fröjd. Lof, pris, Guds dyra Lamm!

8. Och, som jag är, jag nu ej mer Skall blifwa, då Du allt mig ger — Nej, dö mig sjelf och Dig uppstå, Tills ingen synd skall mer mig nå Hos Dig, Guds dyra Lamm! (B. E.)

P. m. 7 6: 7 6:

155. Jag bär min synd till Jesus, Han tager den på Sig, Och med sin död mig friar Från död ewinnerlig. Jag bär min skuld till Jesus, Hans dyra blod allen Kan twå de fläckar många, Att jag blir hwit och ren.

2. Jag bär min nöd till Jesus; Hos Honom fullhet bor, Han mina brister helar Och bär med mildhet stor. Jag bär all sorg till Jesus, Allt qwal, all börda swår: Han will dem alla lindra, Han dem så wäl förstår.

3. Jag hwilar inwid Jesus Min själ och finner tröst; Hans högra hand mig håller, Jag lutar till Hans bröst. Det stora namnet Jesus, Guds Lamm, Immanuel! Som doft på wårens windar Omflägtar det min själ.

4. Jag blifwe såsom Jesus, Saktmodig, öm och mild! Jag blifwe såsom Jesus, I allt Hans sanna bild. Jag komme sist till Jesus Ibland en skara stor, Att ewigt prisa Jesus Bland tusen englars chor! (Från Eng.)

(Mel. se N:o 9.) L. m.

156. Guds Lamm! du syndare undfår, Med dem till bords och nattward går; Du har

af nåd mig ock undfått, Och efter mig i kärlek gått.

2. Botfärdiga Du tar emot, Som söka hos Dig själabot, Som för Dig förödmjuka sig I bättringstårar hjertelig.

3. Du efter mig så länge gick Förrän jag såg din nådeblick, Du gick till deß Du ändtlig wann, Och mig i bättringstårar fann.

4. Den, som i syndens mörker står, Är blind och wet ej hwart han går, Och om han icke waknar opp, Så blir till ewig död hans lopp.

5. Du will, min Gud! ej någons död; Ty kallar Du till öfwerflöd: Och de som ej Dig stå emot, De finna här sin själabot.

6. Du sökte, men jag flydde Dig; Dock har Du nådigt wist på mig, Utaf din kärleksrika flod, Osäglig nåd och tålamod.

7. Dig ware lof, Guds milda Lamm! Som led för oß på korsets stam, I döden wille för oß gå, Och arma syndare undfå.

8. Dig ware pris, som ännu går Och söker upp de wilse får, Och skjuter ej ifrån din nåd Dem till Dig komma på ditt båd.

9. Gif mig nu nåd att tacka Dig, Och Dig till tjenst uppoffra mig, I trone fast till ändan stå, Till ewigt lif hos Dig ingå.

10. Och der i allan ewighet, Som utaf ingen ända wet, Lofsjunga med en helig ton, För Gud och inför Lammets thron.

11. Ack Herre! tänk uppå den hop, Som än ej lydt ditt nåderop; Ack, lös Du många med din hand Ur satans snaror, syndens band!

12. Att de med oß må prisa Dig I tiden och

ewinnerlig, Och sjunga: Lammet wunnit har, Guds Lamm, som för oß slagtadt war.

(Ur Mose o. Lams. W.)

P. m. 11 9: 11 11 9.

157. Jag irrade länge än hit och än dit Och sökte en wäg till Guds himmel, Och sökte wäl stundom med allwar och flit Bland menniskomeningars hwimmel. Jag sökte dock icke i **Ordet**, och se, Hur kunde jag då finna bot för mitt we, Hur kunde jag då finna wägen?

2. Min redliga bättring, min tro och mitt hopp, Min ånger, min bön och min lydnad Se der, hwilka trappsteg jag timrade opp, Se der, hwar jag sökte min prydnad! Men aldrig den lydnaden profwet dock höll, Och sten efter sten från den byggnaden föll; Den blef ingen brygga till himlen.

3. Och under allt detta stod Jesus så huld Och ropade till mig så trägen: "Si, **Jag** har betalt din omätliga skuld, Jag ensam, Jag ensam är wägen! Jag, Jag har förwärfwat och återlöst dig, Hwi will du ej låta dig nöja med Mig, Den nya, den lefwande wägen?"

4. Den wägen mig syntes i början för lätt, Som många wäl ännu den kalla, Men när man försökt alla öfriga sätt Och kommit till korta på alla, Då skall man ock slutligt sig finna derwid Att hafwa allena i Jesus sin frid Och blott genom Honom bli salig.

(Ahnfelts Sånger.)

P. m. 66, 76: 66.

158. Det är så godt att få Wid helga korset stå, Med Jesu arma moder, Och fattig ståda på Sin marterfulle Broder; Ty si, det är just då, Som hjertat smaka får, Guds frid ur fridens sår.

2. Det är så godt att se Sin synds förlåtelse Uti det dyra blodet, Som rann ifrån Guds Lamm. O! hwad det lifwar modet, Och lockar kärlek fram. Ack, hwad en fattig själ I detta blod mår wäl.

3. Det är så godt att tro, Man får då själa-ro. Ja, det är obeskrifligt, Hur' godt och ljuft det är, Hur' hjertligt och hur' lifligt Att, under trons begär, Få nåd att krypa fram Till Guds menlösa Lamm.

4. Det är så godt att be, Det wet en syndare, Som är om tröst förlägen, Och wille gerna tro; Man är då oftast trägen, Och ger sig ingen ro: Man är så glad att få Till Herren Jesum gå.

5. Ack, hwad wi kunde må, Som dageligen få, Så arma wi oß känna, Till helsobrunnen gå, Och mätta oß wid denna Utgjutna nådens å! Ja, tänk hwad Gud är god, Som öppnat denna flod!

6. Hit går jag hwarje dag, Ty jag är arm och swag. Här är det, som jag ligger Inför min Frälsare Och endast ber och tigger, Tills jag i tron får se Hans bleka dödsgestalt, Som öfwerträffar allt.

7. Kom hit hwarenda själ, Som längtar att må wäl; Här wankar nåd för arma, Och frid

för klämda bröst, Här heter det: förbarma; Här delas bara tröst Åt hwem, som tröst begär, Om tröst förlägen är. (L. Linderoth.)

P. m. 6 6, 5 5.

159. Här en källa rinner; Säll den henne finner! Hon är djup, men klar — Gömd, men uppenbar.

2. Om du der dig twager, Hon hwar fläck borttager! Ty den källan god Är Immanuels blod.

3. Röfwaren, i nöden, Der fann lif i döden! Jag, så ond som han, Samma balsam fann.

4. Dyra lifsens källa! Du skall ewigt swälla; Ewigt lyckosam, Skall din flod gå fram.

5. Kranka skall du bada, Göra sorgsna glada; Tills Du Lammets brud Klädt i strålars skrud.

6. Sen jag döda, kalla, Såg i tron dig swalla, Rör min tunga sig, Sjunger helst om dig!

7. Jesum will jag sjunga, Tills min stumma tunga Göms i graf, och jag Skåda får din dag.

8. Ty mig, sämsta, ringa, Du dock lön will bringa; Du åt mig ock har Köpt en harpa klar,

9. Som Du skänkt den gåfwa Att dig ewigt lofwa; Du för himmelen Stämt och strängat den.

10. Der skall Fadrens öra Fröjda sig att höra Mig, uti din famn Sjunga blott ditt namn.

(B. E.)

P. m. 7 6: 6: 7 6.

160. Jag sjunger nu om seger! Min arma själ är frälst. Wid korset är mitt läger Der

bor jag allrahelst, Ja, snaran söndergick, Jag se'n aflösning fick. Det kändes i mitt hjerta, Du ropte: ät och drick.

2. Hwem skall ha tack för detta? Det skall min Frälserman. Det bör Han ha med rätta, Och Gud ske lof jag kan, Jag kan lofsjunga Dig, Du som dyrt köpte mig, Och låtit mig få smaka, Det köpet innerlig.

3. Jag mins, om jag skall nämna't, Min förra otrostid, Men kanske jag bör lemna't, Ty nu har hjertat frid, Men ära bör Du ha, O store Jehovah! Och ära är Du wärdig, Utaf hwar menniska.

4. Min allt för käre frände! Hwad skall jag säga mer? Du ryckte ur elände, Ett uselt kar af ler. Du gjorde nåd med den, Min hwit och röde wän, Som borde smakat wreden; Jag fick min syn igen.

5. Jag aldrig kan förglömma, Att detta stoft fick nåd, Du kunnat mig fördömma, Men fann på annat råd: Du sände bud på mig, Och sade, stäfja dig; Och syndaren stod stilla, Och wäcktes hjertelig.

6. Skrif upp, min själ, den dagen, Ja, denna dagen rätt, Då du af nåd blef tagen, På Frälsarns gamla sätt. Glöm aldrig af den stund, Då i din hjertegrund, Det ordet nåde hördes, Af Jesu söta mun.

7. Nu har jag bo i såren, Nu renas jag af blod, Det blod, som rann för fåren, Och kan ge själen mod, Ja, Lammets blod förslår, Jag menar Jesu sår. Ack kyß, min själ, de såren, Och tacka att du får.

8. När jag så wäl på jorden, Hwad skall då wanka der, Wid de fullsatte borden, Af nya stadens här? I sköne Jesu får! I hwite herdens får! När får jag hos er wara? Jag längtar och jag trår!!! (L. Linderoth.)

P. m. 89: 883.

161. Nu lof och pris! Jag wet ej mer, Som återstår, så allt är färdigt. Hwad helst hos mig jag känner, ser, Är Lammet dock den äran wärdigt, Att Det för mig försonat allt, Och gäller ewigt tusenfallt, Mer än allt.

2. Jag är wißt ej tillfreds med **mig**, Ty i mitt kött bo synder alla, Mitt hjerta bär ännu i sig Det gamla äpplets bittra galla. Hwi sjunger jag dock helt förnöjd Om ewig nåd, om frid och fröjd Helt förnöjd?

3. Det har jag, Jesu, **blott af Dig;** Du, Du är wärd den fröjdesången, Som gaf ditt dyra blod för mig Och i det hel'ga är ingången. I all min största uselhet Har jag dock full rättfärdighet Blott i det.

4. Det är en obeskriflig tröst. Det lättar alla lefnadspligter, Det fyller mitt beklämda bröst Med höga, himmelska utsigter, Att Du ingick med dina sår Och der med deßa tecken står Helt som wår.

5. De såren ropa hwarje stund, De ropa om den wunna striden, De ropa: nåd, pardon, mißkund För alla Adams barn i tiden! Så står Du, Jesu, ock för mig Hos Gud, en "Prest ewinnerlig" Ock för mig.

6. När jag är skröplig, kall och swag, Förströdd

af allt, som ögat möter, Då har jag En, som natt och dag I himmelen min gudstjenst sköter, Som i Guds åsyn står för mig Och uti allt framställer Sig Ock för mig.

7. Då jag är kall, så är Han warm, Är jag förströdd, är Han andäktig; Då jag är syndig, swag och arm, Då är Han helig, rik, allsmäktig; Blott skröplighet har jag i mig, Min helighet har Han i Sig, Blott i Sig.

8. Så sannt som Du, o Jesu, står Uti wårt ställe i det höga, Så sannt som Du är worden wår Rättfärdighet för Fadrens öga, Så sannt är jag i **denna** skrud Guds hjertas lust och täcka brud; O, min Gud!

9. Den bästa menniska i sig Är döden wärd, har synd otalig, Den sämste christen är **i Dig,** O Jesu, helt rättfärdig, salig. Lof, ära, pris ewinnerlig! All salighet är blott i Dig, **Blott i Dig.** (Ahnfelts Sånger.)

Lifwet i tron på Guds Son.

P. m. 13: 6 6 12 3.

162. I Gud jag fröjdas, min ande och själ Sig gläder. I tron jag redan mitt ewiga wäl Tillträder, Hwar stund jag betänker Att fängelsets länker Har Frälsaren brutit, och lifwet mig skänker, Af nåde.

2. War gladt mitt hjerta, Guds kärlek för dig Du funnit; Mitt arf är säkert, ty Jesus åt mig Det wunnit; Det står mig tillhanda, Det wittnar Hans Anda. Trots stormar! till hamnen jag säkert skall landa, Det tror jag.

3. När jag åt oro och lefwernets qwal Tycks lemnas, Min tro strax skådar hwad fröjd utan tal Mig ämnas: Då blifwer jag stilla. Gud will mig ej illa. Han will mig wäl pröfwa, men aldrig förwilla, Det wet jag.

4. I tron jag werldens små håfwor och prakt Kan glömma, Dem dåren älskar, men hafwer ej makt Att gömma. Allt sådant förswinner, Långt bättre jag finner: I döden ju renaste glädjen jag winner Hos Jesum.

5. När jag allt stadigt i Frälsarens blod Får renas, Då känns wälsignelse, styrka och mod Förenas, Då aktas ej nöden, Ej hedniska öden, Ja, tron på Jesum har styrka i döden Och segrar.

6. Dock sådan trygghet Gud aldrig min själ Förlänte, När blindt i yran min lusta som träl Jag tjente. Men när mitt elände Jag grundligen kände, Jag usel till Jesum mig ångerfull wände Och antogs.

7. Af allt har synden wäl plågat mig mest Och mödat, Dock den hos Jesum wid korset jag fäst Och dödat; Hos Honom allena Jag söker mig rena; Jag lefwer af Honom; och mer än det ena Ej fordras.

8. Bort det, att döden min frigjorda själ Förskräcker; Mot satans anlopp mig Jesus ock wäl Betäcker: Han lär mig att waka, Att werlden försaka, Att skynda ur Sodom och ej se tillbaka I flykten.

9. Wälan, från denna förderfwelsens kropp Jag längtar; Guds Lamm att skåda, fullborda mitt lopp Jag trängtar. Se'n han mig har

dragit, Och synden aftwagit, All ting utom Herran ur hågen jag slagit, Med nöje.

10. En dag långt bättre än silfwer och guld, Som solen, Skall kroppen förklaras helt ärofull För stolen. Den nådige Guden, Iklär mig den skruden, Som Han hafwer lofwat den kämpande bruden Som winner.

11. Den ljufwa försmak mitt hjerta får här Af fröjden Är blott en skugga af sällheten der I höjden, I Englarnes möte, I Frälsarens sköte; Ack att Du, o Jesu! i famnen mig slöte Helt snarligt.

12. Ja, tänk hur hjertat då måste bli rördt Att skåda De sår, med hwilka mig Frälsaren fört Ur wåda! De skola mig lära, Att Jesum till ära Mitt lof med de frälsta härskaror hembära Beständigt.

13. Min Gud! när får jag till denna min ro Uppwakna? Din Andas wittne låt icke min tro Här sakna! Låt kärleken låga, Och styrk min förmåga I tron, att städse på Frälsaren wåga Och kämpa.

(Mel. "Tänk när en gång".) P. m. 11 10:

163. Jag har en Wän, så huld, så mild, så tålig; Af alla wänner Han mig älskar mest, Och lika warmt, fast jag är kall och dålig. Af alla wänner denne Wän är bäst.

2. Han är min frände, ja, min egen broder, Och Jesus Christus är Hans ljufwa namn; Han älskar mera ömt än någon moder. Hur ljuft det är att hwila i Hans famn!

3. Han har min arma själ så dyrt förloßat

Ifrån förbannelse och synd och död: Den gamle ormens hufwud har Han krossat. O själ war glad, nu har det ingen nöd.

4. Fast Adams fall i hwarje lem jag känner, Det är allt botadt utaf qwinnans säd. Fast syndens gift mitt samwete ock bränner, Mitt skuldebref är fäst wid korsets träd.

5. Så är jag friköpt. Ingen dom mig fäller, Ty min förlossare är Herrans Christ; Hans dyra blod långt mer än synden gäller, Hans skänkta oskuld skyler all min brist.

6. Ja, min rättfärdighet deruppe sitter Wid Fadrens högra hand på himlens thron; Och fienden, ehuru arg och bitter, Ej den kan skada uti minsta mån.

7. Hallelujah! Jag derför nu må sjunga: Lof, ära, pris ske Dig, o Jesu Christ, Till deß i himlen med förklarad tunga Jag lofwar Dig med alla helgon sist! (Ahnfelts Sånger.)

(Mel. se N:o. 25.) P. m. 10 9:

164. Är det sannt, att Jesus är min Broder, Är det sannt, att arfwet hör mig till? O, så bort med alla tårefloder, Bort med allt, som än mig ängsla will!

2. Gud min Broder! — under öfwer under! Större nåd wäl aldrig tänkas må. Fast jag ej kan tro det alla stunder, Är jag salig på Hans ord ändå.

3. Fast jag aldrig tror det som jag wille, Är dock saken alltid lika sann. Ej i twekan jag min frid förspille, Efter Jesus aldrig ljuga kan.

4. Han har sagt: "min Fader — eder Fa-

der", Han har sagt: "min Gud och eder Gud". O, min arma själ, är du ej glader, Att ock du har fått ett sådant bud!

5. O det broderskapet! Se, det gäller Mer än allt, hwad här man nämna kan; Ty i bredd med Jesus det mig ställer, Ger mig rätt till samma arf, som Han;

6. Samma arf deruppe i det höga, Samma himmel, samme Gud och Far. Herre, Herre öppna blott mitt öga För de skatter, jag dock werkligt har! (Ahnfelts Sånger.)

P. m. 98: 98:

165. Lof, pris och tack jag nu will sjunga, Att **Sonen, Sonen** gjort mig fri Och lärt min förr så bundna tunga Den nya wisans melodi: **Du, Du,** o Jesu, **Du** är wärdig Att hafwa lof och pris, blott **Du; Du, Du** allena är rättfärdig, Och jag i **Dig** rättfärdig nu.

2. Ack, om ett "jag", så stort och präktigt, Jag drömde fordom mången gång, Och fast det än will wara mäktigt, Det är dock icke mer min sång. Ty, hur det ställde sig tillför'ne, I Andans ljus jag slutligt fann, Att det är blott ett gammalt törne, Som stinger mig, hwarhelst det kan.

3. Nu har jag fått ett annat ämne Att sjunga om i lust och nöd, Och hwad wi än i döden lemne, **Ett** står dock qwar i lif och död: **Du, Du,** min Jesu, **Du** allena, **Du, Du,** min skatt, ja, endast **Du, Du,** äkta perlan, klara, rena, Är qwar i ewighet som nu.

4. **Du** har min arma själ förloßat, Jag kunde ej förloßa den. **Du, Du** har ormens hufwud

krossat Och öppnat för mig himmelen. Du, Du har dödat owänskapen Och köpt mig Gudi med ditt blod. Du wisste nog att wälja wapen, Du, som så wäl din sak förstod.

5. Hwad större hjelp kan jag förbida? Si, din rättfärdighet är min! Och i den manteln ack den wida, Der sweper jag mig riktigt in. Din lydnad är ocksä **min** lydnad, **Din** helighet min helighet, Du min berömmelse, min prydnad, Min frid, mitt lif, min salighet.

6. Så Du är sjelf den enda skatten, Som riktigt tillfredsställer mig; Du är min sol i swarta natten, Du är mitt ljus på all min stig. Du är min sköld, mitt wärn, mitt fäste, Du är min klippa och min borg, Min ljufwa ro, mitt trygga näste, Min rika tröst i all min sorg.

7. Lof, ära, tack och pris och wälde Och kraft och starkhet ware Dig! Du i din död ock döden fällde, Att den ej mer kan skada mig. Du, Du är wärd den nya sången, Som inför thronen klingar nu. O, lär ocksä på jorden mången Att sjunga detta stora Du! (Ahnf:s Sånger.)

C. m.

166. Nu är jag glad och hjertligt nöjd Ty Jesus hör mig till, Han är mitt lif, min frid min fröjd Och allt, hwad helst jag will.

2. Han är mig mer än gods och guld Och mer än dagligt bröd. Han mig förlåtit all min skuld Och löst mig ur all nöd.

3. Han är mig mer än kropp och själ Och jord och himmel — hör! I Honom är mig ewig wäl, Pris ware Gud derför!

4. Han är mig mer, Han är mig mer Än allt, hwad nämnas kan. Stor sak, hwad nu Han tar och ger, Min salighet är **Han**.

5. Behåll, o werld, din fröjd för dig, Den aktar jag ej stort. Min lust det är att fröjda mig I hwad min Jesus gjort.

6. Jag wet, att Jesus älskar mig, Och will ej weta mer. Om än Han stundom döljer Sig, Det till mitt bästa sker.

7. Jag wet, att jag skall skåda Gud I härlig-heten snart Och höja segersångens ljud Och se Hans ära klart.

8. O Jesu, kunde jag nu blott Af hjertat älska Dig Och tacka för den nåd jag fått Och wandra på din stig!

9. Wißt har Du walt en fattig brud, Men walet war ju fritt; Jag bär likwäl en kunglig skrud, Ty si, "allt ditt är mitt".

10. "Allt ditt är mitt". Du brudgum god Ger aldrig skiljobref, Se'n Du med strömmen af ditt blod Förbundet underskref.

11. Pris ware din barmhertighet, Att Du har ställt det så! Och pris ske Dig i ewighet, Att jag fått syn derpå! (Ahnfelts Sånger.)

C. m.

167. Jag nu den perlan funnit har, Som är min själs begär. Du frågar hwad? Hör då mitt swar: Min Frälsare det är.

2. Upp derföre min själ och sjung, Besjung din Frälsare! Han din profet, din prest och kung, Åt Honom hyllning ge!

3. Han lärer mig sin sannings bud, Sitt ord

i Andans kraft, Han medlar mellan mig och Gud, Han herrskar med all magt.

4. Han alla herrars Herre är Och alla kungars kung. Hans ok är ljufligt, agan kär, Hans börda är ej tung.

5. Fast fattig i mig sjelf och swag, Fast syndig, kall och död, Dock uti Honom hafwer jag Båd' helsa, lif och bröd.

6. Si Han är min rättfärdighet, Min frid, min sällhetshöjd. Ja, han är all min salighet: Min krona och min fröjd.

7. Min rikedom, min starkhets Gud, Min sköld, min fasta borg, Om dagen skugga, natten ljus, Min glädje i all sorg.

8. Han är min bror, min bästa wän, Min Herre och min Gud. Och jag? — jag är ock hans igen, Hans dyrt förwärfda brud.

9. Ack Jesu Christ, mitt hjertas ro, Som all min skuld betalt, Blif städse du mitt A och O, I mig och alla — allt! (Th. Hamberg.)

(Mel. se N:o 21.) P. m. 8 7:

168. Du, wår Brudgum! hwem har gifwit Så högt pris för bruden sin? Sjelf trolofningsbrefwet skrifwit Rätt med hjertebloden din.

2. Sjelf förwärfwat helig prydnad Åt din dyrt förwärfda brud, Nåd, rättfärdighet och lydnad, Hwita kläder, helig skrud.

3. Själawän och Brudgum kära! Jag wil bli din kära brud. Säg dock om jag månde bära Brudens rätta bröllopsskrud,

4. Som ditt hjerta wäl behagar, Helgon

rena silkesdrägt: Är det ej, låt se du lagar Så min skrud, som Dig är täckt.

5. Så will jag Dig efterfölja, Jag wet att din törnekrans Först mitt hufwud måste hölja, Sedan brudekronans glans.

6. Det är godt, att Du mig agar, Ske mig efter ditt behag, Här bland smälek mig tillagar Kronan till wår bröllopsdag.

(Ur Mose o. Lams. W.)

P. m. 8 lin. 8.

169. O! hwad din härlighet är stor, Du christna själ, re'n här på jord, Du, som på Herran Jesum tror Och hwilar endast wid Hans ord, Du, som från synden wändt dig om, Försonat dig med Herren Gud, Som blott och bar till Jesum kom Och blef så klädd uti Hans skrud.

2. Af Guds natur delaktiggjord, Du har i himmelen din lott, Och wid din rike Herres bord Du har det redan ganska godt. Om tron är swag, om werlden ler, Du är dock lika säll ändå; Och den der ögon har, han ser Och gläds, att Herren ställt det så.

3. Du är en **prest**, som inför Gud De rätta offren nu frambär, Och en **profet**, ty Herrans bud Du lärt och dem nu andra lär. Du är en **konung**, ewigt skall Du få regera, och du är En boning framför himlar all, Ty Herren i din själ du bär.

4. Du är en Jesu Christi brud, Ja, det är wißerligen sannt; Han klädt dig i en härlig skrud Och gifwit dig sin Andas pant. Och Anden leder dig och lär, Hur du för Herren wandra skall;

I striden Han din styrka är Och leder dig i sanning all.

5. Du står med Herren i förbund, Och Han ej swika kan sin ed; Han tänker på dig hwarje stund, Och sjelf Han döden för dig led. Du är Hans hjertas lust, Hans skatt, Sitt rike will Han åt dig ge, Han sköter dig båd' dag och natt, Och "änglomen det lyster se". (Ahnfelts Sånger.)

C. m.

170. O Gud, min Gud! hwad jag är glad: En drägt jag fått af Dig, Som paßar för den nya stad, Hwartill jag ämnar mig!

2. Jag kan ej nog betrakta den, Och fröjda mig, — förty Hur ofta jag den ser igen, Så är den lika ny.

3. Den har ej "skrynkla eller fläck", Ej minsta fel den har, Den gör mig hwit och "ganska täck", Hur "swart" jag förut war.

4. Den är mig nog till salighet, Den är tillräckligt god, Den är Guds Sons rättfärdighet, Och köptes med Hans blod.

5. Hur skulle jag engång bestått För Herrans öga — tänk! Om jag af nåd ej hade fått En sådan bröllopsskänk?

6. Må deri aldrig blanda sig En tråd — en enda tråd Af egen dygd — ty inför Dig Är fråga blott om nåd.

7. Men pris ske Dig, Guds dyra Lamm, För den rättfärdighet, Som Du en gång för mig bragt fram, Pris Dig i ewighet!

(L. S.)

(Mel. se N:o 73.) P. m. 11 9: 11 11 9.

171. Wälsignad den dagen, när jag här fick se Hur nådenes haf öfwerswallat; Wälsignad den stunden, som Gud mig täckts ge, När Han mig till nåden har kallat, Mig nyfödt och renat, upptagit till barn. Då löstes jag arme ur otrones garn: Ty Jesus har dött i mitt ställe.

2. På korset framströmmade nådenes flod, Som wredenes lågor utsläckte: Allt orent afwåddes i Frälsarens blod, Och synderna blefwo betäckte. Si! detta i tron mig Guds Ande har lärt, I hjertat mig sällhet och friden beskärt; Ty Jesus har dött i mitt ställe.

3. Må satan fritt ryta och störa min ro; Si! Jesus mig skyddar och hägnar. Må jorden omstörta, bepröfwas min tro; Guds Ande hugswalar och fägnar. Fast synderna woro som sanden i haf, Som twinga och följa mig jemt till min graf, Har Jesus dock dött i mitt ställe.

4. Sannt är det, när stormar på stormar uppgå, Och skyarna mörkna och tjockna, När böljorna brusa kring själen och slå, Och elden i lampan tycks slockna Will modet wäl falla; dock håller jag i, Min synd är förlåten, derför är jag fri; Ty Jesus har dött i mitt ställe.

5. Jag slipper wäl en gång i swallena ro; Jag ser för mig himmelska stranden, Der får jag intaga hwad här jag fått tro, Med fröjd i de lefwande landen! Får ewigt åtnjuta försoningens nåd; Får inse och prisa Guds heliga råd, Att Jesus har dött i mitt ställe.

6. Tack helig'ste Fader, min skapare huld,

Som Sonen i hjertat förklarat! Tack, sötaste Jesu, som borttog min skuld Och mödan för mig icke sparat! Tack, Helige Ande, Hugswalare god, Som lärt mig hwad wärde det är i Hans blod, Som nådigt har dött i mitt ställe.

(Mel. se N:o 11.) P. m. 13 11: 13 13 11.

172. I Christna men'skor alla uppstämmen nu med fröjd En sång wår Herre och wår Gud till ära! Och prisom högt Hans kärleks omäteliga höjd, Att alla arma syndare må lära Hur' Jesus oß har älskat, ja, intill korsets död! Hur' Han oß alla frälsat från synd och afgrundsnöd! Och för oß öppnat salighetens portar!

2. Rättfärdige och rene, ja, salige Guds barn I Christo genom trona wi nu äre! Förloßade och löste från satans grymma garn: Tack ware Dig derför, o Jesu käre! Du låt på korset hårda och i Gethsemane Ditt dyra blod utflöda, Din kärlek att bete, För oß, som arma dödens fångar woro.

3. Nu allt är wäl fullkomnadt, nu allt är wäl beställdt! Oß ingen, ingen synd mer kan fördöma; Ty sjelf Du den borttagit, wår owän nederfällt, Du trofast i ditt sköte will oß gömma. Du är wår gode herde, Du wårdar dina får: Du bär oß på din' armar, i striden för oß går. Ho är då den, som oß kan från Dig skilja?

4. Du är wårt ljus och helsa, wår starkhet är deri, Fast fattige, i Dig wi äre rike. Du är wår egen Jesus, och dine äre wi, O, salighet, o, fröjd förutan like! Ja, ingen, ingen finnes på hela jordens rund, Som syndare så älskat och älskar

hwarje stund Som Du, som gaf Dig sjelf för oß i döden.

5. Ja, låtom oß då sjunga med lust och fröjdeljud, Uppmuntrande och styrkande hwarandra, Att prisa och berömma wår Herre och wår Gud, Som genom öknen lofwat med oß wandra, Och troget oß ledsaga i mörker och i ljus, Till deß Han oß intager uti sin Faders hus, Der ingen nöd och inga brister finnas! (A. H. Sundell.)

(Mel. "Uppstånden är Christus".) P. m. 11 9: 11 11 9.

173. Ack, allt hwad som fordom en winning oß war, Det må wi nu räkna för skada! Blott det att wår Jesus förloßat oß har, Blott det kan nu göra oß glada. Wår egen rättfärdighet, fromhet och dygd, Det är dock en lustgård, som aldrig ger skygd, När solen begynner att bränna.

2. Så låtom oß räkna allt sådant för skam, Mot nådenes kunskap, den rena; J Honom, Guds dyra, oskyldiga Lamm Är lif och förloßning allena. Blott Jesus har öppnat oß himmelens port, Blott Jesus har uppfyllt och lidit och gjort Allt, hwad wi bort göra och lida.

3. Wi hafwa ej nog af den fromhet, de werk, Som komma allenast af lagen, Wi måste ju ha den rättfärdighet, märk, Som Christus har framhaft i dagen. Ty ho kan för lagen bestå blott en dag, Och är oß, ja, är oß wäl gifwen en lag, Som nu kan oß saliga göra?

4. Nej, lagen den dödar och kräfwer ju blott Och slår oß så neder till jorden, Men den som sitt lif uti Christus har fått Helt frigjord från la-

gen är worden. Ej så, likſom gällde nu lagen ej mer, Fasthellre blott så, att man deruti ſer En wän, den man gerna will lyda.

5. Wi weta ju nogſamt, att lagen är god, Om wi den blott rättsligen bruke; Den gafs till att kroßa wårt köttsliga mod, Men icke att läka den ſjuke. Nej, detta förmår blott wår Frälſare kär, Och lagen ſkall drifwa och twinga oß här Att taga wår tillflykt till Honom.

6. Hos Honom, wår Jeſus, wi wilja då bli Och blott af Hans kors oß berömma; Den elända ſjäl, ſom Hans nåd har gjort fri, Den kan icke lagen fördömma. Med Jeſus wårt lif fått en annan geſtalt, Wi, wi äro intet, men Han är wårt allt, Pris ware wår Jeſus, wår Konung!

(Ahnfelts Sånger.)

P. m. 6 6 5 5: 6 6 5:

174. Nu är jag rätt nöjder, Oſägliga fröjder Uppfylla mitt ſinn', Ty Jeſus är min. Han lärt mig att bida Med tröſt wid ſin ſida I luſt och i nöd, I lif och i död. Jag will jubilera, Ju längre, ju mera, I Frälſarens famn. Ack, hjelpen mig, brudar! I helgade ſkrudar, Loffäga Hans namn.

2. O! låtom oß ſjunga, I gamla och unga, Ty Jeſus åtrår All ſalighet wår. Hwad kan wäl upptänkas, Hwad högre oß ſkänkas, Än wara en brud Åt kärleksrik Gud? Nu himmelſka throner Och härliga kronor Förblifwa wår lott. O dråpliga gåfwor! I englar, ock lofwer Wår Gud för allt godt.

3. Och englar tillkomma I choren bland

fromma: Pris ware wår Gud, Som sökte sin brud! Wårt lof wi förena Med edert, och tjena, Af glädje så stor, Wår Gud och wår Bror; För thronen oß böja Och glade fördröja Uti eder chor. Der uppe, här nedre, Med "Helig" wi hedre Den himlar bebor. (Balzar Lund.)

P. m. 84: 8884.

175. Gud ske lof, min wän Han blifwit,— O, hwilken wän! Han, som Sig för mig utgifwit, O, hwilken wän! Han, som så af kärlek glöder, Att för oß Han dör och blöder, Att Han kallar oß för **bröder,** O, hwilken wän!

2. Ack mitt lifs förtrogne frände! Du war min wän, Då jag ännu Dig ej kände: O, hwilken wän! I mitt syndalopp Du slog mig, Och från dödens wäg Du drog mig Och till barnaskap upptog mig; O, hwilken wän!

3. Nu jag helt förtroligt talar Städs' med min wän. Hwar jag går, på berg, i dalar, Har jag min wän. Och så snart mig något felar, Jag det straxt min wän meddelar, Allt Han hjelper, tröstar, helar: O, hwilken wän!

4. Alla synder Han förlåter; O, hwilken wän! Mig hugswalar, när jag gråter; O, hwilken wän! Då olyckligt jag förgår mig, Bäst af alla Han förstår mig, Och af kärlek blott Han slår mig; O, hwilken wän!

5. Äfwen då Han djupt Sig döljer, Är Han min wän; Alltid lika huld mig följer Min bästa wän. Sker mig något swårt, så sker det Mig till godo: **Wännen** ger det; **Efteråt** jag tydligt ser det; O, hwilken wän!

6. Allt bekymmer jag då kastar Helt på min wän. Allt hwad som min själ belastar Förstår min wän. Trones lif befästa, föda, Och mitt kött korsfästa, döda, Lindra tidens wedermöda, Allt gör min wän.

7. Det är ewigt lif att känna Gud som sin wän. Sälla de, som funnit denna Wår bäste wän, Ja, för ewigt sälla, rika; Andra wänner dö, och swika, Denne wän är alltid lika: O, hwilken wän! (Ahnfelts Sånger.)

P. m. 9885, 9882.

176. Wäl mig, nu till borgen jag hunnit, Mitt salighetsberg och mitt slott! I tusende qwal jag har gått, Och aldrig förstått Den fridenes grund jag nu funnit. Hur stormar och böljor nu slå, Mitt berg och min borg stå ändå, — Ändå!

2. Wi gerna blott tro hwad wi känne, Men icke är sådant att tro, Och ingen kan så få den ro, Hos christna bör bo. Hur skiftar ej känslan! i henne För windarne wågorna gå; Guds nådeförbund står ändå, — Ändå!

3. Minutligen tusende skiften Omwerla i känsliger själ, Och ofta wi wete knappt skäl. Än må wi så wäl Af sången, af bönen, af Skriften, Än deraf allsintet, wi få; Men — fast står förbundet ändå, — Ändå!

4. Än saligt af kärlek du brinner, Du ligger wid Frälsarens bröst, Och njuter Hans kärlek och tröst; Snart allt är upplöst — Kall, ensam och död du dig finner. Förändras då Christus ocksä? Nej, Han är densamme ändå, — Ändå!

5. Se solen — Den solen, som höjde Sin

strålande panna så gladt, Sjönk neder i molnenas natt, Och dunkelt och matt Är rummet, der härlig hon dröjde; Men — fast hon ej syns der wi stå, Wißt skiner wäl solen ändå, — Ändå!

6. Se fogeln — den fogeln, som flyger Med gladaste qwitter i skyn; Wid himmelens mörkblåa bryn Den undan wår syn I molnet sig småningom smyger, Och allt blifwer tyst der wi stå, Men foglen — han sjunger ändå, — Ändå!

7. Så märk då mitt hjerta, som klagar, Att Herren förglömt dig förwißt Och wet ej din jemmer och brist! Ej Gud och Hans Christ Förändras af werlande dagar; Fastän du ej kan det förstå, Hans nåd är densamma ändå, — Ändå!

8. Ej heller på gerningar hwilar Guds nåd, men på Christum den står. Än wandrar du uti Hans spår, Och än dig förgår, Och känner då tusende pilar. Men — fast du nu tycker ej så, — Hans nåd är densamma ändå, — Ändå!

9. Jag hwar stund i mig är owärdig — Om Gud skulle skåda på mig, Min fromhet, min wandel och stig, Fördömde han mig — Men hwar stund i Christo rättfärdig; Ty om jag har felat också, Har Christus ej felat ändå, — Ändå!

10. Hwar stund jag i mig är owärdig, Jag säger det åter — hör på! — Den stund jag är frommast också, Jag ej kan bestå. Men hwar stund i Christus rättfärdig: Den stund jag är sämst likaså — Rättfärdig i honom ändå,— Ändå!

11. Jag talar om en som i sanning På Christum sin tro hafwer fäst, Och lider af synderna mest, Med Gudi mår bäst. Oaktadt den ängs=

liga blandning Af tankar och känslor, så stå Förbundets grundwalar ändå, — Ändå!

12. Dock — godt att de stunderna ila, Min bättre och sämre minut! Jag will dock i tron hålla ut Tills striden blir slut. Då får jag min ostörda hwila I känsla och skådning ocksä. Jag bidar — jag får den ju då, — Ändå! (Ahnf:s Sånger.)

P. m. 98: 99.

177. Lofsjunger Herrans Jesu kärlek, Som, trofast in i korsets död, För oß har utstått hån och smälek, Ja, afgrundsqwalens djupa nöd! O Jesu! hjertans Jesu käre, Lof, pris och tack wi Dig hembäre!

2. Se denna Gudakärleks låga, Den ingen makt utsläcka kan, Som än i marterdödens plåga Så himmelskt hög och trofast brann. O Jesu! hjertans Jesu, käre, Lof, pris och tack wi Dig hembäre!

3. Ej finns i himlen, ej på jorden En wän så huld, som Jesus är: Wår själabrudgum är Han worden, Som ewig kärlek till oß bär: O Jesu! hjertans Jesu, käre, Lof, pris och tack wi Dig hembäre!

4. Ja, mig har Du, min Jesu, älskat Mig syndamatk i dödens land. Ty med ditt dyra blod Du frälsat Min arma själ ur satans band. Ty will jag Dig, min Jesu kära, Ett ewigt lof och pris hembära.

5. O, om dock alla otrons trälar En gång det wille fatta här: Hur Jesus åtrår deras själar, Hur Han i döden haft dem kär! Då skulle de

med helgad tunga En ewig loffång Herran sjunga.

6. Hur saligt, att wid Jesu hjerta Få hwila trygg i nådens famn! Att under lifwets storm och smärta Hugswalas i så fridfull hamn! Hur ljuft, att alla sorger glömma Och i Guds kärleks sköt' sig gömma.

7. Här är den sanna lifsens källa, Som flödar rikt i ewighet, Som gör oß outsägligt sälla, Uppfyllde med Guds salighet. Så låt oß deraf ymnigt njuta, Ej Herrans rika nåd förskjuta.

8. Ja, din, min Jesu, will jag blifwa, I lif och död allenast din. Ack låt din Helge Ande skrifwa Din kärlek djupt i hjertat in! Så skall jag Dig, min Jesu kära, Ett ewigt lof och pris hembära.

9. Lär mig, att till din kärleks ära, Uppoffra mig med lif och allt, Att trogen blifwa wid din lära Och i den kärlek, du befallt! Så skall jag Dig, min Jesu kära, Ett ewigt lof och pris hembära.

10. Re'n hörs den nya sången klinga Wid harpors ljud i himlens sal, Der ewigt Hallelujah sjunga De saliga bland englars tal: För Lammets thron de sig nedböja Och Jesu kärlek städs upphöja. Wi ock i stoftet djupt oß böje Och här din kärleks makt upphöje. (Ahnfelts Sånger.)

P. m. 8 5, 8 5.

178. Upp min själ, att Herran lofwa, För Hans stora nåd, För Hans Ord och dyra gåfwa, För deß tröst och råd. :,:

2. Christus har min synd afplanat, Skänkt

mig frid och ljus, Genom synd' och döden banat Wäg till Fadrens hus. :,:

3. Lagen har Han ock fullbordat, All wår skuld betalt; Oß med fridens band omgjordat, Allt Han gjort, ja allt. :,:

4. Ren och fri jag nu är worden, Barnaskap jag fått. Salig redan här på jorden, Hwilken härlig lott. :,:

5. Ingenting kan mig fördöma, Christi brud jag är. Wid sitt bröst Han will mig gömma, Jag är Honom kär. :,:

6. Om Han än Sig stundom döljer, Är Han dock mig när; Om i moln Han nåden höljer, Det blott kärlek är. :,:

7. Här med wapen uti handen — Wapnet är Guds Ord — Will jag emot himlastranden Draga från wår jord. :,:

8. Der på andra sidan grafwen (Striden blir ej lång), Får jag byta ut min glafwen Emot seger-sång. :,:

9. Gläd dig derföre mitt hjerta, Uppstäm fröjdeljud; Gläd dig under all din smärta, Du är Christi brud. :,:

10. Snart din brudgumme skall komma Uti härlighet, Och dig gifwa med de fromma Ewig salighet. :,:

(Mel. se N:o 12.) P. m. 8 7: 8 7:

179. O, min själ stäm in i sången, Som från alla werldar går. Syndaren i bojor fången, Nu sin frihet återfår. Fader! du all nådes källa! Hell Dig, Du wår frälsnings Gud! Arme syndare, nu sälla, Höja sina lofsångsljud.

2. Prisa Honom re'n på jorden, Tills det ibland englar sker, Då, försmält i kärlek worden, Jag wid thronen sjunker ner. Prisen Gud, som oß har skapat, Fader, Son och Helge And'! Frälst är det, som war förtappadt — Du, min själ, ock deribland!

C. m.

180. Allt mitt är ditt, o Jesu blid! Ty allt jag fått af Dig. Min kropp, min själ, mitt gods, min tid, Det tillhör icke mig.

2. Ty dyrt Du köpt mig med ditt blod, Jag ej min egen är Och ännu lika huld och god Du omsorg om mig bär.

3. Och allt det goda som jag har, Det kommer ofwanfrån, Och när Du will, Du återtar Ditt ombetrodda lån.

4. **Allt mitt är ditt!** Än synden då, Med all deß dom och nöd? Jo, engång blef det räknadt så, O Jesu, i din död.

5. Ditt ord mig derför tröstligt lär, Att all min skuld och brist, Min uselhet och jemmer är Ock din, o Jesu Christ!

6. Du **i mitt ställe** korsfäst blef, Mitt straff Du sjelf utstod, Benådningsdomen Fadren skref Med strömmen af ditt blod.

7. I tron jag derför säga får: **Allt ditt är äfwen mitt!** Si, allting för min räkning står, Allt får jag taga fritt!

8. **Allt ditt är mitt** — min salighet, Din helighet för Gud, Din sanning och rättfärdighet, Din oskulds rena skrud.

9. **Allt ditt är mitt,** — din frid, din tröst,

Din Andas wittuesbörd, Som hwiskar ljufligt i mitt bröst, Att ock min bön är hörd.

10. Och allt hwad Fadren gifwit Dig, (O, hwad kan tänkas mer?) Det will Du äfwen gifwa mig, Mig usla stoft och ler.

11. Är jag då ej oändligt rik Och salig redan här? Den fröjden är dock ingen lik, Att Jesus har mig kär.

12. Allt mitt är nu fördenskull ditt: O, underfulla råd! Allt ditt, o Jesu, är ock mitt; O nåd, utöfwer nåd! (L. S.)

(Sw. Ps. N:o 63.) L. m.

181. Af **nåd** jag blef en gång Guds barn, **Af nåd** försonad med min Gud, **Af nåd** ock löst ur satans garn, **Af nåd** en himmelrikets brud.

2. **Af nåd** jag är förklarad fri, **Af nåd** jag måste lefwa här, **Af nåd** jag skall ock salig bli, **Af nåd** jag är allt hwad jag är. (L. S.)

(Mel. se N:o. 131.) P. m. 11 10: 11 10:

182. Uti det landet der tårarna flyta Fostrades jag af en oomwänd far. Wan från min barndom mot Herren att bryta, Förspillde i yran jag ungdomens dar. Uppå den wägen som breder är kallad I syndaflärden förnöttes min tid, Syndiga stallbröders sällskap jag hållit, Rusat med dem genom porten så wid.

2. Lyßna, medwandrare, hör hwad som händer: När Jag war kommen till tjugofem år, Herren sin kallande nåderöst sände Till mig och sade: "kom willade får, Än will jag frälsa dig fast du har lupit Bort från min ljufwa nåds kallande

röst; Fast du har mycket ja, grufligen brutit, Sök mig i Christo så finner du tröst".

3. Hwar får jag ord till att nogsamt beprisa, All denna nåd, som jag redan har rönt. Hjelpen mig, derför, Hans wänner, att prisa: Mig med sitt fridsförbund har Han bekrönt, Mig har Han ikllädt rättfärdighetsklädnad, Mig har Han renat från synd i sitt blod; Mig med den andliga rustningen wäpnat Och med sin Anda i striden ger mod.

4. Ack att jag kunde för Herran nedfalla! Ack att jag kunde så ödmjukt jag will, Ack att jag kunde på menniskor kalla Att få hwar återlöst syndare till Att i sann bättring för Honom nedfalla, Och se'n i trone omfatta Guds Son, Och se'n i helgelse framwandra alla Tills wi stå skinande inför Hans thron.

5. Hör, Jesu wänner! hur ömt Han oß bjuder: Waker och beder och älsker hwarann; Att lampan må brinna när domsklockan ljuder, Och när Han ropar oß hwar och en fram, Att då för ewigt med sällhet bekrönas, Instämma lofwet med harpornas ljud. Då ska' wi alla tillräckligt belönas. Farwäl, Jesu wänner, wälsigne oß Gud!

d) Den nya wandringen.

(Mel. se N:o 24.) P. m. 11: 10:

183. Jag arma barn, som litet har erfarit, Som än till strids ej många gånger warit; Mig hjelpe Gud att akta på min gång! Min wäg är smal, likssom deß port war trång.

2. Min skatt är stor — ack ja! Jag lycklig warit, Att bli Guds barn; — jag frälsning har

erfarit Från synd och dom och qwal, ja dödens gap; Jag har fått nåd och frid och barnaskap.

3. Min skatt är stor — Ack! faseligt det wore, Om jag min dyra skatt en gång förlore; Om jag en gång i köttet lyktade, Och aldrig fick det goda landet se.

4. Ty hjelp mig, Gud, ej tanklöst genomlefwa Min enda pröfwotid, och mig inwefwa I något af den ondes många nät. Ack, led mig Du, led Du hwartenda fjät!

5. Gud hjelpe mig i frestelsernas smärta, Och styrke då mitt oförsökta hjerta, Att aldrig jag af någonting förmås, Ett steg gå bort från Dig, der styrka fås.

6. Gud hjelpe mig att i allt godt tilltaga, Och städse tänka på att Dig behaga; Att för all synd, som för en brådöd, fly: Tillfälle och anledning dertill sky.

7. Gud hjelpe mig min bönewrå ej glömma, Men ofta tyst hos Dig mig undangömma. Ack we! Den själen aldrig blir till lifs, Som ute jemnt, men sällan hos Dig trifs.

8. Gud hjelpe mig försaka hela werlden, Ej finna ro i lustarne och flärden: Men lik en fogel i sitt fria lopp, Från jorden lyfta mig allt mera opp!

9. Gud hjelpe mig till slut att blifwa salig! Här är blott sorg — hos Dig är fröjd otalig. När werlden mig ej mera rum will ge, Ack låt mig då din himmel öppnad se.

10. Då är jag nöjd, då will jag willigt strida; Mig wäntar fröjd — hwi skulle jag ej lida? Kom gerna kors, du blir ej alltid mitt! En liten tid — och se'n är jag dig qwitt.

11. Se'n ewig ro — ja se'n en ewig hwila!

Ack aftonstund, hur glad jag ser dig ila! Kom Jesu kär — jag längtar efter Dig — Kom när Dig täcks, att hemförlofwa mig!

(Mel. se N:o 100.) P. m. 4 lin. 12.

184. Dig Jesu, min dyraste Jesu, jag beder, Att Du mina steg genom werlden så leder, Att när jag till slutet af lifs-banan hinner, Jag Dig, min Förlossare, nådig då finner.

2. Låt mig uti tron med Dig blifwa förenad Och genom ditt blod ifrån synderna renad! Gör mig till en lefwande lem i din kyrka, Att jag intill ändan Dig troget må dyrka!

3. I werlden en främling, jag skyndsamt will ila Till målet, och blott uti Dig söka hwila. Ej fåfängans nöjen må dåra mitt sinne Och lustarnes wälde ej råda derinne.

4. Då hjertat blir matt under bördan och striden; Så styrk det med kraft af den andliga friden, Och låt mig beständigt i smärtan och sorgen, Se upp till den himmelska Fäderneborgen.

5. När ändtlig min jordiska hydda skall falla, Du wärdes min själ till ditt rike hemkalla: Då först will jag blifwa rätt hjerteligt glad, När portarna öppnas till himmelens stad!

6. Hur nöjd och tillbedjande will jag då böja Mig ned för din thron och din ära upphöja Med ewiga sången bland helgonens skara, Som saligt förlöst hos Dig ewigt får wara!

7. Den staden ej sol eller måne behöfwer; Guds herrlighet strålar deri och deröfwer: Ja! Lammet skall wara wårt ewiga ljus, Och sorgerna ändas i himmelens hus. —

8. Se lidande hjerta i hoppet till möte Den sällhet dig wäntar i Frälsarens sköte Och bär under tålig förbidan din börda! Så ymnigt i tårar! Du glädje skall skörda!

9. War trogen i striden att bedja och waka! Af kärlek till Jesum lär all ting försaka! Den som är i Salem en borgare worden, Han är ju allenast en främling på jorden.

10. Statt fast intill ändan! War trofast i döden! Då upphör din kämpning, då slutar sig nöden, Då får du din krona af Medlarens händer Och ingår förklarad i himmelens länder. — En högtid du får i Guds herrlighets sal, För segren, du winner i sorgernas dal! —

(P. L. Sellergren.)

P. m. 8 7: 8 7:

185. Jag behöfwer Dig, o Jesu! Ty jag har blott synd i mig, Hjertat är så mörkt och öde, Är så kallt och dödt i sig. I ditt dyra blod allena Kan det blifwa rent och godt, I den källan will jag bada, I den enda källan blott.

2. Jag behöfwer Dig, o Jesu! Ty jag är så blind, så blind, Hittar ej den rätta wägen — Irrar kring, lik jagad hind. Jag behöfwer att Du leder Mig uti din sannings ljus, Eljest far jag will, och hittar Aldrig till min Faders hus.

3. Jag behöfwer Dig, o Jesu! Till att skyla all min brist, Jag behöfwer Dig i lifwet Och en gång i döden sist. Jag behöfwer Dig beständigt, Wid hwartenda steg jag tar, Endast uti din gemenskap Nog och öfwernog jag har.

4. Jag behöfwer Dig, o Jesu! Ty jag är så

fattig, o! Jag är blott en gäst och främling, Och skall ej på jorden bo. Jag behöfwer all din kärlek För att icke gifwas opp Under alla wedermödor Af ett sådant wandringslopp.

5. Jag behöfwer Dig, o Jesu! Jag behöfwer just en wän, Som så älskar, och så handlar, Med den arme syndaren. Allt mitt wäl och we Du känner, Såsom om det wore ditt, Och din kärlek är beständig, Ty ditt hjerta älskar fritt.

6. Jag behöfwer Dig, o Jesu! Led mig efter ditt behag, Gif mig af din Andas fullhet Mer och mer med hwarje dag! Låt densamma nådens Ande Mer och mer så lära mig Hwad jag är utaf naturen, Men ock hwad jag är — i Dig!

7. Jag behöfwer Dig, o Jesu! Och jag hoppas se Dig snart Wid din Faders högra sida, Der Du ewigt strålar klart. Der med Dig, och dem Du wunnit Med ditt blod så dyrt en gång, Får jag sjunga till din ära Guds och Lammets nya sång. (L. S.)

(Mel. se N:o 24.) P. m. 11: 10:

186. Jag arma barn, som gått så länge fjerran I denna werldens öken, skiljd från Herran, Jag flyr i bön till Dig, o Jesu kär! Ack, akta, akta på min själs begär!

2. Wißt har Du fört mig in på rätta wägen, Dock står jag ofta twekſam och förlägen, Ack, lär och led mig med din trofasthet, Du som wet råd, när intet råd jag wet.

3. Gif mig en ny, en wiß, frimodig anda, Och kom mig städse med din hjelp tillhanda,

Jag stapplar ofta och förgår mig — men Upprätta Du mig med din kraft igen!

4. Och göm mig undan farorna i werlden, Jag är så rädd för synden och för flärden; Ack, låt mig bo uti ditt sidosår, Der jag en ljuf och säker fristad får!

5. Se'n från förderfwets stad jag börjat wandra, Låt mig ej tröttna upp, som tusen andra, Ej se mig om, och aldrig hinna fram, Till Zions berg och Dig, Guds dyra Lamm!

6. Nej! gör mig stark och modig uti striden, Ty pröfwotiden är så snart förliden; Ack, må ej werldens dom bekymra mig, Blott jag är dömd och frikänd utaf Dig!

7. Föröka tron och kärleken och hoppet, Och hjelp mig städse skynda uti loppet. Låt Andans frukter wära mer och mer, Att blott **din** wilja af och hos mig sker.

8. Må jag ej så på andras brister skåda, Att kärlekslöshet börjar hos mig råda! Nej, låt mig se på Dig i allt, i allt, Så blir mitt hjerta ej för andra kallt.

9. Och när Du mig med nåd så rikt begåfwar, Gif att jag Dig för all din kärlek lofwar, Du är en outtömlig nådes-brunn, Så ware ock ditt lof uti min mun!

10. Gif hwad Du will af jordisk nöd och lycka, Blott ingenting mig ur din hand får rycka. Om törnet stinger, bördan trycker mig, Gif blott min ande lif och frid i Dig.

11. Och se'n till slut låt mig med glädje fara Dit hem till Dig, der det är godt att wara! Jag

wäntar efter Dig, o Jesu kär! Säg ja och amen till min själs begär! (Pilgrims-Sånger.)

(Mel. se föreg.) P. m. 11 : 10:

187. O, Jesu, lär mig dina wägar wandra, Gör mig förnöjd, och må jag aldrig klandra Den wäg Du will att jag skall wandra på, Hur törnbeströdd och tung den wara må.

2. Min wandringstid snart slutas här på jorden; Här är jag blott en gäst och främling worden. Jag hastar hem, hem till mitt rätta land, Ack led mig med din milda fadershand.

3. Jag är ditt barn, Du är min käre Fader; Jag har fått nåd och är af nåden glader; Jag lefwa får af din barmhertighet, Först här i tid och se'n i ewighet.

4. Ack låt mig ej i någon snara falla! Bewara mig från nät och faror alla, Du är min herde, skydda sjelf ditt lamm Och låt ej satan få sin wilja fram!

5. Jag lemnar mig i dina milda händer, Hwad du mig gör, allt till mitt bästa länder; Så stöt mig hur Du will — blott jag en gång Får sjunga Dig en ewig segersång!

(Mel. se N:o 163.) P. m. 11 10:

188. Hur ljufligt är med Dig, min Jesu, wandra! Ja, uti Dig min resa skynda fort: Du för mig från en trappa till den andra, Till deß Du leder mig till lifsens ort.

2. Låt mig ej utan Dig ett steg här göra, Ett steg förutan Dig till mörkret bär; Men låt din

Anda mig till ljuset föra, Att wandra efter Di[g] som ljuset är.

3. Gack Du förut, och låt mig efterlöpa, Si jag är trög; så drif och drag Du mig, Att ja[g] för ditt behag ej flärd må köpa, Och för Egyptens luft bortsälja Dig.

4. Nej! låt i trone mig Dig efterfölja, Ja[g] är ock nu med Dig rätt wäl förnöjd, Fast motgångswåg mig skulle öfwerskölja, Är Du me[d] mig, blir motgång idel fröjd.

5. Hwad är, min wän! att Du mig stundli[g] lockar, Att öfwergifwa allt och följa Dig? Nä[r] jag det ser, allt jordiskt sig då bockar, Och uti trones ljus förlorar sig.

6. Hwad är att Du så ropar: gack från flärden, Kom, följ mig till min himlafaders hus Haf återhåll af allt på pilgrimsfärden, Statt up[p] och skynda dig, statt upp war ljus.

7. Hwad är det som Du med mitt hjerta delar? Si, huru det förgylta snärjegarn I tusend ögon så bedrägligt spelar, För mina ögon ser det ut som skarn.

8. Du will din kärlek mig, min Jesu! gifwa Ett ewigt och ett öfwerswinligt godt, Du will mitt namn i lifsens bok inskrifwa, Bekröna mi[g] med nåd förutan mått.

9. Du will mig kärligt till din Fader föra Att se i Dig din Faders hjertelag, Och i din Andas fröjd med glädje höra I Dig med oß din Faders fredsfördrag.

10. Att wi i Dig till Fadren skola fara Dit der Du sitter på Guds högra hand, Och der, som

Du sjelf är, få med Dig wara, Der är, och icke här, mitt fosterland.

11. Så må wäl werld med flärd ett ög'nblick fara Med hån och spott, med högmod och gewalt. Får jag, min Jesu! i ditt sällskap wara, Är Du i tid och ewighet mitt allt.

P. m. 887:

189. O Jesu, stöt Du om min själ Och lär mig bjuda gladt farwäl Åt allt, som gör Dig hinder! Låt jorden ej min himmel bli, Och gör mig Du rätt lös och fri Från allt, som här mig binder!

2. Det sker ej utan kamp och strid, Och köttet blöder nog derwid, Men ack, det må wäl blöda; Blott Du, o Jesu, nåd mig ger Att lefwa Dig allt mer och mer Och köttets wälde döda.

3. Fastän Du blef i nödens tid Min enda tröst, min enda frid, Fast månget band Du lossat, I werlden dwäljes dock min själ, Och ormen stinger än min häl, Fast Du deß hufwud krossat.

4. Ack Jesu! Du min Broder kär, Du wet hwad lidande det är, Du som för oß led döden; Du wet, att om än anden gläds, Naturen dock för smärtan räds Och fruktar sig för nöden.

5. Ack gif mig nåd att hålla ut I striden, tills den wäl blir slut, Mot werlden och deß furste! När nöden mig månd' förestå, Och sist jag allt dock lemna må, Du mig med kraft utruste!

6. Och fastän köttet grufwar sig, Låt anden fröjda sig i Dig Och bida glad ditt möte! Ack, låt mig somna i ditt namn, Som barnet wid sin moders famn, Och wakna i ditt sköte!

P. m. 11: 12:

190. En wän framför andra min Frälsare huld, Som tog uppå Sig att betala min skuld, Och städse mig helar, förlåter, fördrager, Den wännen alltmera mitt hjerta intager.

2. Mitt högsta, mitt enda behof är Hans nåd, Hans dyrbara närhet, Hans ledning och råd. Jag kan icke lefwa förutan att ega Min wän och Hans wänskap, som allt öfwerwäga.

3. Jag irrade länge med trånad omkring Och sökte min ro i fåfängliga ting; Men o! när jag fann denna salighetsskatten, Hur swartnade jordiska glädjen som natten!

4. Mitt hjerta, det gamla, ostadigt, förskämdt, Det slingrar wißt af ifrån målet alltjemt; Men Anden, den trogne, Han ropar på stunden, Till deß jag ånyo får fäste på grunden.

5. Jag kan dock ej lefwa förutan min Wän, Jag kommer till Honom beständigt igen. Hos Honom allena min hwila jag finner, Hos Honom ock stundom af glädje jag brinner.

6. Hur det mig så blifwit, jag fattar ej klart, Likwäl har mitt hjerta nu fått denna art; Och när det förut war så jordiskt som allas, Förändringen wißt må "**ny födelse**" kallas.

7. Ur sömnen uppwäckt och i syndenes nöd Med bättringsförsöken utmattad och död, Jag fann uti Christo all tröst för min smärta, Och allt från den stunden Han intog mitt hjerta.

8. Min trefnad jag sedan har haft wid Hans bröst, Min frid och min fröjd i Hans

ljufliga röst. Mitt allt till Hans föte jag alltid får bära Och allt af Hans Frälsarehänder begära.

9. Jag blott i Hans löften och trohet har ro, Jag blott wid Hans fötter will dwäljas och bo, Att frälsas af Honom från synd och all wåda, Till deß jag får ewigt Hans anlete skåda.

10. Från jordiska tingen jag önskar mig död Att helt wara Hans uti lust och i nöd, Att lefwa för Honom, Hans sak och Hans ära, Och gerna i werlden Hans smälek att bära.

11. Du, Du är min klippa, mitt fäste, min grund, O Jesu, min starkhet i pröfningens stund. För köttets och werldens och frestarens snara Du, Du skall med trohet och makt mig bewara.

12. Blott Du och ditt ord är min sköld och mitt swärd, Min borg och mitt wärn i den farliga werld. Ett ord af din mun och en blick af ditt öga, Mot dessa all werlden må gälla mig föga.

13. Ja, allt hwad på jorden är herrligt och stort Och alla de ting, som Guds allmakt har gjort, Som droppar i hafwet de må dock förswinna, Mot ett, o min Jesu! att allt i Dig finna.

L. m.

191. Min Herre Gud, jag älskar Dig, Ty Du har sjelf först älskat mig, Mitt hjerta hör ej mer mig till. Tag det; gör af det hwad Du will.

2. Låt intet komma i mitt sinn', Som ej består

med wiljan din. Må mitt förstånd blott öfwa sig, Att rätt förstå och känna Dig.

3. Jag will ej annat, än hwad Du, O kärlek will, och så som Du. Och allt hwad Du har gifwit mig, Jag gerna will uppoffra Dig.

4. O Du, som ewigt älskar mig, Hjelp att jag alltid älskar Dig. O kärlek, kärlek statt mig bi, Jag will Dig öfwerlåten bli.

5. Om kärlek, kärlek beder jag. O Kärlek denna bön upptag: Ack, wärdes i mitt hjerta bo, Och blif min skatt, mitt A och O.

(Mel. Jag behöfwer Dig, o Jesu!) P. m. 8 7: 8 7:

192. O min Jesu, låt mig skåda Uti allt på Dig, blott Dig, Ej på **nådens werk** inom mig, Blott på **nåden** utom mig! Låt mig i det dyra **blodet** Hafwa all min salighet, Allt mitt hopp, min frid, min trygghet, Så för tid som ewighet!

2. Låt mig ej af menskotycken, Menskomeningar bero, Ej i något sjelfgjordt näste Söka eller finna ro. Låt mig, såsom helt förtappad, Helt förlorad uti mig, Wara helt benådad, salig, Helt rättfärdig blott i Dig!

3. Men Du wet det är så mycket, Som will blanda sig häri, Huru jag — jag sjelf — så gerna Äfwen wille något bli. Ack, den onda arten, Herre, Mer och mer ifrån mig tag Och förlåt mig, lär och led mig Med din Anda dag från dag!

4. Sköt mig som för godt Du finner, För mig på hwad wäg Du will, Blott jag under alla skiften Dig, Dig endast, hörer till Och, när sist min wandring slutar, Får i tron gå hem till Dig,

Att den dyra nåd beprisa, Som ock warit nog ör mig!

(Mel. Sw. Ps. N:o 160.) P. m. 6 7: 6 6:

193. Han, som min själ har kär, Sin li-e aldrig eger; Hans kärlek ewig är, Och allting fwerwäger. Han är min bäste wän, Som mig lir ständigt när, Han lindrar allt hwad än För nig beswärligt är.

2. O Jesu, led Du mig Städs nådigt, som Du plägar, Att jag ej, skild från Dig, Må wan-ra egna wägar. Ty om jag sjelf mig för, För-örs jag säkert då; Men, styrd af Dig jag gör, hwad Dig behaga må.

3. Du skall, min Frälsare! Ditt goda werk tföra, Att jag din syndare, Dig ock må fägnad öra. I glädje och i sorg Jag i din lydnad går. Var Du min sköld, min borg, Tills jag Dig skå-a får.

P. m. 8 7: 8 7:

194. Hjertans Jesu, i ditt hjerta Är så odt att gömma sig. Utom Dig är idel smärta, Ingenting förnöjer mig; Men derinne will jag vara, Gömma mig för allt alarm, Dig, min Je-u, älska bara, Af din kärlek jemt gå warm.

2. I din kärlek, Jesu söte, är så godt att wa-a till, Ligga i din kärleks sköte, Bättre må jag ldrig will, I din kärlek waka, sofwa, I din kär-ek gå och stå, I din kärlek be och lofwa, Wandra, efwa, dö ocksä.

3. Utom Dig kan jag ej trifwas, Utom Dig ag mår ej wäl, Utom Dig kan aldrig gifwas,

ständig ro för kropp och själ: Men i dina kärleksarmar Är ett fast och säkert slott. Fast det ofta kring mig larmar, Jag hos Dig dock sofwer godt. (Rutström.)

P. m. 8 7: 8 7:

195. Lamsens folk och Sions fränder, Lilla hop af köpta får, Som till himlens arfweländer Uppå törnestigar går: Salems barn och Guds församling, Lilla skepp och klena hjord, Som i werlden är en främling, Och ett mål för wåld och mord.

2. Du dig skattar dock lyckſalig, Och ditt öd aldrig tungt, Frälsaren, med nåd otalig, Är din sällhets medelpunkt. Låt ock Honom detta wara Ty Han ensam är det wärd. Sedan har det ingen fara Med ditt lif och hädanfärd.

3. Detta lif skall lustigt falla, Under skygd a lifsens trä. Herren, Herren, allt i alla, Är wår tempel och palä; Der har fogeln funnit näste Swalan bo och frian stat, Skrämda flyktinger sitt fäste, Trötta trälen sin sabbath.

4. Tro och älska det är saken, Allt på kärle kommer an. Kärleken uppfyller lagen, Tron e annat göra kan. Den som tror, skall salig blifwa; Den som älskar, lifwet får. Gode Jesu wärdes gifwa, Att Din kärlek om mig rår.

5. Uppå denna helga grunden, Gud wår Gu och själaman, Göre Anden mig förbunden Och o alla hwar med ann, Att, som lemmar i lekamen Wi må lefwa, trifwas wäl; Jesu, låt i alla lammen Bli ett hjerta och en själ. (Rutström.)

P. m. 15: 6 6 15.

196. Ack, tag Du mitt hjerta, min Frälsare kär! Du allena Kan skapa det nytt, och förändra och grundligen rena. O, hjelp mig, att werlden Och synden och flärden Ej taga mig fången, tills yttersta färden Är inne.

2. Ack, mildaste Jesu, mig fräls från den ewiga döden! På **Dig** blott jag bygger, fast ofta så swag uti nöden. Mig hjelp till min krona, Och skänk mig den trona, Som håller ut profwet, och wärdes mig skona I domen.

3. Bewara mig Du ifrån frestarens hemliga snara, Och om i min bättring Du finner att swek skulle wara, Förklara mig detta, Och hjelp mig till rätta; Till Dig jag min lit och förtröstan will sätta För ewigt.

4. Ack, om jag dock kunde rätt träget om hjelpen Dig tigga! Ack, mildaste Jesu, har någon wid korset fått ligga, Som liknat mig arma? I nåd Dig förbarma: Du kan ju oß göra båd' starka och warma Och trogna.

5. O, hjelp mig och bär mig! — jag eljest till målet ej hinner. Din Ande mig styrke och wise mig, huru Du brinner Af kärlek till fåren, Som wilja i såren Sig gömma och bo, tills de ligga på båren Och hwila.

6. Jag wet wäl, jag är icke wärd att till himlen få komma Och stå inför thronen och sjunga med alla de fromma. Dock upplifwas modet Af dyrbara blodet. "Allt, allt är fullkomnadt!" Hjelp, Jesu, mig tro det Till ändan!

7. Det ordet, o Jesu, det ordet är ljufligt att

höra; Men öppna Du sjelf för din sanning mitt hjerta och öra! Mig wärdes benåda, Att jag må Dig skåda — Och hwem kan wäl se Dig och midt i sin wåda Ej glädjas?

8. Ditt blodiga kors och din sargade kropp och din sweda Förklara mig så, att jag rätt må till synden få leda! Ja, hjelp mig den döda, Och för din möda Mitt hjerta af kärlek till Dig liksom flöda Beständigt.

9. Till slut, o min Jesu, af hela mitt hjerta jag beder: Fullborda ditt werk, att för himlen Du sjelf mig bereder! Jag är så eländig, Men Du är beständig, Och derför till mig i barmhertighet wänd Dig: Förlåt mig!

10. Förlåt mig de tankar, som ofta min frid wilja störa; Ack, wärdes Du sjelf med din Ande mig fri från dem göra! Än är jag i tiden: Thy hjelp mig i striden! En dag skall dock komma, då jag får i friden Dig lofwa.

(Fru Guldbrandsson.)

(Mel. se N:o 65.) C. m.

197. O Jesu Christ jag är ditt lamm Och Du min herde god. Att wara din, på korsets stam Du köpt mig med ditt blod.

2. Du wänligt till ditt lamm ser ner, Det är så kärt för Dig; Med wälbehag ditt öga ler, När det går rätt din stig.

3. Hwem skyddar lammet hwarje dag Och wårdar år från år? Hwem hjelper mig, så arm och swag, Att jag ej wilse går?

4. Är det min Jesus? Ja, just Han! Han

känner wäl sitt lamm; Han wet det wäl, att ingen ann' Så ömt det hjelper fram.

5. I himlen är en herrlig park, Der englar wandra kring Med lammen på Guds blomstermark Bland underfulla ting;

6. Och Herden, Herren Jesus kär, Är med dem deruti. Ack låt mig, käre Jesus, der Ditt sälla lamm få bli! (Ahnfelts Sånger.)

(Mel. se N:o 189.) P. m. 8 8 7:

198. Min wän är min, jag Hans igen Och hwad här och i himmelen Af salighet Han eger, Det wet jag, Han, som uti tro Och hopp will i mitt hjerta bo, Af kärlek mig tillsäger.

2. Min är Han sjelf, mitt är Hans blod, Den enda, enda reningsflod, Den prydnad som mig kläder. Min är Hans ångst och själanöd, Hans törnekrona, sår och död, Hans kors, som högt mig gläder.

3. Min är Hans graf; den stilla frid, Som genom möda, kamp och strid Han wille mig förwärfwa. Min är ock Hans uppståndelse, Rättfärdighet och helgelse; Si, detta får jag ärfwa!

4. Min är Hans färd till himlens land, Hans sittande på Fadrens hand I herrlighetens boning. Ja, allt hwad hjertat önska kan, Det finner i sin Frälserman. Pris ware Hans försoning!

5. Men är Du, milde Jesu! min, Så är jag genom nåden din Och din jag ewigt blifwer. Ditt är mitt hjerta och begär, Mig med allt hwad jag har och är, Jag gerna åt Dig gifwer.

6. Din är min wilja och mitt wal, Min känsla, tanke, gerning, tal, Min glädje och min smärta. I hwila, wako, lust och nöd, I wälgång, motgång, lif och död, Du ega skall mitt hjerta.

7. Så drag, ack drag mig helt till Dig Och bo och wandra Du i mig, Regera håg och wilja. Då sannas skall i himmelen Min wän är min, jag Hans igen. Ej någon skall oß skilja.

(Hedberg.)

(Mel. se N:o 177.) P. m. 98: 99.

199. I Jesus jag den friden finner, Som werlden aldrig gifwa kan. Då här i werlden allt förswinner, Har själen i sin Frälserman Den ro och fröjd som aldrig slutas, Men skall för ewigt, ewigt njutas.

2. Då werlden i sin yra larmar, Wi ligga uti frid och ro; Ty Jesu hulda herdearmar De äro oß ett säkert bo; Wid denna borgen ewigt trygga, All satans skara måste rygga.

3. Wi lofwa Gud med glädjepsalmer, Och sjunga nu om nåd och frid. Re'n winka oß de fridens palmer, Som båda ljuft, att jordens strid Rätt snart för ewig tid upphörer, Då wännen Jesus oß hemförer.

4. Der hemma i den nya staden — O, hwilken fröjd och herrlighet! Der står den ewigt sälla raden, Som ej af någon sorg mer wet, Men sjunga för sin Herres ära, Och Lammet ewig tack hembära. (S. B.)

P. m. 87: 8785.

200. Hwad Du will jag skall försaka, Sjelf mig det försaka lär. Hwarje gåfwa tag tillbaka, Blott Du mig Dig sjelf beskär. Men jag är så swag, eländig, Mörk och full af synd dertill; Gör mig trogen och beständig, Gör mig som Du will!

2. Hwad Du will att jag skall werka, Gif mig sjelf din kraft derwid! På din wink jag önskar märka, Gifwa akt på dag och tid. Lär mig ur min tröghet wakna; För mig i din wingård in: Herre, må Du mig ej sakna Ibland skörden din!

3. Hwad Du will att jag skall lida, Mät Du sjelf de tårars mått; Du har lärt mig att förbida, Du i striden föregått. Att mig frälsa från elände, Du har låtit offra Dig. Tog min skuld på Dig och wände Wreden ifrån mig.

4. När Du will, att jag skall winna Sista segren i ditt namn, Hwilobädden låt mig finna, Den jag söker i din famn. Synderskan sitt hufwud hwilar Wid sin Herres fötter sist. Brutna äro dödens pilar Af min Herra Christ! (C. T.)

P. m. 118:

201. Om Herren mig bjuder, gå hit eller dit, Så skynde jag willigt åstad! Att göra Hans wilja, med allwar och flit, Om möjligt ock göra den glad.

2. Men säger mig Herren: blif stilla ännu, Så hwile jag tryggt wid Hans ord! Sjelf owis, jag wet, o min Jesu! att Du Till wisdom och råd är mig gjord.

3. Jag will icke taga ett steg utan Dig, Ej lefwa mig sjelf till behag! Ej wåga, ej drista det minsta på mig, Men se Dig i hand hwarje dag.

4. Dock wille jag gerna få tjena Dig, ack Af kärlek men icke för lön! Förkunna din ära, och offra Dig tack, Att nådigt Du hörer min bön.

5. Men tjena Dig rätt är att taga emot, Och låta sig tjena af Dig! Att ligga som leret wid mästarens fot, Och wara ett **intet** i sig.

6. Så stöt mig, och bruka mig huru Du will, Din wilja allena är god! Jag är ju din egen, jag hör ju Dig till, O Jesu! i kraft af ditt blod.

7. Nog wet Du att sköta din egendom rätt, Som engång har kostat ditt lif. Och brukar Du ofta ett underligt sätt, Blott mer af ditt sinne mig gif! .(L. S.)

(Mel. Fem källor små.) P. m. 447:

202. Min Jesu god För allt ditt blod, För all din död och pina, Ack kunde jag Hwarenda dag Af alla krafter mina.

2. Så tacka Dig, Som hjertelig Jag gerna wille göra, Wäl skulle då Wißt själen må Och Andans wittne höra.

3. Men Du sjelf wet Min uselhet, Min köld för all din smärta. Min Frälserman! Midt i din famn Der lägger jag mitt hjerta.

4. Ack, skänk det tro, Och gif det ro! Sjelf hjelp Du mig att strida, Haf om mig wakt, Och gif mig kraft Att bedja, tro och lida.

5. Lyft ögat opp Att med fullt hopp Se lö=

nen efter detta, Och se'n derpå I striden gå, Ja! alla steg gå rätta.

6. Din Andas werk Uti mig stärk. Ack, måtte jag hwar timma Hans ljufwa röst Uti mitt bröst Och Honom sjelf förnimma!

7. Sist fräls ditt barn Från satans garn Och ifrån dödens wånde. Jag beder Dig, Ack bönhör mig, Gud Fader, Son och Ande.

P. m. 8 lin. 8.

203. Aldrig ensam! — o mitt hjerta Det är dig det ordet gäller. Aldrig ensam i din smärta, Och uti din fröjd ej heller, Hur mig wänner öfwergifwa, Och hur stöden kring mig falla En skall dock beständig blifwa, **En**, som högre är än alla.

2. Aldrig ensam! när jag ilar Ut på wida arbetsfältet! Aldrig ensam när jag hwilar Under blåa himlatältet! O, så må jag wandra stilla, I det nya fredsförbundet; Ockra jemwäl i det lilla, Med det anförtrodda pundet!

3. Aldrig ensam! när jag syndar Sedd af intet menskligt öga! Aldrig ensam, fast jag skyndar Bort från wännen i det höga! För Hans blick den skarpa, klara Står jag dock af blygsel slagen: Mörkret måste ju ock wara Inför Honom ljust som dagen.

4. Aldrig ensam! när jag strider, Mellan tro och otro ryckes! Aldrig ensam, när jag lider, Fast det så mig ofta tyckes! Aldrig ensam, när jag wakar Under natten på mitt läger, När jag intet ser och smakar Af den nåd jag werkligt eger.

5. Aldrig ensam uti lifwet! Aldrig ensam

uti döden! Tack, min Jesu, att Du gifwit Denna säkra tröst i nöden; Lemnar du mig ej allena, Fast Du näpser, fast Du tuktar, O! så håll mig wid det ena: Att jag Dig af hjertat fruktar!

(L. S.)

(Kan sj. s. Sw. Ps. N:o 58.) P. m. 4 lin. 7.

204. Nå, så blir det städs derwid! Jag är din, o Jesu blid. Wik, o! werld och synd från mig. Jesu, jag mig ger åt Dig.

2. Ack, jag längtar innerlig, O Guds Lam, blott efter Dig. Ser Du ej min själs begär? Gif Dig mig och blif mig när.

3. Jag mig håller intill Dig; Tag, o Jesu, ifrån mig Hwad Dig ej behagligt är; Gör mig fri, o Herre kär!

4. Si, jag wet ej någon ann', Som mig hjelpa, trösta kan. Ingen, ingen utom Dig Gifwer tröst och ro åt mig.

5. Jag helt wißt ej wärdig är Hwad jag utaf Dig begär; Nej, jag borde ewiglig Wara bortskiljd ifrån Dig.

6. Men, som Du är nådig, huld, Och ditt blod betalt min skuld, Och ditt Ord mig inger tröst: Lifwas hoppet i mitt bröst.

7. Du är min; hwart will jag hän, Dig förutan, själawän? Ingen ro och salighet, Jesu, utom Dig, jag wet.

8. Ack, så kom, Du hjertats skatt! Och blif hos mig dag och natt! Unna Du den lyckan mig, Att en Ande bli med Dig. (Waltersdorf.)

(Mel. se föreg.) P. m. 4 lin. 7.

205. Gud, jag längtar efter Dig; Intet annat fägnar mig; Träget ropar jag till Dig: Herre Jesu! kom till mig.

2. Ingen lust i werlden är, Som kan mätta mitt begär; Blott Din närhet gör mig nöjd; Du, o Jesu! är min fröjd.

3. Ingen annan utom Dig Skall mitt hjerta öppna sig; Du allena slipper in, Du allena heter min.

4. Dig allena, o Guds Son! Kallar jag min nådathron; Du Guds Lamm, som mandom bär, Min brudgumme endast är.

P. m. 8 9: 8 8.

206. Du sanna winträd! låt mig få En liten gren uti Dig wara, Och bära frukt och aldrig stå Din wingård till en börda bara. Ack, inplantera mig i Dig, Och werka "Andans frukt" hos mig!

2. Men "rensa" sjelf din lilla qwist Att den må wäxa till, allt mera! Och glädja Dig, till deß Du sist Får den i himlen omplantera! Hwad outsäglig fröjd att då Få der uti din lustgård stå!
(L. S.)

(Mel. se N:o 7.) P. m. 11 11 11 12 11.

207. Med Gud och Hans wänskap, Hans Anda och Ord, Samt bröders gemenskap och nådenes bord, De osedda dagar wi möte med tröst. Oß följer ju Herden, den trofaste Herden :,: Wi känne Hans röst.

2. I stormiga tider, bland töcken och grus, En skara dock strider mot himmelens ljus. Det tåget — deß herrlighet werlden ej ser; Men Herren går för dem :,: med segrens baner.

3. Då småsinta werlden med gruset är nöjd, Och synden och flärden är all hennes fröjd, Då följer jag, segrande härar, med er, Som tågen till ära :,: wid Jesu baner.

4. Den korsmärkta drägten med smädnamn jag tar, Om ingen i slägten det namnet ock har, Och följer med glädje, I kämpar, med er, Som tågen till ära :,: wid korsets baner.

5. Den molnstod, oß höljer och leder wårt tåg, Den klippa, oß följer med springkällans wåg, Är Christus, Hans kärlek och renande blod. Der lefwer wårt hjerta, :,: der fröjdas wårt hjerta, Der lifwas wårt mod.

6. Får satan mig fälla — och synd kräfwer död, Jag likwäl will hålla, i yttersta nöd, Den stora, den ewiga sanningen ren, Att en dött för alla :,: och alla i en.

7. Att midt i min smärta för synder och brott, Är dock i Guds hjerta allt fredligt och godt, Och jag är för Gudi rättfärdig och ren; Ty en är för alla :,: rättfärdig och ren.

8. Si här är nu grunden för lycka och frid — I hårdaste stunden af qwal och af strid; Om mig ock försmäkta min kropp och min själ, När Dig blott jag hafwer :,: o Gud, är allt wäl.

9. O Jesu, blif när oß, blif när oß allt fort, Och stöt oß och bär oß, som alltid Du gjort! Ja, amen; din trohet skall bringa oß fram. Lof, pris, tack och ära :,: wår Gud och wårt Lamm!

(Ahnfelts Sånger.)

P. m. 6 lin. 10.

208. Ack! af ditt outtömliga förråd, Af fri och oförtjent och gränslös nåd, Gif, Herre, hjertat fullt, gjut lif deri, Gör det så fullt af Dig, som det kan bli! Att hwad jag tänker, talar eller gör, Må wittna att jag Dig, helt Dig, tillhör.

2. Och styrk och wederqwick min trötta själ Med nådens helga, dyra Ord jemwäl! Håll sjelf om mina spridda tankar wakt, Och underkufwa egenwiljans makt. **Din ära**, som ej minsta intrång tål, O, må den bli mitt enda syftemål!

3. Med Dig förenad, låt min ande bli Från hwarje jordisk afgud lös och fri; Lär mig att "tro och icke se", o, lär Mig söka det, som icke synes här; Men först och sist i tron se upp till Dig, Och se'n på intet annat stödja mig!

4. Lär mig att wandra, som Du wandrat har, Och se på Dig wid hwarje steg jag tar. O! lär mig Du att med den glade le, Och lär mig sörja med den sörjande! Ack, låt mitt hjerta aldrig sluta sig För någon nöd, som klappar på hos mig!

5. Men lär mig, först och sist, o Jesu god! Att söka rening i ditt dyra blod. Ack, mana mig till wakſamhet och bön, Och till en kärlek, som ej söker lön. Ja, lär mig **älska, tjena,** följa Dig, Allt mer och mer på lifsens smala stig!

(Mel. Låt mig gå.) P. m. 6 7 7 7 7.

209. O, att jag :,: Hölle troget Herrans lag, Skrifwen af Hans Anda in I mitt hjerta, håg och sinn', Hwarje stund och hwarje dag.

2. O, att jag :,: Kunde, Jesus till behag, Mera barnsligt tro Hans ord Att mer frukt hos mig blef spord Genom Andans fria lag!

3. Wäl jag har :,: Sjelfwer Gud till Wän och Far. Jesus är min Frälsare; Jag har fått förlåtelse, Huru stor min skuld än war;

4. Är ock ren :,: Uti Christi blod allen' Inför Gud; men wandringen I den sanna helgelsen, O, hur mycket fattas den!

5. Jag wäl fått :,: Håg och lust att göra godt, Men jag bär ock köttet qwar, Som sin wilja äfwen har, Älskar synden utan mått.

6. Jesu min, :,: Du mig köpt att wara din; Blif Du ock min helgelse, Mera af **din** kraft mig ge, Skrif din lag i hjertat in!

7. Låt min tro :,: Utaf känslor ej bero, Utan sann och lefwande Blott på nådeordet se Och i Dig blott hafwa ro.

8. **Kärlek** gif, :,: Målet för min kärlek blif! Att Dig älska öfwer allt, Nästan ock, som Du befallt, Ware målet för mitt lif!

9. Gif mig **fröjd!** :,: Låt mig wara glad och nöjd, Att mitt namn i himlen står, Och att sist jag kronan får Utaf nåd i himlens höjd.

10. Låt din **frid** :,: Bo i hjertat all min tid! Sådan **Du** den, Jesu, ger; Låt den wäxa mer och mer Under lifwets kamp och strid!

11. O, jag wet, :,: Det behöfs **långmodighet,** För att kunna hålla ut Under allt till lifwets slut Med deß sorger och förtret.

12. Gör mig **mild,** :,: Utaf hjertat lik din

bild; Ödmjuk, tålig också då, När Du lägger korset på, Ifrån knot och otro skild.

13. Andans **frukt** :,: Är ock **saktmod, godhet, tukt, Trohet:** ja, wäl dygder fler, Som tillwäxa må allt mer, Gifwa Dig en ljuflig lukt.

14. Men jag ser :,: Hjertats ondska mer och mer; Det behöfs förlåtelse Äfwen för min helgelse: Ringa frukt min tro den ger.

15. Men ändå :,: Kan Guds barn jag kallas få; Ty jag har rättfärdighet, Ja, **fullkomlig** helighet, Hwarmed dock jag skall bestå.

16. Ej i mig, :,: Men, o Jesu, **helt i Dig;** Och **just derför** will jag bli Ifrån synden riktigt fri, Som jemt låder än wid mig.

17. Men det sker :,: Ej förrän Du lof mig ger Att få lägga hyddan af, Och mig hwila i min graf; **Då** jag slipper synda mer.

18. Hjelp Du mig :,: Nu att lefwa blott för Dig, Ha min kraft i **Dig** allen', Aldrig glömma: jag är ren; Håll mig, Jesu, städs' wid Dig!

(Ahnfelts Sånger.)

P. m. 11 10:

210. Herre! med kraft utaf höjden bekläd mig! Jag är så kraftlös och swag i mig sjelf. Låt mig ej gå, dit ej **Du** kan gå med mig, Led mig till nådens och sanningens elf.

2. Stilla min törst med ditt lefwande watten, Hwaraf ej werlden det ringaste wet, War mig en skinande eldstod om natten, War mig en molnstod, när dagen är het.

3. War mig ett wärn emot synden och flärden, War mig en wagnborg, der trygg jag kan bo! Låt

mig ej söka min lycka i werlden, Låt mig ej söka i werlden min ro!

4. Du är den flödande salighetsbrunnen, Du är en lefwande källa för mig; Det är min lycka att städs wara funnen — Dyraste Jesu — allena i Dig! (L. S.)

P. m. 1166,115555.

211. De ljufliga blickar, som Jesus mig ger, De göra söt smärta, Och gå mig till hjerta; Jag brinner af kärlek, jag gråter, jag ler. Allt eget min själ Har bjudit farwäl; Jag önskar ej mer, Blott Honom jag ser.

2. Den jordiska solen wäl wärmer oß här, När hon oß bestrålar Och präktigt här prålar; Men, Jesu! din' ögon mer wärma beskär; När Du på oß ser, Och kärlek oß ger, Den widt öfwergår, Hwad solen förmår.

3. Gudomelig kärlek jag får i mitt bröst, Jag gråter i fröjder Och är så högst nöjder, Slik smärta städs känna i hjertat med tröst. Mig skiner allstans Den himmelska glans. O, Jesu! Du min! Jag lefwer nu din.

4. Min mildaste Jesu, Du sötaste fröjd! För dem som Dig wälja, Och werlden försälja; Hur litet än wet jag hur Du gör förnöjd! Låt dö i mig här Allt köttsligt begär, Och endast till Dig Gif hunger i mig.

5. Jag will ej mer löpa en jordenes träl: Jag söker blott hinna, Min själawän winna, Allt annat jag gifwer nu ewigt farwäl. Han fyller mitt bröst Med himlaljuf tröst, Och hwad jag begär, I Jesu allt är.

6. O Jesu min bäste och trognaste wän, Ditt hjerta jag finner Helt innerligt brinner Af kärlek och sötma och skänker mig den. Derhos Du mig ger Ditt rike, der ser Jag ewigt mig nöjd, O himmelska fröjd!

7. Hur lär mig dock warda, när Du mig då der Med himmelska blickar Helt ewigt uppqwickar? Det träget mitt hjerta med längtan begär. O, glans, som der är! Ack wore jag der! O himmelska hopp, Kom, för mig dit opp!

(Ur Mose o. Lams. W.)

P. m. 98: 98:

212. Min själ nu lofwe, prise Herran För all Hans kärlek, trohet, nåd! Fast underlig, fördold och fjerran Han mig har synts i sina råd; Jag ser dock nu ett himmelrike Af idel nåd och trofasthet, Ett fadershjerta utan like Från ewighet till ewighet.

2. Fördolda äro Herrans wägar, Men nåd och trohet teckna dem; Med menskors barn Han sällskap plägar Liksom en fader i sitt hem. Fast fallne, syndige, förtappte, Han dock dem älskar, huld och god; Till barn han dem af början skapte, Till barn Han köpt dem med sitt blod.

3. Förloradt barn är Fadrens smärta, Han sjelf det söker, ropar så: O gif mig dock, mitt barn, ditt hjerta! Och lyßnar, nalkas det — o då Blir fröjd i hulda fadershuset, Blir ock i barnets hjerta fröjd: Guds barnas frid och fröjd i ljuset — I trones ljus, är lyckans höjd.

4. Se'n fare hwad som ej will blifwa —

Se'n komme hwad som komma kan: Hwad helst wår Fader täcks oß gifwa Med barnsligt sinn' wi tage an. Wår färd är kort — stor sak hwad wäder — Wi ha ej hem på denna strand. Blott främlingar med wåra fäder, Wi skynde till wårt rätta land.

5. Om ocksa öfwer stormig bölja Wår swaga farkost måste gå, Om ocksa wreda wågor skölja Utöfwer allt — wår själ ändå En djup, en salig frid åtnjuter, I tron en Herrans rolighet; Ty Frälsaren oß sjelf omsluter Med ewig nåd och trofasthet.

6. Blott Gud och Ordet inom kojan Inbördes kärlek, huslig ro: Si der wår rikdom! armodsbojan Skall då bli lätt — det gör wår tro. Min arma själ, är du ej glader? Du känner ej Guds trofasthet. Ho wet hur mycket godt wår Fader Kan gifwa oß ännu? Ho wet?

7. Och färgar solen wåra dagar, En jordisk lyckas blida sol, Och skimrets magt wår blick förswagar Och drager den från resans pol: Då skall Guds Andas inre tuktan Deß mera lägga på oß band. O, håll oß Herre i din fruktan Tills wi wäl nått det goda land!

(Ahnfelts Sånger.)

P. m. 98:

213. O Jesu! Du fröjdar mitt hjerta, Din godhet är bättre än lif! Ehwad Du ger lust eller smärta, Blott mer af ditt sinne mig gif.

2. Behåll mig hwar dag i din fruktan Och

spara ej heller på mig, Du helige Ande, den tuktan, Som drager mig närmare Dig!

3. Förändra och helga mitt sinne, Förnya mitt hjertas begär! Låt synden ej råda derinne, Låt werlden ej bli mig för kär!

4. Du kan i all sanning mig leda, Så led mig, ack led mig, till Dig! Du känner wår krank-het, wår sweda, Ty en gång Du bar den för mig.

5. Ack, wärdes i blodet mig rena, Gif lust till det Du har befallt! Gif enhet, o Gud i det :na, Men kärlek — ack kärlek i allt! (L. S.)

(Mel. se Sw. Ps. N:o 113.) P. m. 8 7: 8 8.

214. Si, det är biens element, Att utur blomman suga; De söka bittida och sent Hwad der för dem kan duga. Min Gud, o måtte jag ock-å I korsets samfund alltid stå.

2. Si, huru blommans ljufwa saft De djupt ur kalken draga: O! kunde så mitt hjerta kraft Ur Jesu sår ock taga; I dessa brunnar djupt in-gå, Som alla stunder öppna stå.

3. Si, biet blir ock aldrig mätt, Det wänder ständigt åter; Der det det goda fann, dit lätt Det wägen finner åter. Din kärlek, Jesu, drage mig, Så ilar jag alltjemt till Dig.

4. Si, huru flitigt biet drar, Det kan sig icke spara. Må under lifwets korta dar Jag lika werk-sam wara. Den mycket af Guds hand motta'r, För honom ännu mer Gud har.

5. Af blommans rena klara saft Sin boning iet bygger. Och under korset, i deß kraft, Min

Jesu, är jag trygger. Der mig en hydda bygger jag Och blir derinne natt och dag.

6. Det waxet samlar biens här, Af hwilket ljusen glimra; Tron på det kors, som Jesus bär, Skall den ej bättre skimra? Ack wisst, o kommer alle! här Ett haf af ljus och glädje är.

7. Och wisen såsom kung anför Sin hela lilla skara; Med honom lefwer hon och dör, Kan honom ej undwara. Min Konung, Jesus! Du är min Och jag will ewigt wara din.

8. Mer än en konung kunna ej De kära bien ega. Får du ha flera, hjerta? Nej. Så skynda dig att säga Åt werldens gudar ditt farwäl Och tjena Gud af all din själ.

9. På biens byggnad man ej kan Förutan undran märka. Fastän de tjena hwarje man De i det dolda werka. Så till Guds pris man werka bör, Men äran tillhör Gud derför.

10. Der lilla biet nöjer sig, Att i sitt bo sig skydda; Wälsignelse dock rikelig Utflödar från deß hydda. Må så till Andans ringhet böjd Jag wara rik på frid och fröjd.

11. När oblidt wäder råder, så Blir biet gerna hemma. När solen klarnar, genast då, Upphäfwer det sin stämma. Så, Jesu! låt mig tacka Dig, Hur' Du ock göra will med mig.

12. När biet sticker, måste det Sitt lif derföre mista. I Jesu lemmar, märken det: I fån allsintet twista! Men går i frid och kärlek fram Och tjener så Guds dyra Lamm.

P. m. 87:

215. Har du mod att följa Jesus, Hwad

det än må kosta dig? Har du mod när werlden hånar Och till motstånd reser sig?

2. Har du mod att bli en christen, Och ta steget rigtigt ut? Har du icke mod att börja, O! hur går det då till slut?

3. Icke kan den staden döljas, Hwilken ligger på ett berg? Icke kan den tro fördöljas, Hwaraf lifwet har sin färg?

4. Ack! har Christus endast blifwit För ditt hjerta rigtigt stor, Se! då måste du bekänna Inför werlden, hwad du tror.

5. Werldens ogunst eller bifall Gäller sedan intet mer; Christi ära blir det enda, Hwarpå tron i allting ser.

6. Pröfwa dig — det gäller lifwet, Den som ej är med, är mot! Har du hittills motstått Herren, Fall i dag till korsets fot.

7. Bed om tillgift, bed om rening Uti Jesu Christi blod! Bed om nåd att följa Honom, Bed om heligt hjeltemod!

8. O! besinna hwad det kostar, Öfwerwäg din sak i tid! Korset först — och kronan sedan, Strid — och sedan ewig frid. (L. S.)

P. m. 10 9:

216. Den, som werldens wäsen will försaka, Måste utaf henne lida twång, Är för flera hundrad' år tillbaka Sagdt af Jesus och är än i gång. :,:

2. Öppna dig derföre widt mitt hjerta, Fasa icke för deß fjettrars gny, Böj dig willigt under korsets smärta, Sök för all del aldrig till att fly. :,:

3. Bästa sätt är då, när hon förföljer, Gerna spisa detta hwardagsbröd; Giftet hon inunder smickret döljer, Men deß hat bör aldrig bli din död. :,:

4. Uppå korsets wäg ha' wåra fäder Tyst och tåligt wandrat hem till Gud, De ha' trotsat alla slags owäder Gör så med, du Jesu Christi brud. :,:

5. War ihärdig! o, så skall du winna: Kungen sjelf till lidande war dömd. Drick och swälj, war tålig, du skall finna: Korsets kalk blir ocksä en gång tömd. :,:

6. Manligt wilja wi wår' wapen bruka, Han går med oß den Allsmäktige. Bort att wi i striden skulle stupa För en wanmäktig förföljelse! :,:

7. Och för en, som har i sitt umgänge Endast salighet att bjuda oß, Ack wår nöd, den warar ej så länge, Då ett **nu** blir gräns för allt wårt kors. :,:

8. Twångets afton skall en gång jag skåda, Fast den skrider långsamt till mitt tjäll. Den en frihetsmorgon mig skall båda, Som ser aldrig nånsin någon qwäll. :,:

9. Här en främling — Gud, låt mig bli wärdig! Sjunga med ibland härskarans här. Rensa, rena, twå och gör mig färdig, Till mitt hem, der jag för ewigt är. :,:

10. I din kraft jag will mig nu bemanna, Till din ära styr mitt lidande; Och när hjertats pulsar en gång stanna, Låt mig salig, frälst din himmel se. :,:

P. m. 87888787.

217. Skulle jag en christen wara Och ej taga korset? — Nej, Ware det min högsta ära Att få Christi smälek bära! Derför, o min Jesu, spara På det dyra korset ej. Skulle jag en christen wara Och ej taga korset! Nej.

2. Men jag bäfwar, då jag beder Dig att lägga korset på, Ty jag wet det smakar illa: Lätt jag låter mig förwilla Till att tro, Du ej mig leder, Då jag Dig ej kan förstå. Ja, jag bäfwar, då jag beder Dig att lägga korset på.

3. Men, o Jesu, bryt min wilja, Låt din wilja bli min lag; Tag min hand och tag mitt öga, Då Du ser uti det höga, Mig från Dig de skulle skilja, Gör mig nöjd med ditt behag! Så, o Jesu, bryt min wilja, Låt din wilja bli min lag!

4. Du mig genom öknen leder Hem till ett förlofwadt land. Hur det går mig här i werlden, Hur det stormar under färden, **Uppåt** går min wäg — ej neder, Jesu, wid **din** säkra hand. Wägen genom öknen leder Hem till ett förlofwadt land.

5. Hur än syndens wågor swalla, Är Du dock min ankargrund. Står jag än förderfwet nära, Från deß brant Du mig skall bära, Du, som trofast framför alla Ewigt håller ditt förbund. Hur än syndens wågor swalla, Är Du dock min ankargrund.

6. Jesu, gör mig stark i striden, Håll mig ständigt fast wid Dig! Får jag ock din aga smaka, Du tar ej din nåd tillbaka, Och den korta pröfwotiden Snart i fröjd förbyter sig. Jesu, gör

mig stark i striden, Håll mig ständigt fast wid Dig! (Ahnfelts Sånger.)

P. m. 8 7: 8 7.

218. Hwarför sucka, hwarför klaga, Om ej allt är dig i lag! **Nåd, förlåtelse** och **aga** Höf-wes barnen hwarje dag. War blott stilla :,: Under Herrans kärleksslag.

2. Utan kors kan du ej wara, Om du lif i Christo fått; Ty hur skulle Han wäl spara På en sak, som gör så godt. Den Han älskar :,: Agar Han till nytta blott.

3. Agan är ju ock bewiset, Att du är en **äkta** son. O! så fly då ej för riset, Löp ej undan derifrån Se din Fader :,: Om din wälfärd är helt mån.

4. Eller har Han intet hjerta För det arma barnets nöd? Är Han liknöjd för din smärta, Är Han för din klagan död? Säg, hwad tror du? O, hwad tror du Om Hans faderliga stöd?

5. Lyser ingen hoppets strimma På den mörka himlens grund, För det **du** ej kan förnimma Hopp och ljus i denna stund? Månne Herren :,: Bryter så sitt fridsförbund?

6. Du, som ofta går och klagar, Lär dig dock förstå Hans råd: Om Han tröstar eller agar Är det **allt** gudomlig nåd, Samma kärlek :,: Uti allt Hans råd och dåd.

7. Ack, så må wår Fader råda, Han, som hit-intills oß ledt! Nåd och aga äro båda Samma sak, som wi nu sett. Nåd och aga :,: Äro för Guds barn blott **ett**. (Ahnfelts Sånger.)

P. m. 86:8886.

219. Jag ser en wäg, den många gå, En wäg så rak och bred; Men, Herre, ser jag rätt derpå, Den bär i djupet ned! Bewara mig, o Gud, för den! — **Min wäg är Christus** — aldrig än Gafs annan wäg till himmelen; Den wägen will jag gå. :,:

2. De skatter werlden aktar mest, Hur passa de för mig? Hur kan en främling och en gäst Af dem förnöja sig? En annan "perla" söker jag; Och hwad Du will, o Herre, tag — Blott jag får sjunga dag från dag: **Min perla Jesus är!** :,:

3. Den ärekrona werlden har, Den må ej blända mig. Ty si, deß törnen sitta qwar, Hur wäl de gömma sig! Jag söker "lifsens krona" — se, Den Herren Gud af nåd will ge Åt alla arma syndare! Den kronan söker jag! :,:

4. Det hopp som dårar werldens barn, Det hjelper mig ej fram, Det är ju blott ett satans garn, Som kommer dem på skam. **Mitt hopp är Christus!** Han blott Han, Mig hjelpa will och hjelpa kan, Med Honom allt, **ja allt,** jag fann. Pris Dig, o Jesu kär! :,: (L. S.)

(Mel. se N:o 169.) P. m. 8 lin. 8.

220. O! nämn för mig ej jordens fröjd, Och sök ej fängsla hjertat här; Jag blir dock här ej fullt förnöjd, Mitt rätta hem derofwan är! Den lust, som werlden bjuder på, Den aktar ej mitt hjerta stort, Deß blommor mig ej locka få, De wißna ju så fort, så fort.

2. Guds rika bord, Hans käpp och staf Uppå

min wandring styrka mig, Den klippa, fordom watten gaf, Den öppnar ännu alltid sig. O! skulle jag wäl dricka då Ur någon grumlig rännil — nej! Jag får till lifsens källa gå, Och Ordets ljus mißleder ej.

3. Jag skyndar till de dyra, som En stund i förwäg wandrat hem! Jag töfwar ej, ser mig ej om, Mitt hjerta längtar upp till dem, Och till den lefwande Guds stad, Till änglar och till helgon, o! Att möta der min Fader glad Och wid Hans bröst få ewig ro.

4. Och Han, som led och dog för mig, Och som så trofast haft mig kär, Mig winkar städse hem till Sig, Med ärren, som för mig Han bär. Ack, intet mer mig hindra får, Den trötte wandrarn längtar fram, Min Jesus kallar mig — jag går, — Jag går till Dig, Guds dyra Lamm! (L. S.)

P. m. 4 lin. 10.

221. O Gud! hur mörkt, hur swårt jag allting ser, Dock är jag nöjd om blott din wilja sker, Jag wet en orsak och ett ändamål, Och wet att Fadren ser hwad barnet tål.

2. Ack! synden, synden den är orsak nog, Min syndalust, som hjertat från Dig drog. Men ändamålet det är stort och godt: Min frälsning och min Herres ära blott.

3. Må stormen hwina kring min hydda då! Må allt i werlden mot min wilja gå! Gör med mig hwad Du will — jag wet förut Att hwad Du gör, det gör Du wäl till slut.

4. Det war en tid, då jag war rädd för Dig

Och för hwart lidande, som mötte mig, Men Gud ske lof! den tiden är förbi, Nu ser jag blott din kärlek deruti.

5. Nu ser jag blott ditt öppna hjertelag, Som ligger för min blick i öppen dag. Nu ser jag, under allt mitt qwal och we, Ditt hjerta brista af förbarmande.

6. Så spar ej agan, nådefulle Gud! Den är ju ej det minsta kärleksbud. Jag wet att jag behöfwer den, och ser Att det är kärlek i hwart slag Du ger.

7. Det är ej trälens fruktan, som jag har, Nej, det är barnets fruktan för sin far; Din tuktan är långt ljufware för mig Än hwarje fröjd, som icke kom från Dig.

8. Gör med mig hwad Du will — fullborda blott Det werk, som Du hos mig begynna fått! Gif mig hwad lidande, som täckes Dig, Det är min winning att Du näpser mig.

9. Det är min winning fast det kostar på; Blott för att hela brukar Du dock slå, Du dödar wäl, men ger ock lif igen, Det är mig ljuft, att Du mig späker än.

10. Det är mig ljuft, fast jag ej fullt förstår Hwad jag blott swagt härnere ännu får: Att denna tidens wedermöda är Ej lik den herrlighet, som wäntar der! (L. S.)

(Mel. se N:o 12.) P. m. 8 7: 8 7:

222. Jesu! Jag mitt kors will bära, Lemna allt och följa Dig. Naken, fattig, utan ära, Skall Du blifwa allt för mig. Gerna må jag

allt förlora, Som för mig förr egt behag. Mina skatter äro stora: Gud och himmel eger jag.

2. Må mig werlden gerna swika; Gud ej swiker — Han ger råd, Menskohjertan äro rika Uppå swek, men Gud på nåd. O! blott Herrans blick i nåde Lyser ned uppå min stig, Wänner gerna mig förråde! Fienderna hate mig!

3. Bort all jordisk fröjd och löje, Komme sorg, förakt och nöd. I din tjenst är mödan nöje! Lifwet har jag i din död. Ack! med sorg jag kan ej såras, Har jag blott din kärlek qwar, Med den fröjd ej mer jag dåras Som allenast timlig war.

(Montgomery.)

P. m. 98: 9 9 5.

223. War ej orolig, men förnöjder, Du, min själ, med Gud, din klippa: Han är en källa, full af fröjder. Ditt bekymmer kan du slippa: Han är din sol, Som dig will hägna, Och från sin stol Nåd låta regna. War ej orolig.

2. Han är dig huld, och will dig sköta, Af ett oförfalskadt hjerta: Der Han står bi kan du trygg möta, Lugn och sorgfri, all din smärta. Kors ångst och nöd Han snart omwänder; Ja, ock wår död Har Han i händer. War ej orolig.

3. Om ock till ingen mer på jorden Du dig säkert här kan trygga; Tro då, att Han skall hålla orden: Uppå Honom kan du bygga. Han är hos dig i tåredalen, Gör trygg din stig Och lindra qwalen. War ej orolig.

4. Af nåd Han för oß till den skara, Som sälla himlahöjden, Förlöste ur all nöd och fara Njuta ewigt englafröjden; Der sjelf wår Gud

Will oß hugswala, Till oß, sin brud, Således tala: "War ej orolig!"

(Syreens Sånger.)

Mel. se N:o 33.) P. m. 9 8: 8:

224. O Herre Jesu, wid ditt hjerta Der will jag gerna gömma mig; Der glömma bort all synd och smärta, Som trycker mig på lifwets stig. Ja, Jesus, dit jag komma will, Att Dig för ewigt höra till.

2. I werlden är så trångt att wara, Mest för mitt onda hjertas skull; Här är jag hwarje stund i fara, Mig stöter satan lätt omkull. Kom, Jesu, stöd och led Du mig! Jag will ej gå ett steg från Dig.

3. Hos Dig är tryggt och godt att wara, Men också endast uti Dig. Kom Du och wärdes mig bewara, Att jag ej tappar bort din stig. Du sjelf den rätta wägen är: Behåll mig der, o Jesu kär! (Pilgr.-Harpan.)

P. m. 4 lin. 11.

225. På jorden är allting föränderligt — o! Hur skör är deß wänskap, hur flyktig deß ro! En wän är allena beständig, blott **En**, Som står i mitt ställe, rättfärdig och ren.

2. Och doftar än mot mig den skönaste ros, Så flyktar deß fägring dock hastigt sin kos. **En** fläck uti öknen har grönska för mig Den grönskar kring Jesus — Han ändrar ej Sig.

3. Och lyser än öfwer mig solen så klart, Af mörknande skyar betäckes den snart. En sky har

allena ej mörker i sig: Den skyn, hwari Jesus förklaras för mig.

4. All wänskap, som jorden kan bjuda uppå, Den ler wäl i början, men swiker ändå; Ett lefende endast kan trösta min själ, Ty ler mot mig Jesus — då först är mig wäl!

5. Här kastas wi kring på ett stormande haf, Och jorden tar åter hwad jorden oß gaf; Men tron har dock funnit ett fäste, och ser På Jesus allena, och önskar ej mer.

6. Mitt hjerta är aldrig, nej aldrig, sig likt, Än warmt och än kallt, och än fattigt, än rikt, Det skiftar beständigt — det hjertat står fast, Som engång af kärlek till syndare brast.

7. På jorden är allting föränderligt — o! Hur skör är deß wänskap, hur flyktig deß ro! En wän är allena beständig mot mig, Hur allting förändras — Han ändrar ej Sig.

(L. S.)

P. m. 84:

226. Din wäg, o Herre! will jag gå, Och icke min! Hur törnbeströdd den wara må, Den är dock din!

2. Den är dock din — och det är nog, O Jesu kär! Du som af nåd till barn mig tog, Min börda bär.

3. Jag will blott komma hem till Dig, Hwad wäg, som helst! Hwad än i werlden möter mig, Jag will bli frälst!

4. Allt hwad Du gör är ganska godt, Fyll bägaren! Med sötma eller malört, blott Du räcker den!

5. Gif sjukdom eller helsa, ack, Gif hwad Du will! Lär mig blott sjunga lof och tack O Gud, dertill!

6. Om Du ock döljer Dig ibland, Din wäg är god! Det klarnar åter, efter hand, Blott tålamod!

7. Tänk när jag rätt förstår ditt sätt Ditt tålamod! Hwad jubelrop: Din wäg war rätt! Din wäg war god! (L. S.)

P. m. 4 lin. 11.

227. Om faror förfära Och nöd tränger på, Om owän står nära Och wännerna gå, Dock ett oß huswalar Bland werlingar här: Guds Ord till oß talar, Att Herren är när.

2. Ej sparfwen har lada, Dock räds han ej nöd, Som han må wi glada Förtrösta om bröd; Guds barn skall bli gifwet, Ehwad det begär, Så wißt det är skrifwet, Att Herren är när.

3. När allt måste fara Och död klappar på, Guds löfte det klara Skall trösta oß då; I yttersta nöden Det wißt för oß är, Oß fröjdar i döden, Att Herren är när.

L. m.

228. Lättsinnighet, förströelse Och fåfängt tal är styggelse; I satans hand ett farligt nät, Utspändt för Jesu trognas fjät.

2. De störa och bedåra mig, Samt draga hjertat ifrån Dig, Att det ej stadigt på Dig ser, Och på din wink rätt akt ej ger.

3. Din gode Ande mig då skyr, Och från det

arma hjertat flyr, Som iskallt och oböjligt är, Se'n Du ej mera är mig när.

4. Och så förgår mig mången tid I mistning af din dyra frid. Mitt hjerta har bedröfwat Dig, Och kan i Dig ej fröjda sig.

5. Ho hjelper nu och stillar wäl Min flyktiga, talträngda själ? Mitt löfte ej pålitligt är: Din nåd allena segrar här.

6. Du, Jesu, är min förebild: Ack! gör mig stilla, tyst och mild. O, stilla Lamm! förbarma Dig, Och haf än tålamod med mig.

P. m. 5 5 8 8 5.

229. Tiden är så kort, Lek den icke bort! Sker dig något efter tycket, Fröjda dig ej alltför mycket: Tiden är så kort!

2. Tiden är så kort, Sörj den icke bort! Får du något swårt förfara, Sörj ej alltför mycket bara: Tiden är så kort!

3. Tiden är så kort, Dröm den icke bort! Werka, medan dagen warar, Domens dag allt uppenbarar: Tiden är så kort. (L. S.)

(Mel. se N:o 100.) P. m. 4 lin. 12.

230. Blif gerna allena med Gud i det stilla, Och sök Honom tjena, jemwäl i det lilla. Bär willigt den smärta, Han ger till din tuktan, Ödmjuka ditt hjerta, och gläds i Hans fruktan!

2. Ransaka det Ordet, som Han har dig gifwit, Ty **det** är oß wordet en källa till lifwet. Må aldrig du glömma hwad **der** du har funnit, Men troget det gömma, tills himlen du wunnit.

(L. S.)

P. m. 76: 3366.

231. O min Gud, hwart skall jag fly? Hwem kan mig förlossa? Mig förändra, skapa ny? Syndens boja lossa? Jag är swag: Jesu tag Mig uti ditt sköte; Kom mig snart till möte.

2. Se min själ med nåde an, Som så hårdt är fängslad, Och sig sjelf ej hjelpa kan, Si, hur' jag är ängslad! O Guds Son, Nådethron! Låt mig bönhörd blifwa: Wärdes tröst mig gifwa.

3. Jag är hård; Förkrossa mig; Böjelse Du gifwe, Som ett wax, försmäldt för Dig, Arma hjertat blifwe! Stå mig bi, Gör mig fri Från all synd och wåde, Fräls Du mig af nåde!

4. Jesu! dina helga sår Kunna frid mig skänka; Gif fördenskull, att jag får Mig i dem insänka; War mig huld; Från all skuld Låt ditt blod mig rena, Mig med Dig förena.

(Mel. Si jag kommer.) P. m. 447.

232. Arma hjerta Lid din smärta Bär med stilla tålamod, Hwad dig trycker: Gud tillycker Wäl en gång din tåreflod! Låt det swida; All din qwida Glöms, när ändan blott är god.

2. Fly från werlden, Synden, flärden, In i Jesu hulda famn: Himla-friden, Under striden, Njut i denna lugna hamn: All den jemmer, Oß här klämmer, Bäres lätt i Jesu namn!

3. Fräter sorgen; Faders-borgen Lofwar tröst i ymnighet. Tro och hoppas; Glädjen knoppas Och slår ut i herrlighet: Kort är nöden; Snart på döden Följer fröjd i ewighet.

P. m. 4 lin. 8.

233. O Jesu stärk min swaga tro, Jag är i oro — är i strid, Och söker hwila, hjelp och ro; Du är min frid! :,:

2. Ack! se till mig, ty jag är swag, Haf på min långa wandring akt; Gif hwad mig fattas hwarje dag, Du är min makt! :,:

3. Min wäg i mörker ofta går, Då ser jag ej min Faders hus, Ack! led mig rätt i dina spår, Du är mitt ljus! :,:

4. När wänner öfwergifwa mig Gör mig med ensamheten nöjd; Jag har ju ändock alltid Dig, Du är min fröjd! :,:

5. Och börjar stormen kring mig gny, Och gör mig werlden mehn och sorg, Till Dig allena will jag fly, Du är min borg! :,:

6. Hwad är all werldens herrlighet, Om jag ej hör din Andas röst! Du är mitt hopp i ewighet, Du är min tröst! :,:

7. Hwad nåd Du slösar på din brud! Dig är i kärlek ingen lik, Du är min rikedom — min Gud! Du gör mig rik! :,:

8. Men wäck mig upp till helig strid, Förlåt mitt hjertas myckna köld, "Bestärma mig i ondom tid", Du är min sköld! :,:

9. Och när jag står wid Jordans flod, Min sista säkra tillflykt blif! Du som har köpt mig med ditt blod, Du är mitt lif! :,:

10. Du wet ock hwad som fattas mig, Åt Dig har jag mig anbefallt. Min salighet är blott i Dig, Du är mitt allt! :,:

P. m. 87: 8 rt

234. Jag behöfwer Dig, o Jesu, ty i mig bor intet godt, Ingen tro och ingen kärlek, ingen kraft, nej swaghet blott. Ack, jag känner mitt elände, jag är hjelplös utan Dig; Men Du är min egen frände, och Du will ju hjelpa mig.

2. Jag behöfwer Dig, o Jesu, din förtjenst, din dyra nåd, Din rättfärdighet, din wisdom uti allt mitt råd och dåd. Du som för min synd är slagen, Du har köpt mig med ditt blod, Då Du gaf Dig under lagen och uti mitt ställe stod.

3. Jag behöfwer Dig, o Jesu, din förlåtelse, din tröst; Jag behöfwer ständigt höra ljudet af din kända röst. Ack! så låt din mun upplåtas, säg mig än så huld och blid: Dina synder dig förlåtas, arma hjerta gack i frid!

4. Jag behöfwer Dig, o Jesu, under denna pilgrimsfärd, Att i mörkrets hemska snaror ej min själ må blifwa snärd; Du ar wägen, Du är lifwet, werldens ljus och sanningen; Den Dig beder, warder gifwet, Den Dig söker, finner än.

5. Jag behöfwer Dig, o Jesu, jag behöfwer all din frid, Ty i werlden är så mycken oro, möda, nöd och strid. War min ro i orons timma, war min tröst i nödens stund; Och låt mig alltjemt förnimma kraften af ditt fridsförbund.

6. Jag behöfwer Dig, o Jesu, när min fot på rosor går, Att ej högmod, köttslig trygghet drager mig från dina spår. O, må Herrans fruktans anda aldrig wika bort från mig, Kom mig städs' med hjelp tillhanda, der en fara gömmer sig!

7. Jag behöfwer Dig, o Jesu, när i mörker

qwal och we Hjertat strider, ängslas, bäfwar och din mening ej kan se. Herre Jesu, war då nära, lär mig älska ditt behag; Du har lofwat att mig bära i ditt sköte dag från dag.

8. Jag behöfwer Dig, o Jesu, wid hwart steg som jag skall gå, I min möda, i min hwila och wid allt, som kommer på, Uti glädjen och i nöden och i hwar belägenhet, Ja, i lifwet och i döden och i tid och ewighet. (Ahnfelts Sånger.)

(Mel. se föreg.)

235. Jesu, tag mitt arma hjerta Och det dana, som Du will. Si, med all min synd och smärta Hör jag Dig ju ewigt till. Ond, förderfwad, skuldbelastad, Utan lif och frid i mig, Är jag, o min Jesu, "kastad Från min moders lif på Dig".

2. Armod blott **jag** alltid hade, **Du** är rik och mäktig, **Du**; Du som "swedan på Dig lade", Är ock lika huld ännu. När då synden mig förskräcker, Lär mig se i tron på Dig, Du som skulden öfwertäcker Och är "gjord till synd" för mig.

3. Hwad Du gjort för ewigt gäller. Du är min rättfärdighet; Lagen mig ej mera fäller, Se'n Du blef min helighet. O! hwad will jag mer begära, Se'n jag nu förstått ditt råd? Lär mig lefwa till din ära, Lär mig sjunga om din nåd.

4. Lär mig taga Dig på orden Utan alla **om** och **men**, Och låt ingen makt på jorden, Binda mig på nytt igen. Med din trohet mig bewara Och behåll mig "rättslig fri", Att jag ej i någon snara Må försåtligt fångad bli.

5. Må då jord och himmel falla, **Löftesordet** står dock fast; För den nyckeln springa alla Lås och riglar upp med hast. Ack, det gäller ju **din** ära Att fullborda, hwad Du sagt; Låt din Ande städs' mig lära Att på nådens Ord ge akt!

6. Se'n må alla **känslor** fara, **Sjelfwa saken** står dock qwar, Och den må wäl lycklig wara, Som sitt allt i Dig blott har. Hwad jag än på jorden mister, Sköter Du wäl om mig så, Att när lefnadstråden brister, Sjelf Du står mig qwar ändå. (Ahnfelts Sånger.)

P. m. 11 10:

236. På Herrans Ord war trygg. Mot allt ditt tycke Och allt det skiftande i känslan bor, Hör Jesu ord, hör lifwets hufwudstycke: Den salig är, som **icke ser**, men **tror**.

2. Så sannt som Gud är trofast och sannfärdig, Och sagt: Kom hit till Mig, kom, "ho som helst", Skall också du, så syndig och owärdig, Blott genom tron på nåden blifwa frälst.

3. Ty allt beror af Herrans nåd allena; Wår bättring, tro och kärlek, frid och hopp Och wårt förblifwande wid detta ena, Allt måste blott **ur** nåden spira opp.

4. Ju mer du lärer, hur Han Sig förbarmar, För dig alltmer Han blifwer dyr och kär. På nåden trygg då hwila i Hans armar, Så djupt eländig i dig sjelf du är.

5. Den myckna synden, skröpligheten, bristen, Wißt har ock den i sig en sorglig wigt, Men faran är, att då med ormalisten Den onde qwäfwa will wår tillförsigt.

6. Wårt största fel är ock bland alla felen Att ej i tron wi taga nåden mot. Maria har utwalt den bästa delen: Att stilla sitta blott wid Jesu fot.

7. Bekymrade Guds barn, o, om I wißten, Att huru stor än uselheten är, Är rätta kännetecknet på en christen Blott **Christus** — att man Honom ej umbär.

8. Förtro dig då enfaldigt, helt och gerna Åt Honom, som oändligt har dig kär, Och håll dig tryggt och fast wid Ordets kärna: Att endast **Christus allt i allom är;**

9. Att Han är wägen, sanningen och lifwet, Att ej i himlen, ej på jorden fanns Ett annat namn, wårt fallna slägte gifwet Till lif och salighet, än endast Hans.

10. Så skall oß Herren mer och mer framföra Till hemlighetens uppenbarelse: Blott **Christus för oß,** att rättfärdiggöra, Blott **Christus i oß,** all wår helgelse.

11. Med detta christendomens slutord skrifwet Af Andans wittnesbörd uti din själ, Du hafwer Sonen och i Honom lifwet Och Andans underpant på ewigt wäl.

12. Se här en christens lif: en wexlingskedja Af syndens kors och nådens herrlighet En aldrig utlärd konst — att **tro** och **bedja,** Och **lefwa blott på Guds barmhertighet.**

(Ahnfelts Sånger.)

P. m. 11: 10:

237. Bor Christus genom tron uti mitt hjerta, Så fruktar jag för ingen nöd och smär-

ta, Då wet jag att Han har beredt åt mig Ett ewigt, oförgängligt arf med Sig.

2. Är jag en lem i Hans lekamen worden, Så skall jag, trots all synd och brist på jorden, Bli Honom lik, fullkomligt lik, när jag Får se min Jesus, som Han är, en dag.

3. Här ser jag Honom blott i Ordets spegel, Men när jag en gång bergat mina segel, Wid hemmets sälla kust, då skall jag se Min Frälsare med ohöljdt anlete.

4. Så will jag ej på jorden bo och bygga, Men wid Hans fasta nådesord mig trygga, "Förgäta det till rygga är," och glad Deruppe söka mig en säker stad.

5. Deruppe skall en ewig sabbath wara, Ett ewigt jubel från en frälsad skara. Tänk när ock jag får stå wid "lifsens elf," Och glömma allt — och se på Honom sjelf! (L. S.)

P. m. 9 9 9 7.

238. När den arma jordens tid förgår, Lefwer likwäl Christus år från år; Och hwad frukte wi, om hån är wår, I de wexlande tider?

2. Men'ska, har du endast Christum qwar, Har du sjelfwer Gud till wän och Far; "Nog och öfwer nog", ja allt du har, Trots de wexlande tider.

3. Kommer på en gång all mörksens här, Kommer satan och wår död begär; Si, den starke hjelten är oß när I de wexlande tider.

4. Måste du i werlden hafwa twång, Blir dig wägen stundom alltför lång, Swartnar det för ögat mången gång I de wexlande tider:

5. Bort mißtröstan! Herren är ju när! Ewigt Han den gode Herden är; Swaga lammen sjelf i famn Han bär I de wexlande tider.

6. Resa äfwen syndens magter sig, Får ock satan lof att "sålla" dig, Och förwillad du ej ser din stig I de farliga tider;

7. Hjelten lefwer! På Hans trofasthet Wåga trygg ditt lif, din salighet; Icke du, men Han din räddning wet, Trots de bistraste tider.

8. Herren lefwer, fattom tröstligt mod, Herren lefwer, ewigt huld och god; Ty wårs Herras Christi dyra blod Gäller ewiga tider.

9. Så — hwad helst oß möter, har du blott Uti Gud din skatt, din arfwelott; Har du wißt ett stort, ett ewigt godt Alla kommande tider.

10. Upp då modigt i wår Herras spår, Segrens fröjd är genom Honom wår, Christi stridsman icke hwila får Dessa wigtiga tider.

11. Herrans domar öfwer werlden gå, Och de arma men'skor se derpå, Men de kunna ingenting förstå Af de wexlande tider.

12. Hell! sin eld will Christus här ha tänd, Ty en eld att tända war Han sänd, Aldrig af den blinda werlden känd Under wexlande tider.

13. Men sin klena hjord Han känner än, Och med ewig makt Han skyddar den; Må Han kännas ock af den igen I de wexlande tider.

(Ahnfelts Sånger.)

(Mel. se N:o 88.) P. m. 8 6: 8 8 8 6.

239. Hur salig är den lilla flock, Den gode Herdens hjord, Som trots all werldens hot och pock Dock hör och tror Hans Ord! Fast fienden

är werksam än, De hafwa dock en mägtig wän Och wandra ledda af Hans hand Hem till Hans eget land.

2. Med nya hjertan wandra de I kärlek, tro och hopp; De tro, fastän de icke se, De lyfta blicken opp Från mörker, owißhet och nöd, Ja, från förgängelse och död Till landet, der all tro, allt hopp En gång skall höra opp.

3. Men kärleken, den upphör ej. Ty kärlek ewig är, Och ej som tron och hoppet — nej! Han slutar aldrig der. Blott högre, högre stiger den Hos Gud, som sjelf är kärleken. Allt älska blir wår salighet Hos Gud i ewighet.

4. Men, Jesu, är ock **jag** din lem? Säg, är jag werkligt din? Går jag med Dig på wägen hem, Och får jag slippa in? Ack gör den saken wiß och klar För mig såwäl som för enhwar! Säg, hör jag till de rätta får, Som följa dina spår?

5. Beprößwa, Herre, hjertat mitt, Du, endast Du det kan, Och låt det ewigt wara ditt, Min dyre löftesman! Du, som har löst mig med ditt blod Långt förr, än jag din nåd förstod, Ack lär mig Du att älska Dig! Jag wet Du älskar mig.

6. Och när Du frågar se'n min själ, Om nu jag älskar Dig, Jag swarar: Du mig känner wäl, Du utransakar mig. Du wet, att fastän jag är swag Och jemt i kamp med "syndens lag" Jag **wille** gerna älska Dig, Som först har älskat mig.

7. Om ock med twekan i min själ Jag swarar Dig ännu, Så wet jag till min tröst likwäl, Att Du ej twekar, Du. Du älskar mig i lust och

nöd, Du blodbrudgumme "hwit och röd", Och en gång skall jag älska Dig, Som Du nu älskar mig. (Ahnfelts Sånger.)

P. m. 57:

240. Herre! mitt hjerta Längtar i stillhet till Dig. Lisa min smärta, Lifwa och wederqwick mig!

2. Salig i hoppet, Låt mig, o Jesu! blott ej Tröttna i loppet Och bli tillbaka — ack nej!

3. Håll mig wid handen, Gif mig allt stapplande till! Och gör blott anden Willig att gå dit Du will!

4. Göm mig för flärden, Göm mig, ack göm mig i Dig! Glädjen i werlden Är ju ej glädje för mig!

5. Herre bewara, Herre, wälsigna mig Du! Lyse ditt klara Wänliga anlet' mig nu! (L. S.)

P. m. 87:

241. Stilla, ja allt mera stilla Gör, o Du Guds Lamm, min själ! Stilla, när det går mig illa; Stilla, när det går mig wäl. Lär mig tyst och tålig wara, Låt din frid i mig bli spord, Och mitt nådastånd förklara Så med wandel, som med ord.

2. Stilla, ja allt mera stilla, Låt mig gå och tjena här, Lika trogen i det lilla Som uti det mera är! — Medan lifwets timmar ila, Kan wäl mycket hända mig — O, men låt mig alltid hwila Tyst och stilla blott wid Dig. (L. S.)

L. m.

242. Ack, stilla Lam, o Jesu kär! De stillas brudgumme Du är. Med ångrens tårar inför Dig Nedkastar jag i stoftet mig.

2. Ej något godt uti mig bor. Mitt hjertas ondska är så stor; Knappt har jag rätt besinnat mig, Så resa wilda stormar sig.

3. Mitt sinne sig så lätt förströr Och själens lugn till intet gör. Än ilar tanken bort från Dig, Än talar jag fåfängelig.

4. Jag tar mig icke rätt i akt; Är ej mot werlden på min wakt. Ack, ofta mig förströdd hon gör, Och mig i andans torrhet för.

5. Än fångas jag af detta garn I umgänget med dina barn. Der trodde jag mig wara fri, Af satan ej anfäktad bli.

6. Godt sällskap eljest gagna plär; Men ocksä detta skadligt är, När en den andras stillhet stör Och till lättsinnighet förför.

7. När då det bättre lyckats mig, Så tackar jag af hjertat Dig. Men ack, wid detta glada mod Är hjertats stillhet mig ock god.

8. Kom snart, o Jesu! till mig in, Och gif mig ett förnyadt sinn'; Mig stilla och saktmodig gör, All syndens makt i mig förstör.

(Mel: se N:o 196.)

243. O! enslighet, O! hwad du mig är förträffelig worden, Du är ock det endaste nöje jag finner på jorden. Min kammar' jag lycker Och salig mig tycker; Ty Jesus der ofta i famnen mig trycker Förtroligt.

2. Allena med Honom jag himmelska wällustet känner, Bort jordiska nöjen! ja! bort alla jordiska wänner. I gällen ej mycke' Mot detta mitt smycke, Mot denna min skatt ären I i mitt tycke Rätt lumpna.

3. Min käraste Jesu! hur kan Du så wänliget wara? O, hwad Du är ljuf, när Du mig täcks din kärlek förklara! Kan Du mig benåda I tron sådant skåda, Hwad skall det då blifwa, när ögonen båda Få se Dig!

4. Blott Jesus, blott Jesus jag will uti allo behaga, Blott Jesus är med, will jag sorgen som glädjen fördraga. Blott Jesus i nöden, Blott Jesus i döden. Det må bära hän, om det will uti glöden, Blott Jesus.

5. Blott Jesus, blott Jesus, allt annat, allt annat må wika, Wi känna hwarandra och ingen den andre skall swika. Min brudgumme söte, Jag uti ditt sköte Går satan och hela hans anhang till möte Frimodigt.

6. Frimodigt, om änskönt jag motparter mäktiga finner, För mig strider Israels Gud Jehovah, och jag winner. Jag willigt då drager I strid, om än swager; Tron tågar wäl långsamt, men slutligen tager Hon landet.

7. Ledd på dessa tankar, mitt hjerta af glädje så lifwas! Jag himlen ser öppen, jag känner hwad ej kan beskrifwas. Werld! hwad du är ringa! Behag har du inga; Men den som Guds kärlek till lydnad får bringa, Mår lustigt.

8. Än kommer Du Jesu! igen att än mera mig fägna; Du droppar ej nåd, nej, som slagregn Du låter den regna. På mig tycks Du flöda All

frukt af din möda; Jag ser Dig, o Jesu! ack! om bland de döda Jag låge!

(Fru Guldbrandsson.)

P. m. 9 9 8 8.

244. Ack, kunde du blott ringa blifwa, Fick barnasinne Gud dig gifwa: Så funne du ock wisserlig Gud och Hans paradis hos dig.

2. Ett litet barn är böjdt och stilla; Saktmodig, tålig är deß wilja. Det tar emot hwad modren ger, Är nöjdt dermed, begär ej mer.

3. Det sig åt modren öfwerlåter; Det löses och det bindes åter; Det tages upp och lägges ner; På modren lika wänligt ser.

4. Det glömmes bort, dock tåligt blifwer, En wänlig min åt alla gifwer. Det bannas, men ej kränks ändå. Falsk ära det ej tänker på.

5. Ej högheten deß afund wäcker; En konungs makt det ej förskräcker. O, under! si, ett barn är ju Så litet, armt och swagt ännu!

6. Förställning, falskhet det ej hyser; Uppriktighet ur ögat lyser; Enfaldighet bor i deß själ, Det tänker ock om alla wäl.

7. Ett barn ej mycket forskar, tänker; Ej fåfäng oro hjertat kränker; Deß själ är lugn och wäl förnöjd; Bekymmer störa ej deß fröjd.

(Mel. Ur stormarna ser.) P. m. 11 8:

245. Hur ofta, min Frälsare, glömmer jag Dig Och älskar hwad jorden tillhör! Och tänker ej på hwad Du lidit för mig Och ger Dig ej äran derför!

2. Mitt hjerta är ofta så dödt och så kallt,

Gif lif och din wilja mig lär! O Jesu! förändra, förnya Du allt, Och gif att Du sjelf blir mig kär!

3. Ack dyraste Jesu, min Frälsare god, Bewisa mig nåd, war mig huld! Ack, rena mig uti ditt heliga blod, Förlåt all min brist och min skuld!

4. Jag will ej mer söka i werlden min ro, Mitt fädernehem är ej der! Deruppe hos Jesus, mitt A och mitt O, Mitt hem och min arfwedel är.

5. Så sköt mig, och led mig och skydda mig wäl, Låt jorden ej taga mig in! Åt Dig, jag nu gifwer min kropp och min själ, O, Jesu, jag ewigt är din. (L. S.)

P. m. 11 10:

246. Herre! föröka min tro och min kärlek; Jag är så fattig, så fattig på allt. Jag är så ond och förderfwad, o Jesu! Jag har ett hjerta så dödt och så kallt.

2. Gif mig en "ny och en lefwande ande", Döda allt egenhetslif i min själ! Twå mig hwar dag i det renande blodet, O, jag behöfwer den twagningen wäl!

3. Låt mig förnimma hwar dag i mitt hjerta **Syndaförlåtelsens** dyrbara nåd! Hjelp mig och styrk mig i frestelsens timma, Och war mig nära i råd och i dåd!

4. Led Du mig sedan hur helst Dig behagar, Drag mig, ack drag mig, allt närmare Dig! Och när du kommer i herrlighet åter, Haf ock en krona förwarad åt mig!

P. m. 4 lin. 11:12:

247. När tomt är i werlden och mörkt omkring mig, Så gör mig, o Jesu, **helt stilla** för Dig! O, lär mig att kasta **all omsorg** på Herran Och tro på **Hans nåd**, om den ock kännes fjerran.

2. När otro i hjertat will störa min frid, När synden, blott synden jag känner derwid, Så håll mig då **stilla** wid löftena dina, Som säga Du borttager synderna mina.

3. När jag ej förnimmer att Du är mig när, Då werlden mig lockar och blir mig för kär, Så håll mig då stilla och påminn mig, att Jag icke här söker min fröjd och min skatt.

4. När kroppsliga plågor och sjukdom mig når, Så göm mig, ack, göm mig uti dina sår! Och lär mig helt stilla besinna derwid Att smärtorna wara blott "**en liten tid**"!

5. När wänner förändras och glömma mig bort, Så lär mig betänka att "tiden är kort". En wän som ej swiker jag har likwäl qwar Och eger jag Honom, jag "öfwernog" har!

6. När satan will rifwa all tröst från min själ, Då läser jag Ordet och allt blifwer wäl; Det Ordet ej bortdrifwer syndiga hjertan, Det renar, det läker, det borttager smärtan.

7. Det kännes så godt att betrakta det Ord, Som ewigt består, när båd' himmel och jord Förwandlas, förgås — o, då är det ju hoppet Som lifwar "de elända" här under loppet.

8. Ja, gör mig o Jesu helt stilla för Dig! Mer **tro** och mer **kärlek** Du tände hos mig; O,

låt icke werlden mitt hjerta förwilla Min dyraste Herre! Ack, gör Du mig stilla! (Z.)

P. m. 883:

248. Herde Du, som fåren betar, Och i öknen dem uppletar Nådelig! Sök mig när jag ute wankar, Samla mina strödda tankar Inpå Dig!

2. Hulde Herde, jag är fåret Som mår bäst i sidosåret; Tag mig in! Gode Herde öppna famnen! Jag ju ock är ett af lammen, Jag är din!

3. Du med stafwen wägen wisar Och din hjord med wällust spisar: Salig fröjd! En och hwar till betet för Du, Och den själ som hungrar, gör Du Ewigt nöjd.

4. Gärda om din hjord, och skydda Lammen små, som i din hydda, Wid ditt bord, Äta ur din hand sig nöjda Och sig se'n i skuggan fröjda Af ditt Ord. (C. G. Gjörwell.)

P. m. 8 lin. 7.

249. Jesu, Du som har mig kär, Till ditt hjerta will jag fly. Högt gå hafwets böljor här, Rasande är stormens gny, Endast Du kan hjelpa mig. Ack, mig arma, handen räck! Min förtröstan står till Dig. Med din winge mig betäck!

2. Dig allen' behöfwer jag. Idel kärlek är ju Du. Jag är oren, arm och swag, Jag är sjuk och blind ännu. Sannt och heligt är ditt namn, Fullt af idel salighet. Jag är full af synd och skam, Du är min rättfärdighet.

3. Annan tillflykt jag ej har; Hjelplös ser jag upp till Dig. Lemna mig ej ensam qwar;

Skydda mig på farlig stig! Göm mig i din Frälsarfamn, Till deß stormen rasat ut; För mig då i himlens hamn. O! tag mot min själ till slut!
(Wesley.)

P. m. 6 lin. 11.

250. Till Jesus! till Jesus! så ropar jag glad, Och skyndar i tron på Hans löften åstad Med allt hwad som trycker och plågar mig här. Han wet nog på förhand hwad helst det dock är, Men tröttnar ej höra min klagan ändå, Hwar finns wäl en men'ska, som älskar mig så!

2. Till Jesus! till Jesus när synden gör we, När skulden jag allt upp till himlen får se, När satan förskräcker på tusende sätt, Och lagen fördömer mig ock med all rätt, Då gäller det fly till min Jesus i tid, Det fridlösa hjertat Han ensam ger frid.

3. Till Jesus! till Jesus! när allt går emot, Till Jesus med nöden, och Han gifwer bot! Till Jesus! till Jesus! i frestelsens stund, Ty Han är allena min salighets grund. Han styrker och stödjer mitt wacklande mod, Och hjelper mig öfwer den swallande flod.

4. Till Jesus! när tron är en "wacklande rö", När kärleken börjar förkolna och dö, När hoppet begynner att lysa så matt, Och hjertat ej mera har syn på sin skatt, Till Jesus! till Jesus, som allting gör nytt, Min död blir till lif af Hans kärlek förbytt.

5. Till Jesus! till Jesus! så klinge min sång! Till Jesus! till Jesus, jag ställe min gång! Och

frågar mig någon: hwi sjunger du blott Om Honom, jag swarar: Si, allt har jag fått Af Honom; då må jag wäl sjunga Hans pris, Så godt jag förmår, på mitt barnsliga wis!

6. Till Jesus! till Jesus! ty Han är ändå Den endaste klippan att bygga uppå! Han swiker mig aldrig, Hans kärlek står fast; O, skynde till Honom all werlden med hast! Han kommer att hålla sin werldsdom till slut, Wäl den, som har kommit till Honom förut!

P. m. 67887.

251. Jesu god :,: Du som köpt mig med ditt blod, Dig ske pris att mig Du wunnit Genom blodet, hwilket runnit När Du i mitt ställe stod!

2. Jesu kär :,: Du mitt lif och helsa är. Utom Dig är jag förlorad; Men i Dig är jag utkorad Att få wara der Du är.

3. Du är min :,: Mig Du köpt att wara din. Fattig, ringa är jag worden, Men är dock ditt barn på jorden; Ty af nåd är jag ju din.

4. Dig ske pris :,: Du som kärleksfull och wis Sköter mig som jag behöfwer, Och när striden snart är öfwer Förer mig till paradis.

5. Jesu gör :,: Mig förnöjd hur Du mig för. Gif mig tålamod i nöden, Gif mig segerkraft i döden — Dig för ewigt jag tillhör.

6. O jag ser :,: Af din nåd allt mer och mer, Att i Dig, i Dig allena Är all salighet — det ena Blir mig tydligt mer och mer.

7. O min själ :,: Allt är genom Jesum wäl. Allt skall tjena till det bästa Och din tro allt mer befästa: Allt är genom Jesum wäl.

(Mel. Sw. Ps. N:o 77.) P. m. 8 7 : 7 7 8 8.

252. Bort, I twiflets tankar alla! "Skall jag också målet nå? Skall jag segra eller falla? Faller jag, hur går det då?" Dessa tankar störa mig, Wända blicken från den stig, Den Du, Gud, för mig utstakat, Der din frid jag redan smakat.

2. Själens frestare mig säga: "Hwilken dårskap detta är, Att jag ej den fröjd will ega Den mig werldens lust beskär. Ja, så blomsterrik ej är Wägen som till himlen bär, Som den wäg der tusen andra Jag ser som pä rosor wandra."

3. Men Du har i öknen kämpat, O min Jesu, ej för Dig. Frestarns list Du mäktigt dämpat, Och det har Du gjort för mig. O, mitt bistånd ware nu I all nöd, o Jesu! Du. Wärdes, Jesu, hos mig blifwa, Du kan mig ej öfwergifwa.

4. Bort då, twiflets tankar alla! "Skall jag också målet nå? Skall jag segra eller falla? Faller jag hur går det då?" Jesus frestad blef för mig; Och på lifwets smala stig, Som Han welat mig utstaka, Will jag wandra, bedja, waka.

C. m.

253. O! låt mig wandra wid din hand En lugn och salig stig! Och lys mig in i himlens land, Der Lammet wäntar mig.

2. Hwar är den salighet jag fann, När först min Gud jag såg, Då jag af fröjd och kärlek brann Och wid Hans hjerta låg?

3. Ack, hwilken fridfull, ljuflig tid, Fast jag

nu minns den blott. Då war det frid — nu är det strid, Nu swårt — då allt så godt.

4. O helga Dufwa, kom igen, Du fridens sändebud! Jag hatar synden; Det war den Som drog mig bort från Gud.

5. Hjelp mig att störta ned den gud, Som will inta' ditt rum! Se'n hwila wid ditt kärleksbud, Wid Evangelium.

6. Då går jag åter wid din hand En lugn och salig stig, Du lyser in mig i det land Der Lammet wäntar mig.

C. m.

254. O, underbara nåd! som kan Upprätta syndens träl. Jag war förlorad, Du mig fann; War blind, nu ser min själ.

2. Det nåden war som lärde mig Att frukta syndens död. Se'n lärde den mig tro på Dig, O Gud, min hjelp i nöd.

3. Igenom mången nöd och strid Jag redan hulpen är. Det gjorde nåden allt. I frid nu wägen hemåt bär.

4. När icke här jag wandrar mer Af tusen sorger böjd, Jag inom himlens förlåt ser Min Gud i frid och fröjd.

5. Som snö försmälta skall wår jord, Och sol och stjernors här. Men, enligt Herrans eget Ord, Gud min för ewigt är.

P. m. 11 10: 10 10.

255. Du, Herre, känner detta arma hjerta Som kommer för att hwila ut hos Dig, Med al

den synd, den oro och den smärta, Som djupt uti deß inre rörer sig. Jag bär det allt inför din fotapall, Och tror ditt Ord, att Du mig höra skall.

2. Du, Herre, känner det förflutnas stunder, Då jag så länge fjerran från Dig gått. Med herde-trohet Du mig sökt derunder, Tills lammet ändtligt i din famn Du fått, Och lyftat glad på Dina axlar opp, Och återskänkt det lif och kraft och hopp.

3. Du, Herre, känner ock hwar dags bekymmer, Hwar strid hwar smärtsam pligt, hwar frestelse; Du ser den tår, som ofta blicken skymmer, Wid tanken på mitt hjertas älskade; Du ser den längtan efter frid hos Dig, Som under resan ofta griper mig.

4. Du, Herre, känner ock hwar glädjestrimma, Som än skall lysa upp min framtids stig, Hwar mildt uppfriskande och ljuflig timma, Som än din kärlek will förläna mig. Och när jag står wid dödens mörka flod, Du känner äfwen den! — det ger mig mod.

5. Du wet nog hwilket werk wi äro sedan I allt oß lik, blott utan synd, Du war; Nu kan Du hjelpa hwar och en, emedan Du wet så wäl, så wäl om en och hwar. Du wet hwad sorg, Du wet hwad glädje är, För båda öppnas än ditt hjerta här.

6. Så kommer jag och tager Dig på orden, Och bär min synd och bär min sorg till Dig; Och af din Andas kraft delaktig worden, I din rättfärdighet jag gömmer mig, Och längtar glad,

med blicken till Dig wänd, Att känna Dig som jag af Dig är känd. (L. S.)

P. m. 76: 76:

256. Jesu wänner sorgse så Ädla säd med tårar, Och med gråt se'n wattna så Hjertans plöjda fårar. Dock skall komma skördetid, Och de så uppskära, Och med hjertans fröjd och frid, Hwar sin kärfwa bära.

(Ur Mose o. Lams. W.)

257. Ängsliga hjerta upp ur din dwala! Glömmer du alldeles bort hwad du har: Frälsarens wänskap, Nåd och gemenskap! Ännu Han lefwer densamme Han war.

2. Stanna och wakna! Tänk hwad du hafwer, Icke i dig, men i Frälsaren kär! Ren och rättfärdig, Himmelen wärdig, Icke i dig men i Honom Du är.

3. Fastän du icke kan känna och se det, Fast du är syndig och kröplig — likwäl Christus har köpt dig, Twagit och döpt dig, Bär och bewarar ock ännu din själ.

4. Midt under syndens dagliga plåga, Dock du en ewig rättfärdighet har. Att wi är' rena Ha wi allena Tacka det Lammet som synderna bar.

5. Gud är ju ännu i Christo din Fader, Sonen är ännu din Broder som dog; Trofaste Anden Ännu wid handen Städse dig leder — är detta ej nog?

6. O, hwilka under helgonen äro: Äro så sa-

lige — sucka så tungt; Äro så höga, Se det så föga; Äro i borgen men sällan ha' lugnt.

7. "Wandra i trone, se Honom icke." Detta är regeln — det blifwer derwid. Korta minuter Känslan åtnjuter Hwad wi i sanning dock ege alltid.

8. Upp då ur dwalan, ängsliga hjerta, Glöm icke alldeles bort hwad du har. Äfwen den timma, Tjockaste dimma Solen fördöljer, är solen dock qwar. (Ahnfelts Sånger.)

P. m. 11 9: 11 11 9.

258. Hwad fattas mig ännu? Min Herde Han är, Den trofaste, nådige, Herren! De swaga, små lammen i famnen Han bär, Och är från de sina ej fjerran! På grönskande ängar Han förer sin hjord Till friskaste källsprång, så lär mig Hans Ord, Och ewigt det Ordet förblifwer.

2. Jag fruktar mig ej, ty Hans käpp och Hans staf, De trösta och styrka mitt hjerta; Och allt hwad mig möter det wet Han ju af, Det ware sig fröjd eller smärta. Hans nåd och barmhertighet följa mig här, Och snart får jag se Honom, sådan Han är, Och bo i Hans hydda för ewigt.

(L. S.)

P. m. 6 6 5:

259. Wik ej ur mitt hjerta Helsosamma smärta, Andans fattigdom! Säg mig mina brister, Att jag aldrig mister Nådens rikedom!

2. Wandringsman på jorden Fatta djupt de

orden: Blott som arma, små, Nåden wi erfare. Gud, den underbare, Har beslutat så.

3. Blir du sjelfbelåten, Är du re'n från stråten, Som till lifwet bär. Endast de eländа Söka och anwända Hwad oß gifwet är.

4. Heldre må du ligga Uti stoft och tigga Nåd i Jesu blod, Än att sjelfrättfärdig, Helig, stark och wärdig Hafwa tröst och mod.

5. Heldre syndbelastad, Under domen kastad, Fallen och oren! Publikan och stöka, Kunna Jesum söka, Men ej Pharisen.

6. Milde Gud bewara Mig från denna fara: Sjelfrättfärdighet. Men i Christo gif mig Tröst och kraft, och blif mig Du all salighet.

7. Att i trone salig Ändock ha' 'otalig Brist och skröplighet: Wißt är det bedröfligt: Men det är behöfligt, Se sin uselhet.

8. Må jag alltid känna Hur jag uti denna Intet alls förmår; Men ej heller glömma Jesu hjerta ömma, Jesu blod och sår.

9. Uti dem allena Tusende orena, Arma syndare Funnit nåd och rening Genom trosförening Med sin Frälsare.

10. Högst eländig är jag, Men i Christo bär jag Dock en härlig skrud: Hwita silket gör mig, Medan det tillhör mig, Ren och täck för Gud.

11. Den som såled's krossad Fått sin själ förlossad Ur deß träldomsband, Räds dock än sitt hjerta, Känner synd och smärta, Trängtar till sitt land.

12. Falska andar ströfwa Själens skatt att röfwa, Strida jemnt om den; Lägga sina snaror, Tusen dolda faror, Omkring wandraren.

13. Jesu war då nära! Wärdes sjelf Du bära Lammet i din famn! Sköt din hjord den klena, Släpp den ej allena; Herde är ditt namn.

14. Göm mig undan werlden: Jag är rädd för flärden, Jag är rädd för mig. Den till Jesum hunnit, Har wäl wägen funnit, Men kan irra sig.

15. Tron, det helga, höga, Underbara öga, Stärk uti min själ! Äkta perlan klara Wäl åt mig bewara Till mitt högsta wäl!

16. Nådens werk Du lifwe, Regn och sol Du gifwe: Följ hwad sätt Du will, Blott Du så mig förer, Att till slut mig hörer Himmelriket till.

(Ahnfelts Sånger.)

P. m. 7 7 7 3.

260. I en djup, oändlig skog, Swart af moln der åskan slog, Gick ett litet barn en gång, Dagen lång.

2. Ja, den dagen war så lång, Himlen mörk och skogen trång, Barnet i sin ensamhet Gick och gret.

3. Gret och tänkte: aldrig mer Jag min faders boning ser; Här i mörker, köld och nöd Blir jag död.

4. Just då så förtwifladt war, Molnet wek — och solen klar Glänste fram — och i deß ljus Fadrens hus.

5. Allt war nu på stunden godt — Allt stod nu som förr det stått: Samma hem och samma far — Allt war qwar.

6. Så, Guds barn, går ofta du Djupt i

mörker — kanske nu — Wet ej hwart du kommen är, Hwart det bär.

7. Känner idel maktlöshet, Idel synd och otrohet; Får af Ordet ej den kraft Förr du haft.

8. Men så wißt som Gud är qwar Och en ewigt trofast Far, Skall du än få ljus och tröst Wid Hans bröst.

9. Herden känner fåret än; Känns ock Han af det igen, Är på stunden allting wäl, Åter wäl.

10. Hör blott ännu Herdens röst, Bida ännu wid Hans bröst; Dig skall ljus uppgå igen, En gång än.

11. Bakom swarta molnet der, Bakom tjocka dimman är Solen lika skön och klar Ännu qwar.

12. Äfwen i den mörka stund Står ännu Guds fridsförbund: Du har samma hulda Far Ännu qwar.

13. Berg och högar falla må, Jord och himmel likaså; Herrans trofasthet ändå Skall bestå.

14. Himlens barn är alltid sällt; Fadren har det så beställt. Det går alltid wid Hans hand Till sitt land.

(Mel. Den skönaste ros.) P. m. 4 lin. 9.

15. Det lyßnar med glädje och fruktan Till allt hwad deß Fader det säger. Wißt står det som barn i Hans tuktan, Men eger ock allt hwad Han eger.

16. Wißt möter det sorger på wägen; Wißt trycker ock korset deß skuldra; Wißt blir ock den trogne förlägen När skyarne swartna och bullra.

17. Det barnsliga hjertat wißt bäfwar Wid onda och stormiga tider; Men likwäl till himlen det sträfwar, Och Hjelten går främst i deß strider.
18. Att alltid få fly i Hans sköte, Förljufwar de bittraste timmar; Och ännu wid dödsnattens möte En stråle af hoppet dock glimmar.
19. Wißt bittrast af pröfningar alla Är den att oß synden widlåder, Och gör oß så tröga och kalla, Och hjertat oß ännu förråder.
20. Men pris ske Guds Lamm, som borttagit All werldenes synder i tiden; Oß redan i blodet rentwagit, Och gett Sin rättfärdighets siden.

---

21. Glöm då ej, du Herrans barn, Denna skrud — blott stoft och skarn Är all din rättfärdighet: Glöm ej det!
22. Men i Christo ren och skär Är du alltid Gudi kär, Står du alltid som en brud Täck för Gud.
23. Ty hwad ende Sonen gjort Håller Gud så dyrt och stort, Att ej all din skröplighet Ryggar det.
24. Så Guds barn är alltid sällt; Allt har Christus wäl beställt: Kan det blott på Honom tro, Har det ro.
25. Under dagen wandrar det Willigt i sin Herras fjät; Natten hwilar det med tröst Wid Hans bröst.
26. O, du saliga Guds barn, Du som håller allt för skarn Mot att ila till Guds stad; O war glad!
27. Om ock synd och sorg och strid Trötta dig i denna tid, Öka de din längtan blott; Blir allt godt!

28. Glöm då aldrig ho du är: Frälst och salig redan här; Får ock sist — på tidens strid — Ewig frid. (Ahnfelts Sånger.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 160.) P. m. 6 7: 6 6:

261. Jag släpper Jesum ej! Min Gud Han ewigt blifwer. Han är det, som mig lif Och ewig sällhet gifwer. Med Honom lefwer jag, I Honom jag består, Om denna jordens rund Förwandlas och förgår.

2. Jag släpper Jesum ej. Med Honom will jag **lida.** Han lindrar allt mitt we, Han står uppå min sida. Han för till glädjen mig Igenom jemrens dal, På korsets smala stig I himlens fröjdesal.

3. Jag släpper Jesum ej! Med Honom will jag **strida.** I kamp med synd och werld Förloßningen förbida, Den Jesus lofwat har; Ack ja, Han ställer sig, Der striden hetast är, Och segren tar för mig.

4. Jag släpper Jesum ej. Med Honom dör jag gerna. Han är i dödens dal Den klara morgonstjerna, Som uppgått för min själ, Som gör min natt till dag, Mig för till Fadrens hus. Wid Jesum blifwer jag. (Syreens Sånger.)

(Mel. se N:o 15.) P. m. 8 7: 7 7.

262. All ting Jesus har i händer, Allt godt Han tilldela will, När man sig till Honom wänder Och med trone litar till; All tings nöje själen får, När hon i Hans wänskap står.

2. Ingenting min själ här finner, Som kan stilla mitt begär, Allt med oro sist förswinner: Jesu nåd allen' det är, Som ersätter all min brist, När jag har allt annat mist.

3. När jag här föraktad blifwer, Lider jag och tiger still', Jag till Jesum mig begifwer, Som mig ej förskjuta will; Hwad mig felar Han bäst ser, Hwad mig tjenar Han mig ger.

4. Fastän werlden mig förföljer, Är dock Jesus mitt förswar, Fast Han sig i korset döljer, Omsorg Han dock för mig drar; I all nöd är Han min borg, En sann tröst i all min sorg.

5. Hjertat mitt på rosor träder, När det fast med Jesus står, Fastän korset och owäder Uppå alla sidor går; På Hans kärlek allt beror; Trygg jag Honom mig förtror.

6. I förakt är Han min ära, I bedröfwelse min fröjd; Ej mig döden kan förfära, Mitt lif, Jesus, är upphöjd, Utur hwilkens sidosår Lifsens helsobrunn utgår.

7. Om mig kropp och själ försmäktar, Är Han dock mitt hjertas del. Fast mig mörksens makt anfäktar Och anklagar mina fel, Min rättfärdighet Du äst, Jesu! som Dig döda lätst.

8. Allt jag gerna will försaka, Jesu! låt mig finna Dig; Om jag får din sötma smaka, Ingenting då tryter mig; Dig allena jag begär, Öfwer allt Du kärast är. (Ur Mose o. Lams. W.)

P. m. 4 lin. 11.

263. O Jesu! huru ljuf din kärlek söta! När Du en ängslig själ med fröjd will möta, Du

med din ljufwa frid fördrifwer smärtan, Och gjuter tröst i de försagda hjertan.

2. Som foglen efter dag om natten längtar, Så ock min själ till Dig, min Jesu, trängtar; I ängslans hetta kan hon icke swalkas, Förrän Du med din frid till hjertat nalkas.

3. Jag ropar, men ibland Du Dig fördöljer, Och likasom din nåd helt öfwerhöljer; Då ropar jag allt fort: hwi will Du dröja? Ty ingen, utan Du, kan mig förnöja.

4. Du hafwer låtit mig din sötma smaka, Din kärlek, mera söt än honungskaka. Ty kan jag ingen ro i själen finna, Om Du din kärleksflod ej låter rinna.

5. Du har, o Jesu! sjelf mig till Dig dragit, Och från all werldslig lust mitt hjerta tagit; Du, all min lust! Hwi will Du mig förhala? Jag törstar; Kom Du sjelf och mig hugswala.

6. Du kommer, bäste wän fast Du förhalar; När Du fördröjer, Du med själen talar, Du talar då om hwad som ännu hindrar, Att hon ej fyllest af din klarhet glindrar.

7. Du will, att själen skall Dig mera söka, Och kärlekstrångtan sig alltjemt föröka; Du will min själ allt mer i hunger sätta, Och öfwerswinnligt will Du henne mätta.

8. O Jesu, själawän! så ske din wilja, Låt ingen, ingen mig ifrån Dig skilja, Låt mig i trones ljus Dig efterfölja, Så är Du min, fast Du Dig tyckes dölja.

9. Du som mig hulpit förr, hjelp mig att strida, Att jag ej till min själ må skeppsbrott lida.

Ack! nej, ack! nej: låt fara hela werlden Med deß fåfänga lust, den lösa flärden.

10. Mitt ombetrodda gods kan Du bewara, Min själ Du frälsa kan ifrån all fara: Gif nåd, att jag må efter målet jaga, Låt ingenting mig ur din hand få taga.

11. Gif, att jag ur ditt Ord rätt troget samkar Den kraft, som styrker tron och hoppets ankar, Till deß jag med en glad och helig tunga Får i din fröjdesal om seger sjunga.

12. Då får jag utan qwal och utan fara Hos Dig, i ewig tid, o Jesu! wara, Och Dig uti ditt rike gladlig möta, Och dricka af de kärleksströmmar söta. (Ur Mose o. Lams. W.)

P. m. 78: 88.

264. Gud är trofast — o! att jag Kunde rätt besinna detta, Och min lit hwarenda dag Till **Hans nåd** allena sätta! Jag är trolös och eländig, Gud är trofast och beständig.

2. Gud är trofast; — se Han kan Ej sitt Ord och löfte rygga, Ingen älskar mig, som Han, Kan som Han mitt wäl betrygga; Tror jag ej den ed Han gifwer, Lika fullt **Han** trofast blifwer.

3. Gud är trofast; — Han gör wäl, När Han slår och när Han helar, Tyngd och lättnad åt min själ, Han med samma trohet delar. Allt hwad Han mig täcks beskära Skall ock lända till Hans ära.

4. Gud är trofast; — sitt förbund Låter Han min själ få weta. Och en gång i dödens stund måste det till slut ock heta: **Jag** war trolös och eländig, **Han** war trofast och beständig! (L. S.)

P. m. 98: 884.

265. När mörker wårt hjerta betäcker, Hwart gå wi att söka oß ljus? När storm oß i werlden förskräcker, Hwar finnes det bergfasta hus, Der trygge och säkre wi bo, Der ingen kan störa wår ro? Blott hos Jesus.

2. När samwetet talar förskräckligt Om synder, om otro och köld; Hwad ha wi, som då kan tillräckligt Betrygga oß, hwad är wår sköld? Hwar hafwe wi helighet nog? I Honom, som re'n för oß dog, I wår Jesus.

3. När frestaren listigt oß wetat Inleda på willosam stig, Med swek och med lögner oß retat, Att akta och lyßna till sig; O wändom till Herran då snart, Hans Ord wisar wägen så klart: Den är Jesus.

4. Och Han är ej den oß förkastar, Han stöter ej någon från Sig; Fastmer oß att söka Han hastar, Och beder oß: "Kommen till mig! O, flyn mig ej, kommen igen! Jag är ju er trofaste wän, Eder Jesus."

5. Så kallar Han oß, och förlåter All otro, all synd och all skuld; Han rengör oß, pryder oß åter, Och wittnar att Fadren är huld; Och nådig, fast syndat du har, Han åter i skötet dig tar, Genom Jesum.

6. Ja wißt är Han ewigt densamme, En hjelpare mägtig i nöd, Och will, att Hans nåd wi annamme, Trots synder och djefwul och död: Ty Han har oß frälst från dem alla Som Herre och Konung wi kalla, Brodren Jesus.

(Ahnfelts Sånger.)

P. m. 6 lin. 8.

266. Bekymras ej du arma själ, Ty Herren hör och ser så wäl Allt hwad ditt hjerta ängslar mest, Och när Hans tröst behöfwes bäst, War du blott stilla, trogna själ, Din Gud gör allt så godt och wäl.

2. Förtrösta på Guds löftesord, Ty det förgås ej med wår jord. Den Herren älskar, agar Han Med kärleksris och fadershand; Ty håll dig fast wid detta Ord, Som kom från himlen till wår jord.

3. Bed utan fruktan, bed och tro, Så får ditt hjerta salig ro: "Min Gud, gif mig det nyttigt är, Ty allt är godt, hwad Du beskär!" Ja, bed med ännu större tro, Så får ditt hjerta mera ro.

4. Gif hela hjertat åt din Gud, Så lyder du Hans kärleksbud Och hafwer Herran Jesum kär, Som dig på sina armar bär. Gif allt tillbaka åt din Gud, Som gaf dig hjertat med sitt bud.

5. Med tålamod lid allt, min själ, Ty korset dig bekommer wäl, I lidandet blif Jesum lik, Så blir ock himlaskörden rik; Med glädje lid, haf tröst min själ Och säg: Jag mår i Christo wäl.

(P. A. Ahlberg.)

P. m. 6 6 5:

267. Tacksamt will jag sjunga Med min själ och tunga Om min Jesum god' — Du all kärleks källa Som gör själar sälla Med ditt dyra blod.

2. Jag ej werlden aktar, När jag Dig betrak-

tar, Du, min glädjesol. Låt mitt hjerta brinna, Mina tårar rinna Wid din nådastol.

3. Nåd har Du mig gifwit Och mitt namn uppskrifwit I din minnesbok. All min nöd jag tager Af din hand och drager Nöjd ditt ljufwa ok.

4. Glad will jag Dig följa Och ej något dölja För ditt hjerta mer. Ack, låt intet skilja Mig ifrån din wilja, Jesu, jag Dig ber.

5. Skulle mycken smärta Krossa än mitt hjerta, Jag ej knota får; Ty din hand mig späker, Och fullkomligt läker Alla mina sår.

6. Herre, låt din tuktan Hålla mig i fruktan, Att ej syndens lust Må mitt samwet kränka Och min själ fördränka Uti sorg och pust.

7. Håll mig ständigt waken, Att jag ej står naken För din domstol der; Kläd min själ, lik bruden, I den hwita skruden, Helig, ren och skär.

8. Snart min wallfart slutar Och mitt hufwud lutar, Jesu, mot ditt bröst. Der skall jag få hwila, Till din himmel ila Och få ewig tröst.

(P. A. Ahlberg.)

P. m.

268. Uti all pina Är för de dina Glädje nog, o, Jesu kär! I dina gåfwor, De himlahåfwor, Ja, i Dig, som Frälsar'n är! Bojorna bryter Du, och förbyter Smälek i ära, Klippgrund skall bära Den på Dig bygger. Hallelujah! Intill ditt hjerta Hänger wårt hjerta! Dig är det gifwet, Död eller lifwet Skilja oß icke. Hallelujah, Hallelujah!

2. Werlden och nöden, Synden och döden,

Djefwulen också dertill, Har Du i händer; Allt Du afwänder, Komme ock hwad komma will. Dig skall wår tunga Derföre sjunga Lof, — från oß alla; Högt låt det skalla I denna stunden! Hallelujah! Wi jubilera Och triumfera! Allka, beprisa Dig, som skall wisa, Att din är magten. Hallelujah, Hallelujah!

(Mel. Jag sjunger nu om seger.) P. m. 7 6: 7 6:

269. På nåden i Guds hjerta Den Jesus bragt oß fram, Då Han för oß i smärta Blef död på korsets stam, Jag nu allena bygger Min tro och salighet; Och lefwer derför' trygger, Den onde till förtret.

2. På nåden i mitt hjerta Jag stödde mig en tid; Men då, wid syndens smärta, Jag miste all min frid. Jag war så länge nöjder, Som jag mig kände rörd; Men war jag mindre böjder, War strart min ro förstörd.

3. Men Gud ske pris, som lärt mig Att felet nu förstå, Och bättre ro beskärt mig Att nu få hwila på: "På nåden i Guds hjerta, Den Jesus bragt oß fram, Då Han för oß i smärta Blef död på korsets stam."

4. Wäl har jag ännu skiften, Och känslan verlar om; Än warm och rörd af Skriften, Än kall och död och tom; Men nu jag lärt betrakta: Det skiftar ej hos Gud; Och nu jag lärt förakta Mitt eget hjertas ljud.

5. Wäl är min tro anfäktad, Men är dock nu en tro: Wanmägtig och försmäktad, Jag dock med den har ro, Och kan jag rätt mig dölja I Christo

och bli still', Så plär ock kärlek följa, Fast icke som jag will.

6. Den egendom som köptes Med Jesu Christi blod, Och gafs mig när jag döptes, Blott den är fast och god. Den ligger i Guds hjerta Och i det fastebref, Som under dödens smärta Guds Son med blodet skref.

7. Nu — är det wäl derofwan, Stor sak hur' det är här! Och gifwen är nu gåfwan, Och blidkad Fadren är. Den stund wi wor' owänner, Wår Gud försonad blef. Om intet alls jag känner, Jag tror Guds fastebref. (Ahnf:s Sånger.)

(Mel. Jag behöfwer Dig, o Jesu.) P. m. 8 7: 8 7:

270. Jag will sjunga, ewigt sjunga, om min Herres trofasthet, Intet annat, intet annat, till mitt hjertas tröst jag wet. Han har älskat mig i döden intill korsets bittra död, Och uti sin död förlossat mig ifrån en ewig död.

2. Han har igenlöst mig Gudi, med sitt blod och gjort mig fri, Att jag skulle Honom lefwa, och Hans egen ewigt bli; Att jag skulle Honom tjena, i rättfärdighet och frid, Först på jorden, se'n i himlen efter wäl fulländad strid.

3. Jag har ej det allraminsta att berömma mig utaf. "Utan penningar"—"för intet"—allt Hans fria kärlek gaf. Hwad jag har det har jag undfått af den oförskyllda nåd, Som är "mägtig i de swaga", som är rik i råd och dåd.

4. Blott i Honom! blott i Honom! will jag wara funnen då, Icke hafwande min egen fromhet till att hwila på! Hans rättfärdighet allena

will jag wara iklädd här. Min rättfärdighet "ett orent och besläckadt kläde" är.

5. O! jag ser att af all kärlek är likwäl Hans kärlek störst, Och nu får jag älska Honom, efter Han mig älskat först. Han har kallat mig "från mörkret till sitt underbara ljus", Och är sjelf den wäg, som bär mig, till mitt rätta fadershus.

6. Werlden har nog alltför många, som besjunga hennes flärd, Jag will sjunga om den Ende, som är pris och ära wärd. Ser jag rätt hwad Han har gjort mig, will jag ock med själ och kropp Till Hans tjenst och i Hans kärlek mig ånyo offra opp.

7. Tag då detta arma hjerta, dyre Herre Jesu Christ! Det är ondt från moderlifwet, fullt af skrymteri och list. Tag det, tag det dock till godo, och förnya det alltmer Efter det beläte, Herre, som med wälbehag Du ser.

8. Tag mitt öga, tag mitt öra, hand och fot och läppar tag, Låt "förnuft och alla sinnen" helgas Dig hwarenda dag! Låt mig kasta mina gåfwor, mina krafter, allt, ja allt, I din offerkista, Herre! Låt mig bli ett jordens salt!

9. Ack! derute wandra många i den wida werlden än Främmande för Herren Christus, fjerran ifrån himmelen; Låt mig ock få bringa dessa salighetens glada bud, Wittnande med trons bewisning, om ett lif, som är af Gud.

10. Under dina wingars skugga är jag trygg för jägarns hot, Hur han måttar sina pilar, studsa de tillbaka mot **Herrans sköld**, som mig betäc-

ker, så att jag ej fruktar mig, Hwilka fiender, som äfwen mot mitt hjerta resa sig.

11. Jag är trygg, ty Herren, Herren hjelper ur all nöd till slut, Likasom Han många gånger re'n tillför'ne hjelpt mig ut. Öfwer höjd och djup Han fört mig, uppåt till Jerusalem, Hwad bekymras jag om wägen, blott jag wet att den bär hem?

12. Bär den genom gröna ängar eller genom öknens sand, Det är allt detsamma, endast jag ej släpper Herrans hand; Men om jag än släpper Honom, släpper Han dock icke mig Fast det händer att Han stundom för mitt öga döljer Sig.

13. Han är trofast — Han allena — Han är ewigt trofast; o! Att jag alltid kunde detta i mitt hjerta stadigt tro! Si! då skulle jag ock kunna sjunga på ett högre wis, Sjunga, sjunga, ewigt sjunga, Herrans glada lof och pris.

(L. S.)

P. m. 4 lin. 11.

271. "Till Joseph, till Joseph!" så hette det förr, När nöden stod blek wid hwarendaste dörr. "Till **Jesus**, till **Jesus**!" så heter det nu; O Jesu, wår tillflykt i nöden är **Du**!

2. När alla de egna förråder ta' slut, När allt går omkull, som jag trott på förut, Du öppnar ditt rika förrådshus för mig, Och nåd efter nåd får jag hemta hos Dig.

3. Så lefwer jag hwarje sekund af din nåd, För alla mitt hjertas behof wet Du råd; O, skulle

jag sörja och frukta mig då? Det wore ju skam, när Du stöter mig så?

4. Hur lyckligt är blott af din kär'ek bero, Att wandra här redan från tro och till tro, Att föga förnimma och smaka och se, Men likwäl ha nog båd' i wäl och i we.

5. Mitt "allt uti alla," o Jesu, då blif! Och allt hwad mig fattas derjemte ock gif. Se'n wet jag ej mera att bedja Dig om Men sjunger: Pris Dig, att till mig ock Du kom!

6. Pris, ära och tack, att Du gaf oß ditt Ord, Och än med din Ande ibland oß är spord! Här sjunger jag blott på mitt barnsliga wis, En gång skall jag bättre få sjunga ditt pris. (L. S.)

P. m. 11 10:

272. "Bergen må wika och högarna falla, **Ewig** min nåd och min trofasthet är; Aldrig förbundet af frid skall förfalla," Så säger Herren, din Frälsare kär!

2. Hjelp mig, o Jesu! att gömma de orden. Lär mig att rätt taga fasta på dem! Och när jag slutat min wandring på jorden Låt mig i tron på det löftet gå hem! (L. S.)

P. m. 4 lin. 9.

273. Den skönaste Ros har jag funnit, Som har ibland törnen upprunnit, Min Jesus — utkorad bland alla, Som syndares wän will sig kalla.

2. Allt sedan wi miste den ära, Guds heliga afbild att bära, War werlden förwildad och öde, Och men'skor i syndene döde.

3. Och rik blott på törne war jorden, Och glömde alle'n woro orden, Som men'skan af Herran sig lärde, Att finna den fröjd, hon begärde.

4. Då framsköt en Ros ibland törne, Som Herren dem lofwat tillför'ne; Och Rosen sin doftande ånga Utbredde bland slägterna många.

5. Och hwar denna Ros utan like Slår rot, der begynner Guds rike; Och hwar du deß doft gick till möte, Du salighet fann i deß sköte.

6. Nu werlden af fröjd borde sjunga Sin lofsång med jublande tunga; Men mången har ännu ej funnit, Att Rosen i werlden upprunnit.

7. Det tistelomgärdade sinne, Som icke har Herran i minne, Ej aktar den Rosen, ej känner Hur ljuflig den är för Guds wänner.

8. Böj dig i Gethsemane neder, Der Han, som dig älskade, beder, Der finner du Rosen, den sköna, Deß blodsdagg du der skall få röna.

9. Ja, städs' till min död will jag bära Densamma till smycke och ära; Deß fägring mitt hjerta intagit, Till himlen min håg har den dragit.

10. O Jesu, Du fröjdar mitt hjerta, Du byter i glädje all smärta, Du tröstar min ande i nöden, Du gifwer mig lifwet i döden.

11. Må werlden sin gunst mig betaga, Må lifwet all lust från mig draga, Må hjertat förtwina och brista, Dock aldrig min Ros will jag mista. (Ahnfelts Sånger.)

P. m. 12 11 : 6 6 12 12.

274. Hos christna städs glänser det inwärtes lifwet, Fast "solen" dem utwärtes "swärtat och bränt". Hwad skatter dem himmelens Konung har gifwit, Det har ingen otrogen rönt eller känt. Hwad werlden ej fattar, Ej söker ej skattar, Det pryder så skönt deras ödmjuka sinne, Det andliga lifwet som döljes derinne.

2. De utwärtes synas de ringaste wara, Dock Gud med sitt Ord och sin Anda dem födt. De ega en stråle af Gudomen klara, Den Herren sjelf upptändt och nådefullt skött. Guds englar sig fröjda, Så hjertligen nöjda, Om blott de få skåda och tjena och hägna De barnen, som nu deras Skapare fägna.

3. Guds folk går med öknamn försmädadt på jorden; Deß härlighet döljs under kroppshyddans larf. Men hög är deß adel och härlighet worden, Och himmelskt deß burskap och ewigt deß arf. Will werlden dem gäcka, De äro dock täcka, Will werlden dem tränga och jaga dem fjerran, De ha' dock ett hem och en boning hos Herran.

4. De gå på wår jord, men med himmelska själar, De äro wäl swaga, men skydda wår werld. De synas här arma och aktas för trälar, Dock är dem all frihet och lycka beskärd. Gud fyller i smärtan Med fröjd deras hjertan, De synas wäl döde till utwärtes sinne, Men troslifwet werkar dock kraftigt derinne.

5. Wäl syns deras Lif, deras Herre fördröja; Han kommer dock snart i sin härlighets glans,

Att hemta de sina, och att dem upphöja Till konungar, krönte med helgonakrans. Hwad harm skall då råda, När I dem sån skåda — I, som dem föraktat — i härlighet pråla, I himlen som stjernor i ewighet stråla.

6. Ack, wißten I men'skor hwad heder er händer; Ack, wore af er den wälsignelse spord, Som Gud genom dessa utwalda er sänder, Som pryda och skydda er brottsliga jord; I skullen dem akta, dem aldrig förakta; I skullen dem bära på händren och klaga, När Gud dessa heliga från er will taga.

7. O Jesu, wårt lif och wår helsa, wår trefnad, Du själens förborgade, saliga ro Behåll oß i Dig, under hela wår lefnad, Behåll oß och stärk oß, föröka wår tro! Må wi här försmädas, För din skull, och hädas, Och "hwarje mans afhugg och afskrap" jemt wara, En dag skall dock Du oß för werlden förklara. (Ahnfelts Sånger.)

P. m. 4 lin. 11.

275. Du, min Jesu, är min klenod och min skatt, Werldens håfwor tage aldrig hjertat fatt; Fare bort all timlig rikdom, perlor, gull, Hwad will jag med en förgänglig sand och mull?

2. Uti himlen all min hjertans trängtan är, Skull' jag denna glittrand' mullen hafwa kär? Nej; min Jesu, hela hjertat tag Du fatt, Att jag werldsfåfängligheten glömmer platt.

3. Wet Du hwad jag högst begärar, Du min wän, Tag mitt hjerta, tag, och gif mig ditt

igen. Då har jag allt hwad jag önskar, andra må Ta' i werlden allt det stoft de kunna få.

4. Låt mig här din smälek bära, denna är, Som jag utaf hjertlig kärlek hafwer kär. Krön mig här med törnekronan, Glädjesol, Tills jag lägger segerkronan för din stol.

(Ur Mose o. Lams. W.)

P. m. 66: 8886:

276. Si, Du, min Jesus är, Du ock min Christus blif. Kom Du och blif mig när, Så har jag frid och lif. Mitt hjerta städse till Dig drag, Och låt mig städse dag från dag Få lefwa af och uti Dig, Som frälst och friköpt mig. Wild-oljoqwist jag fordom war; Du genom tron och Andan har Inympat mig uti din stam, Trons frukt att bära fram.

2. Låt mig din dyra nåd Ej mer förspilla bort, Men följa Andans råd, Och troget wandra fort Uti ett heligt lefwerne, Och akta på min kallelse, I kärlek, saktmod, tro och hopp Fullborda wäl mitt lopp. Låt mig ej trög och lat stå still' Men wandra fort, och wäxa till I kraft och wisshet dag från dag, Dig, Jesu, till behag.

3. Din Ande hwarje stund Mig städse tukte så, Att jag förderfwets grund Och källa skåda må. Låt synden aldrig skada mig, Ej heller warda wäldelig Uti min kropp. Min Jesu god, Gif seger i ditt blod. Mig tron föröka på din död; För mig till frälsning ur min nöd; Trons ändalykt mig också gif — Med Dig ett ewigt lif.

4. Du lofwar stora ting; Till pant din Helge And', Som är din fästningsring, Sätt den uppå

min hand. Ja, Jesu sjelf betyga Dig Uti mitt hjerta wäldelig; Och med min anda wittne bär Att jag din egen är; Då räds jag ej för dödens stund, Mer än för sömnens ljufwa blund. Förklara det o Gud för mig, Så will jag prisa Dig

e) Wakfamhet, bön och strid.

P. m. 87: 8887.

277. Dyra själ har det dig smärtat, Att en syndare du är? Har det gått dig djupt till hjertat, Att dig Jesus håller kär? Är du osäll utan Honom? Har du fått en skatt i Honom? Will du lefwa, dö för Honom? Är blott Han din själs begär?

2. Säg, har du Guds Anda låtit Straffa dig och derom bedt? Har du öfwer synden gråtit Och i tron på Jesum sett? Har Hans kors din räddning blifwit? Har Hans död dig gifwit lifwet? Har Du Jesum hjertat gifwit? Är du nu med Honom ett?

3. Här är mången som bekänner Jesum med sin mun hwar dag, Trifs ock wäl bland Jesu wänner, J Hans Ord har ock behag; Men det ena, **enda** fattas: Trones lif i Jesum fattas — Och den själ som detta fattas, Får ej tröst på domens dag.

4. Tio jungfrur alla hade Ordet och bekännelsen, Och de gingo alla glade Ut att möta brudgummen; Men Guds Andas olja skära Fem af dem ej hos sig bära, Och **de** fåfängt rum begära J den stora himmelen.

5. Derför själ jag ömt dig beder, Ack! betänk dig rätt i dag, Fall i tron för Jesum neder, All hans nåd för intet tag! Lemna all din synd åt Honom, Tag rättfärdighet af Honom Bed ett hjerta nytt af Honom, Gif dig helt åt Hans behag.

6. Kanske håller dig ett hinder Hemligt qwar i werldens lopp? Kanske blott en synd dig binder, Allt för kär att offras opp? Wakta dig! o, låt den fara, Annars skall den synden wara Dig en fäll, dödlig snara, Som förderfwar själ och kropp.

7. Jesus med en kärlig ifwer, Will att allt du Honom ger. Då Han själens brudgum blifwer Tål Han ingen annan mer. Han will all din synd förstöra, Han will ensam säll dig göra, I sin famn dig ständigt föra, Tills du Honom ewigt ser. (B. E.)

P. m. 87: 87:

278. Wandrar jag den rätta wägen, Dit min Jesus gått förut? Är jag nu rätt angelägen Om att wandra den till slut? Är jag rätteligen waken, Warmer, kaller eller ljum? Är jag klädder eller naken? Skall jag gå ell' wända om?

2. Är jag än en satans fånge, Och jag sjelf det icke wet? Är jag en ibland de många, Som gör' Herren till förtret? Är jag lös från syndabanden, Eller häftar jag deri? Ledes jag af Sanningsanden, Eller är det skrymteri?

3. Är mitt namn i himlen skrifwet, Är jag ifrån döden wäckt? Har det gamla syndalifwet Blifwit dödadt och utsläckt? Kan jag i mitt inre

märka Nya lifwet wisa sig? Låter jag Gu Ande werka Obehindradt uti mig?

4. Har jag tron af rätta slaget? Bygger ja på fastan grund? Eller är mitt hopp sjelftage Och förgås i nödens stund? Är det Andans nåde tuktan, Som gör själen nu uppwäckt? Eller e trälaktig fruktan, Som gör samwetet förskräckt

5. Älskar jag af allt mitt hjerta? Är min kärl wänd till **den**, Som för min skull lidit smärta Är det **Gud** och **Frälsaren**, Som min själ all förmåga, Håg och krafter älskar så? Är ja willig allt att wåga För att Honom ega få?

6. Huru är det med min nästa? Röres ja utaf hans nöd? Och hwad gör jag till han bästa? Delar jag åt honom bröd? Söker ja med flit den arma, Wårdar jag hans kropp oc själ? Är jag snar att mig förbarma, Eller trö att göra wäl?

7. Huru månde jag upptaga Werldens smäle och förakt? Låter jag mig ej bedraga Utaf henne lust och prakt? Älskar jag de Herrans wänner Som mig säga mina fel? Tror jag, att den mi mißkänner Kan dock ha' i Christo del?

8. Är jag ifrig uti bönen, Eller är jag trö och matt? Huru kämpar jag för lönen, Är ja wakſam dag och natt? Huru brukar jag Gud wapen? Nyttjar jag dem rätt hwar stund? Nöje jag med blott kunskapen? Hwad förwärfwa mina pund?

9. Ack, jag ser att i hwart stycke, Jag ej gjor som Gud befallt; Men fastän mig felar mycke', Ja, om än mig felar allt, Will jag Gud ej öf-

rgifwa. Herrans röst mig kallar än. Jag
ll icke borta blifwa, Jag will börja på igen.

10. Jesu! gör mig angelägen, Att rätt nyttja
var minut! Led mig på den rätta wägen, Hjelp
g wandra den till slut. Gör mig rätteligen
iken, Att jag ej insomnar mer! Jag är ljum
) kall och naken, Det Du bäst, o Herre, ser!

11. Fräls mig helt från satans snara, Gör
g rätteligen fri; Ty jag ser ej sjelf den fara,
om jag, arme, råkat i! Har jag kommit dina
inner, Till att sucka öfwer mig: Jag min dårskap
bekänner Och afbeder innerlig.

12. Jag är död, ack skänk mig lifwet, Du som
lf uppwäckte **Dig.** Låt det får, som wilse drif-
it, Komma hem och mätta sig. Låt mig kunna
och märka, Att jag finner nåd hos Dig. Låt
n Anda åter werka Ditt beläte uti mig.

13. **Jesu!** låt nu mina tankar Hwila fast
id ditt förbund. **Du** är hoppets fasta ankar, Du
trones fasta grund. Fast jag orsak har att
ukta, Will jag dock ej släppa Dig. Wärdes mig
nöden tukta; Men förkasta icke mig.

14. O! Du ljufwa kärleks hjerta, Som har
nnu mig ej glömt; Fast jag ofta gjort Dig smärta,
ch mig bort ifrån Dig gömt. Låt din kärlek mig
pptända, Att jag Dig må älska så, Att ehwad mig
lst må hända Jag Dig **ewigt älska må.**

15. Gif mig kärlek till min nästa, Att jag öm-
ar för hans nöd, Jemt arbetar för hans bästa,
)ch ej blott för timligt bröd, Utan söker upp de
rma, Och anwisar dem till Dig, Som så gerna
)ig förbarmar, **Och ej tröttnat har** wid mig.

16. Gör mig tålig till att bära Werlde smälek och förakt, Att försaka hennes ära, O borttaga hennes prakt, Älska wänner och owänn Som Du mig har anbefallt. Jesu, Du som hjert känner, Lär mig likna Dig i allt.

17. Gör mig trägen uti bönen, Waksam bå dag och natt, Att jag winner nådelönen, Som D mig har föresatt. Lär mig bruka Andans wape Ordet, att det ej består Uti ytan och kunskape Utan att det rötter slår.

18. Nu i mina helsodagar, Lär mig död wänta på; Ty jag wet hwad steg jag tager, M mot döden föra må. Men i **Jesu** famn och skö Fruktar jag ej död och dom; Utan hastar de till möte, Säger: amen, **Jesu**, kom!

P. m. 11 11 11 6.

279. Söte Jesu! lär mig rätt bedja, wak Löpa i min kamp, och ej se tillbaka, Att allsinge må min själ kunna söfwa, Den deß skrud beröfw

2. "Dina kläder göm, (Du sagt,) och w waken, Att jag dig ej finna må blott och nake När jag kommer med en hast, till att höra Hw mitt husfolk göra."

3. Jag har fått af Dig, min Gud, dyra kläde Jemte mycket annat godt, som mig gläder, Derf will jag prisa Dig, Dig hembära, Tack och ew ära.

4. Men det fordras omsorg, konst att bewa Sådan dyrbar skatt för dem, som ej spara Här a list och makt, **att mig skada göra**, Och min ska bortföra.

5. Satan, werlden och mitt kött, sig beflita Att, hwad Du har gifwit mig, från mig slita. Om med wåld de ej förmå, list de bruka, Att min skatt uppsluka.

6. Och som de wäl märka att de ej winna, När i bön och waksamhet de mig finna; Söka de mig söfwa först, sedan snärja Den sig ej kan wärja.

7. Gif fördenskull, Jesu! nåd mig att akta För all säkerhet och sömn, som de trakta Störta mig uti, att jag skall förlora Dina gåfwor stora.

8. Om jag somnar, mister jag mina håfwor, Trones sköld och hoppets hjelm, Andans gåfwor, Ja, rättfärdigheten, som Jesu lydnad Wunnit, mig till prydnad.

9. Ack! så lär mig gifwa akt på mitt sinne, Tankar, håg, begär, och allt hwad derinne Förs till torgs och bjudes falt; Ej bortsälja Godt, och ondt utwälja.

10. Herre! lär mig styra rätt mina tankar, Att jag ej med dem omkring wårdslöst wankar, Ej dem låter af och an tullfritt löpa, Och förderf mig köpa.

11. Gif mig wishet, att jag må rätt åtskilja, Ondt och godt, ja satans swek från din wilja, Att ej syndens fagra sken mig bedrager, Och min håg intager.

12. Ack! jag hisnar och förskräcks, när jag tänker På de tusend' satans grepp, streck och ränker, Hwarmed synden han så snällt smyckar fager, Att hon oß intager.

13. Egen ära, nytta, lust, han förgyller, Och

med dessa tings begär hjertat fyller. Låt mig sådant warse bli, och undwika Allt, som mig will swika.

14. Lär mig frukta alla ting, som starkt röra Sinnet till affekt, och deß ro förstöra; Att ej köttet må på nytt wälde winna, Och min tro förswinna.

15. Lär mig mina ögon bort från allt wända, Som i mig kan syndig lust lätt upptända. Ställ mig före Davids fall, Simsons fara, Att min syn förwara.

16. Hörseln ligger magt uppå: lär mig sluta Öronen för dem, som djerft lögn utgjuta, Wränga, smäda, tala ondt, Gud wanära, Och falskt wittne bära.

17. Det, som luktar, smakar wäl, och förnöjer Kroppen, låt ej fånga mig, att det böjer Själen till att söka ro uti werlden, Wällust, prakt och flärden.

18. Gif att jag så styr min mun, och min tunga, Att mitt tal förargar ej själar unga, Ej bedröfwar gamla, ej Gud förtretar, Och till wrede retar.

19. Hjelp, i allt mig kommer för, jag det pröfwar Wäl förut, att jag derwid ej bedröfwar Nådens Ande, mindre bort Honom drifwer; Utan trofast blifwer.

20. Lär fördenskull Jesu, mig bedja, waka, Att jag werlden, med deß flärd, må försaka, Kämpa, segra, och af Dig, genom trona, Undfå lifwets krona. (Syreens Sånger.)

P. m. 665:

280. Upp, upp, I Christi barn, Som sluppit werldens garn! Upp, upp till striden! Här gäller kamp och strid Till eder segers tid, Och sedan friden.

2. Här wädjobanan är Och segerlönen der; Låt oß här kämpa, Synd, satan, werld och allt, Med hela deß gestalt, Platt nederdämpa.

3. Upp, upp, och fattom mod! Wi hafwe kött och blod Och satans rota Att slåß och kämpa mot, Deß list och werldens hot, Som oß månd' mota.

4. Så läggom tappert an Guds harnesk man från man, Trosskölden äkta, Med Andans wapen fler', Som himmelsk styrka ger Åt dem som fäkta.

5. De löpa alla här, Men den får lönen der, Som målet hinner. Låt oß då löpa så, Att wi må lönen få: Säll den som winner!

6. Wår tid, han löper fort; Till salighetens port Wi måste ila; Låt oß då kämpa här, Wi få, wi få wäl der En ewig hwila.

7. Nu så bewäpnom oß Med trones lysand' bloß Och Christi sinne, Och kämpom redelig, Och förom Herrans krig, Till deß wi winne.

8. I denna Herrans här De köttsliga gewär Allsintet döga, I wåra sinnens fräs Och egna ankars fjäs Är slät förmåga.

9. Så låtom uppenbart Wår Jesu Lamme-art I allting lysa; Att werlden ej må se, Och deråt potsklig' le, Wi deß art hysa.

10. Nej, låtom enfaldhet Och Christi ödmjuk-

het Stå med på wakten: Ty saktmod kämpa bäst, Enär den är befäst Med sanningsmakten.
11. Så öfwergifwom allt Hwad werlden ha utwalt, Låt henne fara: Hon är ju full af flärd Ej ögonsynen wärd Med all sin skara.
12. Ack fruktom icke oß För werlds och satan troß; Wi måste strida; Wi ha Immanuel, Frids fursten Michael, Uppå wår sida.
13. Ej rädoms deras hot, Som stå oß hårt emot; Wi måste lida, Wi måste lida här, Och ewi hugnad der Med fröjd förbida.
14. O Herre Zebaoth! Du ser de stoltas ho Och dinas qwida; De stoltas trug och hot, Stat Herre! sjelf emot, Och hjelp oß strida.
15. Du ser din helgdoms rån, De argas spo och hån, Hur de sig resa Med wåld och arga lis Med trug emot din Christ: Gör dem till nes
16. De öfwergifwa Dig, Sorgfälligt föda si Men icke hjorden; Din dyrt förwärfda hjord T ulfwars själamord Till rof är worden.
17. O Herre! se derpå, Att mörkret skingra må Af himlaljuset; Låt mörkret skingras snar Ditt ljus upptändas klart I fårahuset.
18. Gif din wälsignelse De trogna lärare, Lå ljus upprinna: När sanning warder lärd, Lå Andans skarpa swärd Då seger winna.
19. Gif Du frimodighet I trones enfaldh Med Andans styrka; Låt Du sjelf dörren op Till Evangelii lopp Uti din kyrka.
20. O Jesu! hör wår röst, Som af ett öd mjukt bröst Wi för Dig bringa; Säg Du sje härtill ja, Att ditt Hallelujah Må ewigt klinga.
21. För Du sjelf saken ut Intill wår war

drings slut; Håll oß i trona; Så ger Du, lifsens sol, För Guds Och Lammets stol Din segerkrona. Amen. (Ur Mose o. Lams. W.)

P. m. 13 12:

281. Fridförste, statt oß bi, o Du, som seger wunnit! Du, werldens Ljus, som slöt i kedjor mörksens makt, I Dig, och i ditt ljus, wi himla-ljuset funnit: Lär oß, med trones ljus, i bön stå jemt på wakt.

2. Förskingra mörkret bort med himla-ljusets strålar, Att wi i Herran Gud må blifwa ljusets barn, Att allt, hwad werlden oß bedrägligt föremålar, Må ligga för wår fot som stoft, ja, träck och skarn.

3. Låt oß här uti tron den himla-klenod skåda, En skatt för ewighet, som oförgänglig är, Den Du till arfwelott har den af nåd täckts båda, Som här i tålamod din smäleks törnen bär.

4. Oß öppna ögonen att se in i det höga, Hwad dina älskare för ewigt Du beredt, Det intet öra hört, och intet köttsligt öga Kan skåda; men det dock i tron de dina sett.

5. Låt så wår dyra tro här kämpa wäl och winna, Uti din segerkraft, hwarmed Du gått förut, Att wi med fröjd må i din segers allmakt finna En salig utgång, och bli segrande till slut.

6. Låt oß ej se derpå, hur hårdt det går i striden, Om jemmer, nöd, om lif och död, oß förestår; Men muntras af den lön, som följer uppå friden, Den herrlighet, som widt alltsammans öfwergår.

7. O Jesu, själens lust, wår tröst, wår fröjd och hugnad! Mot werldens storm och brus wi stride i ditt namn, Tills stormen af Dig näpst, och böljan af Dig lugnad, Ej stör wårt sälla lugn i ewighetens hamn.

8. Låt oß i rustning stå, och troget bedja, waka, Samt kämpa rätt i tron mot satan, kött och werld, Förwara wäl wår själ, och icke se tillbaka, Men framåt, tills wi nå godt slut på denna färd.

9. Styrk Du wår swaga tro, och gif oß kraft att jaga, Ja, löpa till det mål, som Du oß föresatt. Låt ingen, intet oß ifrån din kärlek draga, Till deß wi finne Dig, wår fröjd och dyra skatt.

10. Du är allena wärd, att taga pris och heder Af helga englars röst och de utwaldas ton, Tolftusen tecknade, i många tusen leder, Som sällt i ewighet lofsjunga för din thron.

11. När wi ock wåra rum bland helga skaran funnit, Enhwar instämma skall: "Magt, wälde ewigt pris, Ske Lammet, som har stridt och ewig seger wunnit, Och åter, öppnat oß det sälla Paradis!"

12. Fridförste! statt oß bi, håll oß till ändan fasta, Tills wi få skåda Dig, Rättfärdighetens Sol, Och wåra kronor då i ödmjukhet nedkasta Med seger och triumf, för Guds och Lammets stol. (Syreens Sånger.)

(Mel. se N:o 6.) P. m. 13 12 : 12 12.

282. Kom, Juda Lejon! snart, mitt hjert att uppbryta, Som genom synden, för din nå tillslutet är: Din ljufwa kärlek låt så ymnigt de

inflyta, Att den intager all min trängtan och begär. O! med din allmagts kraft på mina bojor rör, Att jag förloßning af allt syndens wälde spör.

2. Du har med tålamod min själ behagat draga Från syndens träldom, att i frihet tjena Dig; Men ack! jag måste än med tårar det beklaga, Att mörker åter will alldel's omgifwa mig. Jag sjelf ej utwäg wet, ej hjelp, ej någon råd; Men faller Dig till fot, och tigger ödmjukt nåd.

3. När jag besinnar rätt den godhet, som utflutit Ifrån ditt hjerta ned uppå mig usla mull, Som mig så swårt likwäl mot Dig, min Gud, förbrutit, Och dagligt ökat till min stora syndaskuld; Då måste jag med blygd bekänna och tillstå, Att din långmodighet oändlig wara må.

4. Hwad har Dig dock bewekt, med sådan möda föra, Ifrån Egyptens twång och Babels fångahus, Min själ, som annat ej än motstånd kunnat göra Emot din dyra nåd, och wika från det ljus, Som utan uppehåll så ymnigt strålar in, Och sig att drifwa bort allt mörker lägger winn.

5. Fast många tusen qwar i syndamörkret ligga, Ej weta af din nåds och kärleks öfwerflöd, Ej känna syndens last, ej om förloßning tigga, Ej tro dem förestår en ewig dom och död; Har Du min arma själ så mycken nåd dock gjort, Att af ditt tålamod jag största prof har sport.

6. Ack! då Du så begynt att på min själ arbeta, Så släpp den icke förr, än Du ditt werk fört ut: Drag henne, tröttna ej, när lustar henne reta, När djefwul, kött och werld ingifwa falskt

beslut. Ja, ser Du någon lust hos mig till Babel qwar, Så drif den mägtigt ut, och ingen tuktan spar.

7. Jag ger mig i ditt wåld, o Du min Herde söta! Att, som ett får, af Dig få spisas af din nåd. Fast ängslan, sorg och qwal alltjemt mig wilja möta, Wet jag att dock hos Dig finns bistånd, tröst och råd. Ack! gör mig endast med din söta kärlek nöjd, Och låt mig utom Dig ej njuta någon fröjd.

8. Låt ingen hemlig list få mig till fånga taga; Men lär mig pröfwa wäl hwad helst jag tager an. Mig med din herdastaf till bön och suckan jaga, När jag will trögna af, Du, som ej sofwa kan. All sömn och säkerhet ifrån mig alltid drif, Och mig en muntrad håg och waksamt sinne gif.

9. Ack! skänk mig nåd och kraft att jemt mot synden strida, Som söker med all flit att åter fånga mig. Lär mig med tålamod, hwad mig påkommer, lida; Till deß jag wäl förlöst, får en gång tacka Dig, För all din myckna nåd, uti den nya stad, Der, med all helgon, jag får ewigt wara glad. (Syreens Sånger.)

P. m. 85:7785.

283. Jag will strida, all ting lida, För att salig bli; Jag will kämpa, köttet dämpa, Fara fort deri. Hindrar man, så löper jag; Är jag matt, är kraften swag, Har jag tröstren Af den röſten: Si, klenodet! Si!!!

P. m. 6 lin. 11.

284. I kamp emot synd ware Jesus mig blid, Han hjelpe mig segra i denna min strid! Ty när jag med allo sagt werlden farwäl, Han gaf mig sin kärlek :,: att bo i min själ. Så följer jag segrande härar med er, Som tågen till ära :,: wid Jesu baner.

2. Han afklädde syndfulla drägten jag bar, och gaf mig en ny, som Han haft i förwar. Min skrud gör mig hågad till bön och till sång, Ej mera jag bäfwar, :,: Han leder min gång. Så följer jag segrande härar med er, Som tågen till ära :,: wid Jesu baner.

3. Med fötterna skodda till ordet om frid; Full krigsmannarustning jag fått till min strid; Ty hjelmen är salighet, harnesket nåd, Och Ordet är swärd mot :,: all helwetes råd. Så följer jag segrande härar med er, Som tågen till ära :,: wid Jesu baner.

4. Och nu är jag färdig till kampen, — och käck, O, wakte jag rustningen wäl för hwar fläck! När Israels basuner mig kalla åstad, Till striden för Zion :,: jag ilar så glad. Så följer jag segrande härar med er, Som tågen till ära :,: wid Jesu baner.

P. m. 15: 6 6 15.

285. Ack Jesu, ack Jesu! Du källan till ewiga lifwet, Må mig här i werlden, hwad helst Dig behagar, bli gifwet, Min Jesu! min Christe: Jag ber till det sista: Låt icke mig himmelens arfwedel mista, Men njuta.

2. Behåll mig i trona, och lär mig att redelig kämpa: I Andanom segra, och fienden kraftigt neddämpa. Hjelp Jesu till hamnen, Till skötet och famnen; Min suckan, o Jesu! besegla med amen; Af nåde! (Vederqv. Själaro.)

(Mel. se N:o 28.) P. m.

286. Immanuel, min konung blid! Hjelp, att i tron jag all min tid Må med ett tappert hjeltemod I strid gå fram mot kött och blod, Samt allt, hwad Anden hindra må Ifrån att till sitt ursprung gå. Ack! köttet har Ond art än qwar, Som Andans fart förtar.

2. Min Konung sjelf framför mig går, Och Herren främst i spetsen står, Skall jag då rädas, frukta mig, När Jesus sjelf tillbjuder Sig, Att för mig kämpa, strida så, Att segerkronan winnas må? Nej, jag will gå Helt modigt på, I Jesu kraft bestå.

3. För satan fruktar jag ej mig: Hans hot, hans wälde böjer sig För Jesu Gudoms starka makt, Som om mig wårdnad har och akt; Han är min kraft, min sköld, mitt swärd, I kamp mot djefwul, kött och werld. Afgrundens band Ej minsta grand Förmår mot Herrans hand.

(Vederqv. Själaro.)

(Mel. Sw. Ps. 239.) 9 8: 8 8.

287. Den som i Christo tänker winna Hwad han i Adam har bortmist, Han måste sig ock låta finna I bättringsordning utan list, Han måste med en omwänd själ I trones kamp uthärda wäl.

2. Ej kan förstånd och wett här gälla, Ej konst ej heller lärdoms prål. Den sig af skrymtan from will ställa, Ej hinner till det rätta mål. Här skall en hjertats ändring ske, Så ock en daglig helgelse.

3. Ej hjelper egen krafts förmåga, Ej spisar falska dygders sken. I kamp och i anfäktningslåga Wäl luttras tron och göres ren; I Andans strid och köttets död Bepröfwas tron, som guld i glöd.

4. Om wi ej mot wår arfsynd kämpa, Som djupt i själen rotad står, Och den med tro och bön städs dämpa, Den öfwer oß snart wälde får; Den oß till mörksens trälar gör, Och till all syndatjenst förför.

5. Strid faller till på alla sidor, Och mörksens makt starkt griper an: Wäl den som rätt och wisligt strider, Så att han segren winna kan, Att själen må från synder fri Och af Guds kraft förnyad bli.

6. Ej är så lätt den strid utföra, Som mången sig inbilla tör, Mång't modigt angrepp måst' man göra, Förrän den gamle Adam dör. Han reser sig och stretar mot, Tills honom trampar Christi fot.

7. Här tänker mången, allt är wunnet, När striden skall gå an på nytt. Nej, förr än man till målet hunnit, Blir striden ej i frid förbytt. Ty Jesu kärlek, nåd och frid Ger ewig ro i sinom tid.

8. Gud will oß med anfäktning aga, På det wår själs förderf wi må Wäl se och ej oß sjelf' be=

draga, Ej egna krafter lita på, Men tro, att blott i Christi sår Tron lif och salighet undfår.

9. Dock will här ord och tal ej spisa, Ej grundlöst hopp, ej fruktlös tro; Gudomlig kraft skall tron bewisa, Om själen komma skall till ro; Hon måst' i Christo stå på wakt, Städs be och dämpa mörksens makt. (Mose o. Lams. W.)

P. m. 8 7: 8 8 7.

288. Upp, christna själ, träd fram till strid! Upp, själ, att seger winna! — På denna jord, i denna tid, Är ingen ro att finna. Den ej i striden fast will stå, Han kan ej lifwets krona få, Upp, kämpa för din krona!

2. Den striden manligt håller ut, Och icke går tillbaka, Han skall, med ära krönt, till slut Det dolda manna smaka. Godt wittnesbörd och ett godt namn Ger Jesus der, i fridens hamn, Åt den som öfwerwinner.

3. Så strid här manligt, kämpa wäl, Att kronan dig må gifwas; Och låt i loppet ej din själ Från rätta målet drifwas. — Ack! kort är mödans, kampens tid; Men ewig blir din fröjd och frid; Rikt blir din trohet lönad.

P. m. 9 11: 9 11:

289. För himmelen måste man kämpa, Som låg man i dödskamp, det säger Guds Son. Man winner ej nåden med lämpa; Den late får intet wid nådenes thron. Af många de krafter ej sökas, Som fordras till framgång i bättringens strid: Den började ifren bör ökas; Mest rörs man — och stannar derwid.

2. Gudomligt wår Jesus bedyrar, Att mången skall söka, men ej komma in. Märk detta, du säkre, som yrar, Och står i den tanken att himlen blir din: Ja du, som rätt ofta blir slagen, Men sträfwar ej redligt att själen få frälst. Du söker hwar gång du blir dragen; Men synden du älskar dock helst.

3. På olika sätt kan man söka: Man kan söka ljumt, och af hjerta och själ; Man kan för afgudarne röka, Och skrymta, som wore allt hulpet och wäl. En söker rätt ifrigt; den andre Är liknöjd hwarthän det i dödsstunden bär. — Man ifrigt till himmelen wandre! Uppriktighet fordrar Gud här.

4. Ack! himmelen tillstängd du finner, Så framt du ej går genom bättringens port: Till paradis aldrig du hinner Förutan sann bättring; så skynda dig fort! Snart slår tidens ur sista slaget; Snart framställd blir du för Guds rättwisa dom: Wäl dig om du följt, när Gud dragit, Och lydt, när han ropade: "kom!"

5. Snart husbonden uppstår från bordet: För ewigt Han dörrarne sluter igen! Din Jesus har talt dessa orden. Gör bot; ty Hans nåd blifwer utdelad än. Men utanför fruktlöst du klappar; Du bortkastad blir, som en ofruktsam gren: Din salighet, usling, du tappar; Och hwem kan förlossa dig se'n?

6. "Låt upp!" ropas fåfängt, se'n döden Fört syndaren dit, der han ewigt skall bli. Men ropa, "Låt upp!" i den nöden, Som ängsliga själar här råka uti: Nu hjelper det, Gud ware ära!

Försumlige syndare, börja då här, Att trängtansfullt nåden begära, Och afsky för synderna bär.

7. Beware mig Gud för att gyckla, I sak af den wigt, som omwändelsen är! Man akte sig wäl för att hyckla; Ty skrymtaren blottas en dag, om ej här. Hans mantel afkläds på den dagen, Då Jesus skall komma i ära och kraft: De yttersta hiskliga slagen Upptäcka hwad allwar man haft.

8. Man sofwer sig ej till Guds rike: Att waka är Frälsarens ömsinta råd. All tröghet, sömnaktighet, wike: Du eljest ej får, ej behåller, Guds nåd. — Det är ej så lätt att bli salig; Fast mången det tror, i sin säkerhet snärd: Nej! djefwulens list är otalig, Och striden med synd, kött och werld.

(L. Linderoth.)

P. m. 11 10: 11 11.

290. Jesu, hjelp segra, Du lifsfurste dyra! Mörkret mig omgifwer, satan mig qwäl; Helwetets krafter som stormwäder yra: Snaror de lägga att fängsla min själ. Satans mordwapen nu tusentals blänka: Han will mig fälla, förstöra och kränka.

2. Jesu, hjelp segra, som täckts mig förlossa! Hjelp mig, ty kött och blod, satan och werld, Sig sammanswurit och hota mig krossa, Ofwa än grymhet, ränker och flärd. Babel så inne, som ute, nu rasar: Hjelp mig, att jag nu består, och ej fasar.

3. Jesu, hjelp segra! ack, må jag ej klaga? Gud! mina fel äro alltid för mig. Hjelp, då min' ungdomsfel börja mig gnaga, Och i mitt sam-

wete wäcka nytt krig. Låt det allt till mitt ödmjukande tjena: Af din försoning tröst, sötma förläna.

4. Jesu! hjelp segra! Ur syndernas källa Sjelfkärlek, högfärd och afund framgår. Ack! jag af blygsel må tårar wäl fälla, När mitt förderf i sitt djup för mig står. Låt af din seger rik kraft till mig flöda, Kraft af din pina, min köttslust att döda.

5. Jesu, hjelp segra! förswaga och fängsla Hwarje köttslusta uti mig, och gif, Att jag din Ande med synd ej må ängsla, Men stiga uppåt och lefwa Hans lif. Låt mig i andelig wandel Dig dyrka, Så får min kropp och min ande god styrka.

6. Jesu, hjelp segra, med kraft, att min wilja Må blott åt Dig bli till egendom skänkt. Låt mig bemärka hwad oß kan åtskilja, Då jag att söka min salighet tänkt. Låt mig allt eget i döden hängifwa, Att jag i Dig må rätt lefwande blifwa.

7. Jesu, hjelp segra! Här måste jag öfwas: Låt då ditt swärd i min hand blifwa satt. När jag af helwetesskaran bedröfwas, Som mig mißunnar min dyraste skatt; Wärdes mig swage då bistå och stärka, Att jag ditt bistånd med glädje må märka.

8. Jesu, hjelp segra! Jag jemt står i fara För denna fiende, listig i allt. Hwem kan undwika hans frestelsesnara, Då han framträder i ljusets gestalt? Om Du bortwiker, hwad will jag då göra, När mig hans ormalist söker förföra?

9. Jesu, hjelp segra, att intet mig fäller, När

lögnens kraft sig uti mig upprör, Och under sanningens sken sig förställer: Håll då ditt ljus mig allt klarare för. Låt då ej något mig från Dig borttröfwa: Lär mig att kämpa och andarna pröfwa.

10. Jesu, hjelp segra, i wako och böner! Du sofwer, wäktare, ej på din wakt. Gif, att jag kraft af din förbön jemt röner, Du som ditt förspråk så dyrt mig tillsagt. När tröghetsnatten mig helt will betäcka, Wärdes då sjelf mig uppmuntra och wäcka.

11. Jesu, hjelp segra, när all kraft förswinner, Nåden fördöljs och förderfwet syns stort; När jag att bedja förmåga ej finner, Men står förskräckt, som en uppjagad hjort: Anse då, Jesu, af nåd i den stunden, Själenes suckar i innersta grunden.

12. Jesu, hjelp segra! låt allt för mig lyckas, Att jag må winna och kronan undfå: Så skall af hjertat tacksägning uttryckas; Ewigt med lofsång jag för Dig skall stå. Ewigt ditt herrliga namn skall bli prisadt, Du, som din hjelp mig så mägtigt bewisat.

13. Jesu, hjelp segra! låt rösten bli hörder! Zion låt ropa med fröjdefullt skall: "Babel, den stolta, är worden förstörder, Störtadt deß wälde, fulländadt deß fall." Herre! kom snart, gör på kriget en ända: Ack! låt sig allt uti segersång wända.

14. Jesu, hjelp segra, att bruden framträder Wärdigt till bröllopp med Lammet i fröjd. Kläd ditt Zion de gyllene kläder; Babel låt naken der

stå i sin blygd. — Babel är nära sitt fall, och är feger: Frukta ej, Zion! din Konung ger seger.
(Syreens Sånger.)

P. m. 11 10: 10 10.

291. Under den striden, som ännu mig stundar, Kom, o min Jesu, och wederqwick mig! Gif att jag ödmjukt och stilla begrundar Allt hwad min frälsning dock kostade Dig! O, låt mig smaka den frid, som Du ger, Då är jag lycklig och önskar ej mer.

2. Upplys mitt arma, förmörkade sinne, Skingra, o Jesu! deß sorgfulla natt. Tag Dig för ewigt en boning derinne, Blif Du min enda, min ewiga skatt! Och med din Anda, din nåd och din frid Kom till mitt hjerta i pröfningens tid!

3. Lär mig att **dö** ifrån synden och werlden, Lär mig att **lefwa** allena i Dig! Jordiska glädjen och lusten och flärden, O! i hwad tomhet förbyta de sig. Jesu! min Jesu! wälsigna mig nu, Kom till mitt hjerta och uppfyll det **Du**!

P. m. 8 7: 8 7:

292. Tron är segren, den som winner Werlden: ty ho wara mån', Som en sådan seger finner, Än den Christum tror, Guds Son? O, wår Jesu! så förläna Andans nåd och kraft att Dig Tro och känna, älska, tjena Här och der ewinnerlig.

2. Låt oß äran Dig tillskrifwa, Att wår owän tagit fall; Låt om seger sjunget blifwa I de frommas hyddor all'; Låt oß rätslig kämpa, strida

Under blodefanan så, Att wi öfwerwinne wida, Och se'n triumfera må.

3. Lofwad, lofwad ware Herran, Som oß segren gifwit har! Sjunger, sjunger när och fjerran: Lofwe Herran nu en hwar! Lofwe, lofwe, lofwe Herran, Alle de som tungor ha! Ära, lof och pris frambären; Sjunger nu Hallelujah! (Mose o. Lams. W.)

P. m. 76: 76:

293. När får jag skåda Jesum? O Gud mig snart det gif! Der jag ur lifsens källa Får dricka ewigt lif? När slipper jag att wandra Af synd och sorger böjd, När får jag med min Jesus Der dricka ewig fröjd?

2. Här wandrar jag en stridsman, Min höfding gått förut. Han anbefallt mig hafwa Godt mod till resans slut. Han trofast lofwat gifwa En härlig krona der, Och hwarje trogen stridsman Han ewigt lif beskär.

3. Af nåd det är mig gifwet Att segra, fast jag dör; Se'n ilar jag till Jesum, Som mig så salig gör. Farwäl till synd och sorger Jag bjuder glad till slut; O, dyre wänner! wandren I trohet resan ut.

4. Och om er sorger möta, Det sker på Herrans bud; Men glömmen ej att bära Dem fram i bön för Gud. Er wapendrägt påtagen Af kärlek, hopp och tro. När striden wäl är slutad, För Gud er hem till ro.

P. m. 4 lin. 8.

294. "En liten tid" Af qwal och strid!

Se'n får jag se min Frälsare! Se'n får jag gå att kronan få! Se'n får jag hel, min arfwedel!

2. "En liten tid!" sen får jag frid! Se'n får jag bo i ostörd ro! Se'n får jag se de älskade, Som wänta mig, o Gud hos Dig!

3. Ack, glädjen är ej bofast här, Men se! jag wet en rolighet, Som står oß wißt tillbaka sist. O Gud! mitt hopp — lyft blicken opp!

4. Min Jesu god! Gif kraft — gif mod! Gif seger — frid — i kamp och strid! Min nöd Du wet, Gif willighet, Gif stillhet — gif i döden lif!

(Mel. Sw. Ps. N:o 452.) P. m. 8 7: 6 6 8 8.

295. Jag går i fara, hwar jag går, Och hwad jag än må göra; Ty frestarn allestådes står Och will från Gud mig föra. Han swurit har min död; Han med båd' lust och nöd Mig draga will i syndens spår: Jag går i fara, hwar jag går.

2. Jag går bland änglar hwar jag går, Och de mig nog bewara. Slätt intet satans wär förmår Mot sådan hjelteskara. Bort då all suck och sorg, Jag går i änglaborg. Mig ingen röra kan ett hår: Jag går bland änglar hwar jag går.

3. Jag går i trängsel, hwar jag går, Ty städs' jag har att strida Mot synd och werld. Ack, hjertesår Jag ofta der månd' lida. Jag stundom wäg ej ser, Hwar jag kan wandra mer, Och frestelsen är ofta swår: Jag går i trängsel, hwar jag går.

4. Jag går med Jesus, hwar jag går, Han har mig wid sin sida. Jag skådar på Hans djupa sår, Då blir mig lätt att strida. Uti Hans helga spår

Jag glad och tröstligt går; Den wandring är ej tung, ej swår: Jag går med Jesus, hwar jag går.

5. Jag går mot döden, hwar jag går, Kan aldrig säker wara. Ej någon enda timma slår, Då ängeln ej kan fara Med dödens kalla kyß Till mig, som kanske nyß Mig fröjdade i lifwets wår.—— Jag går mot döden, hwar jag går.

6. Jag går till himlen, hwar jag går, Friskt opp, min själ, mitt hjerta! Se, innan kort dit upp du når, Der slutar all din smärta. Bort werldens lust och we, Mot himlen will jag se, Dit upp mitt hjertas längtan står: Jag går mot himlen, hwar jag går.

P. m. 10 11: 10 10.

296. Det kostar mången, mången kamp och strid, När någon will i grund en christen blifwa, Man får ej alltid njuta fröjd och frid, Ty nöden måste ju till nåden drifwa. Då gäller det att redligt kämpa blott, Och taga wara på den nåd man fått.

2. Ett heligt allwar måste wara med, Om Christus en gestalt i oß skall winna; Om himlaordets helga, dyra säd Skall i wår själ till någon mognad hinna. Ett heligt allwar hör den kämpen till, Som under Herrans fana strida will.

3. Och till min tröst jag wet af Herrans Ord Att Jesus Christus har ock frestad warit, Ty när Han fordom gick på samma jord, Har Han oc samma frestelser förfarit. I allt oß lik, doc

útan synd, Han war, O, hwilken tröst jag af det Ordet har!

4. Nu will Han hjelpa dem, som frestas här, Och wara deras wärn och sköld i striden. På starka skuldror deras nöd Han bär, Och gifwer dem till slut den rätta friden. Så will jag icke gå och sörja då, Han bär ju sjelf det kors Han lägger på!

P. m. 8 4 7: 4 4: 4 8.

297. Må jag olyckan ej undgå, Men ogunst få Af werlden och deß första, Så wet jag dock en säker konst, Att söka gunst Hos Gud, som mig kan trösta. Jag wet försannt, Gud är hardt när, Han kommer snart, Att med en fart; Mot fienden Han Sig rustar.

2. Märk, huru jag angripa skall Min' saker all När tröst ej står att finna, Och ingen werdslig magt är fast, Ty med stor hast Allt timligt skall förswinna. Min Gud så god Gör ett rätt mod: Derwid fast blif, Gods wåga, lif; Han hjelper dig öfwerwinna.

3. Till Dig jag flyr båd' först och sist, O Herre Christ, Blif stadigt wid min sida, Och se Du på olyckan min, Som hon wor' din, Hur hon mot mig månd' strida. Måst' jag ändå, Den kamp utstå: Werld, som du will! Gud är min sköld, Han hjelper mig ju all tida. (M. Luther.)

P. m. 6 6: 8 8 8 6.

298. Förbida Gud, min själ! I hopp och tålamod; Till slut Han hjelper wäl, Ty Han är mild och god. När sina barn Han pröfwat

har, Han dem ur luttringselden tar; Ger, för den kalk de tömma fått, Ett rågadt fröjdemått.

2. Så har Gud alltid gjort; Så är Hans hjertelag. Guds barn Hans kärlek sport, I sorg och glädje=dag. Hans nådeshaf töms aldrig ut, I tron dig till din Jesum slut, Som sjuka själar läka kan, Då bättringen är sann.

3. När du har druckit ut Den kalk, din Gud dig skänkt, I glädje=win till slut Din sorg då blifwer dränkt. Din själ, ur Jesu kärleks=bröst, Får suga himmelsk nådetröst. Din mörka wäg gack fram i hopp: Snart rinner solen opp.

4. Nu wäl! i hoppet nöjd, Dig, Gud, jag prisa will, Och hålla för min fröjd, Hwad Du mig sänder till. Jag wet, det barnet älskas bäst, Som under riset hålles mest: Jag wet, det kära barnets tår Till hjertat Fadren går.

5. Så fortfar, Själawän! Att grundligt rena mig Från hwad mig smittar än, Och helga mig i Dig. O Du, som mig har återlöst, Förblif i lif och död min tröst! Från synd och werld jag afsked tar, Som mig förnedrat har.

6. Bort, bort, fåfänglighet, Bort, syndalustars magt! Träd fram, gudaktighet, Uti din helga prakt! Ej någon här mig draga skall Att göra från min Jesum fall: Hans nådes sköt står öppet mig, När ondskan rustar sig.

7. Jag lemnar werldens skarn, Som föder ewigt spott, Åt hennes egna barn: Jag söker ewigt godt. Här lyckan ofta wänder sig: Låt mig då blifwa fast wid Dig, Min Gud, i tron beständigt här, Och sedan ewigt der.

8. Kom, lös mig, Själawän! Ur mina trälsdomsband. Jag will till himmelen; Jag längtar till det land, Der ingen nöd mer plågar mig, Men glädjen är oändelig: Der jag, i helgons rena skrud, får ewigt lofwa Gud.

(Syreens Sånger.)

P. m. 6 6 5: 7 8 6.

299. Gud ske lof det lider; Fröjd och sälla tider Säkert förestå, Då en Zions fånge Kan bland skaror månge Lammet följa få. Då i nytt blir allt förbytt. Här är godt, men bäst min kära Hemort wara nära.

2. Då all strid upphörer. Ingen friden störer, Lammet styrer sjelf; Ingen sorg förstämmer, Ingen oro dämmer Lifsens klara elf; Själen då får ostörd gå, Fri för faror allesamman, Upp i himlens gamman.

(Fru Guldbrandsson.)

P. m. 7 6: 7 6:

300. Du ömma Fadershjerta, som wakar öfwer mig, Hur' skall jag kunna älska, hur' kunna lofwa Dig! Du warnar mig så troget för alla dolda garn, Och gömmer under wingen Ditt lätt försagda barn.

2. Du föder och Du kläder och skyddar mig så wäl, Och förjer alla dagar för både kropp och själ. Jag wore snart förgången, om Du ej gjorde så — O! kunde jag blott älska — blott älska Dig ändå!

3. Gif att med willig lydnad jag alltid ger

Dig rätt, Låt dina bud bli kära, din börda ljuf och lätt! Och när en fara hotar, en nöd förskräcker mig, Låt mig i första rummet, blott alltid fly till Dig!

4. Ditt Fadershjerta brister utaf förbarmande, Du ser hwad helst mig felar, Du känner allt mitt we. Om natten och om dagen, ditt öga öppet står, Och Fadershanden räcker, så widt som himlen går.

P. m. 65:

301. Undan wike smärtan, Ty i bönens ljud Mötas skilda hjertan Då hos samme Gud. :,:

2. Ut en suck sig smyger, Hörd af ingen wän; Bönens dufwa flyger Hem till Gud med den, :,:

3. Kommer sedan åter Med sitt glada bud, Lugnar den som gråter, Helsar ifrån Gud, :,:

4. Helsar från de sälla, Och till jordens grus Bär från ljusets källa Wärma, lif och ljus. :,:

5. Aldrig tröttas wingen, Aldrig källan töms: Gud, **Han** glömmer ingen, Fast Han ofta glöms. :,:

6. Men mitt hjerta gömmer Ewigt Herrans lag, Och min själ ej glömmer Fadrens anletsdrag. :,:

7. Kraft mig Fadren gifwer I hwar pröfwostund; Ewigt själen blifwer Så i Hans förbund. :,:

8. Störe tidens smitta Ej min barndomstro, Må ej flärden hitta Till mitt hjertas bo. :,:

9. Säkert Han mig låter Winna hwad jag bad, Sänder dufwan åter Med ett oljoblad. :,:

10. Detta kan jag hoppas, Sker af nåde så; Men då fast i trone Jag ock måste stå. :,:

(Mel. Sw. Ps. N:o 328.) P. m. 7 8: 8 8:

302. Fader! si, jag kommer här, Och på Jesu Ord Dig beder: Sänd din Anda, som mig lär, Och till bönen rätt bereder. Ack! låt Honom mig förklara, Hwad en sådan bön må wara, Som i Jesu namn utgjutes, Och af Dig med Amen slutes. (Mose o. Lams. W.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 138.) P. m. 8 8 7:

303. O Gud gif oß din Andas nåd, Att all wår synd och öfwerdåd Rätt ångra och begråta, Och på din Son af hjertat tro, Som kan ge wåra själar ro, Och all wår synd förlåta.

2. Hjelp ock att wi på denna jord Rätt efterlefwa må ditt Ord, Och korset täligt bära: Regere oß din Ande så, Att wi få wißt i himlen gå, Ditt namn till ewig ära!

(Mose o. Lams. W.)

P. m. 8 lin. 8.

304. O! bönestund, så skön och dyr, Då jag från jordens sorger flyr, Och inför Fadren lägga får Hwadhelst som mig af nöden står! Hur ofta, af bekymren böjd, Jag bad och återfick min fröjd. Och frestarns snara sönderbrast, Blott jag till bönen gick med hast.

2. O! ljufwa stund, så rik och skön, Då jag får bära fram min bön För Honom, hwilken tro=

fast är Och ger mig nåd, blott jag begär. Hos Honom söker jag min ro Och sätter till Hans Ord min tro; Så bjöd Han mig den stund så skön, Då jag till Honom gick i bön.

3. O! ljufwa bönetimma, må Jag om din tröst ej miste gå! Tills ifrån Neboh=bergets höjd Jag skådar in i himlens fröjd, Och kastar köttets klädnad af, Och fattar lifwet, Herren gaf. Då ropar i sin flygt min själ: Du ljufwa bönestund farwäl!

f) Hemlängtan.

P. m. 11 9: 11 11 9.

305. Upp, wänner! till himmelen wilje wi gå; Godt är ej på jorden att bygga, Der stöden utgöra blott bräckliga strå Och grunden är swag att oß trygga. Ej böre wi dwäljas uti denna ort, Der fienden skada åt tusende gjort, Förstört deras dyrköpta själar.

2. Upp! må wi ej tweka att, hand uti hand, Förenade följa hwarandra Dit upp till wårt himmelska fäderneslånd, Det målet, till hwilket wi wandra! Ack kommen, wi gå: smala wägen är god, Betecknad den är utaf Frälsarens blod Och leder helt säkert till hemmet.

3. Åt wandrarne korset i början är dömdt; Men palmen ock skänkes till slutet. Då sorgernas kalk under tårar wi tömt, Blir winet wißt för oß ingjutet; Ty alla, som troget den wägen ha gått, Wäl törnen bewandrat och smärtor utstått, Men slutligt fått hugnad och glädje.

4. Åt Mästaren fylldes försmädelsens mått —

Lärjungarne wänte ej annat; Werldswise, som smädat, när Jesus gjort godt, Oß swage helt säkert förbannat. Må Simei banna, när David går fram; Med denne wi lide all smälek och skam, Det ljusnar framför oß ju bättre.

5. Wid stjernan oß glädjom, som Jesus har tändt! Gethsemane-mörkret den delar. Hugswalaren, hwilken oß Frälsaren sändt, Wårt sårade hjerta wißt helar. Wår fiende blir så wår werklige wän, Som, under wår tröghet, påskyndar igen, Och wisar, att här är ej hemmet.

6. Men lärjungar alle nu hören mitt tal, Ack! fröjdens och waren rätt glada, Om än I här wandren i sorgernas dal, Så skall likwäl ingen er skada. Om I skolen gråta och werlden skall le, Så glädjens och fröjden dock eder deß mer; Er sorg skall ju wändas i glädje.

P. m. 98: 9911.

306. Kom, wänner, så wilje wi wandra Och taga hwarandra i hand! Wi äre här främlingar, gäster I detta här tårarnes land. Till himmelen wilje wi wandra I kärleken draga hwarandra: Till sist wi få hamna på himmelens strand. :,:

2. Fast hafwet och wågen högt brusa Och böljorna öfwer oß slå, Fast helwetets stormwäder susa, Oß höfwes ej frukta ändå; Ty håller oß Jesus wid handen, Han lyckligt oß förer till landen. På himmelens strand få wi hamna ändå. :,:

3. När Brudgummen Jesus oß möter Han säger: Wälkommen min brud! Min sällhet skall

du få åtnjuta, Jag skall på dig kläda min skrud; Nu skall du få tacka och prisa Med min nya lofsång och wisa, Och lofsjunga Mig och min Fader, din Gud. :,:

4. Ack sälla, ja sälla de äro, Som stå inför Frälsarens stol! Ack, tänk hwilken klarhet de bära, De skina långt klarar' än himmelens sol. Med kronor och palmer i händer De ewigt förutan all ända, Få lofsjunga Gud, som i himmelen bor. :,:

5. Ack låtom oß allwarligt söka Att himmelens härlighet få! O Jesu, wår längtan föröka Att alltid till himmelen gå; Ej tröttna fast wägen är länger Och törnig och stenig och trånger. När wi komma hem ha wi wunnit ändå. :,:

P. m. 887848.

307. O Jesu, war min sällskapswän, På denna korta wandringen, Igenom jemmerdalen! Ledsage, styrke mig din hand, Att wandra fram! Till himlens sälla, sälla land!

2. Nog ser det wäl så ofta ut, Som jag ej hinna skall till slut På tidens wedermöda. En dag kan ofta wara lång, Då tänker jag På himlens sälla, sälla sång.

3. O Jesu, tag Du mig i hand, Och för mig hem till fridens land, Der stormarna ej ila. Der ewig fröjd och herrlig glans Mig fägna skall I himlens sälla, sälla land.

4. Och Jesus swarar mig härpå, Att mig skall ewigt lyckligt gå, Om jag will tro Hans lära, Och låta mig på denna jord, I hopp och tro, Ledsagas af Hans helga Ord.

5. Det gör att jag i tro och hopp Kan swinga mig till himlen opp, Och glömma jordens möda. Det gör att jag i Jesu namn Kan hinna fram Till himlens sälla, sälla land.

6. Se'n skall jag ewigt prisa Dig, För all den dyra nådetid, Du lemnat mig på jorden! Se'n skall jag stämma upp i höjd Att jag är nöjd Med himlens sälla, sälla fröjd!

P. m. 7 6: 7 6:

308. Will Du gå med till himlen, så låt oß följas åt, Trots satans alla pilar och listiga försåt! Han wille gerna hindra wår gång till himmelen, Men starkare är Jesus, wår Goel och wår Wän.

2. Wi öfwerwinna wida uti Hans kraft, ty Han Är mäktig i de swaga, dem Han Sig tagit an. Wi jubla re'n i hoppet, ty striden för Han sjelf, Och segerpalmen winkar wid liffsens klara elf.

3. Och är än wägen ojemn och törnbeströdd och smal, Och går den genom mörker och dödens skuggas dal, Wi tänke blott på målet, som är oß föresatt, Strax stinger törnet mindre, och strax blir hjertat gladt.

4. Wi löpe icke efter ett owißt mål, ty si, När Christus uppenbaras, så uppenbaras wi! Då få wi skåda Honom med aftäckt anlete, Och blifwa Honom like och slippa allt wårt we!

5. Är det så saligt redan, att tänka blott härpå, Säg, will du ej med allwar med oß till himlen gå, Och lemna syndalifwet och werldens korta

lust, Som dock så snart förbytas i ewig sorg och pust?

6. Will du ej fly till Jesus, och finna salig ro Och i Hans sår en fristad, der du kan säker bo! I werlden är så stormigt, så mörkt, så tomt, så kallt Hos Jesus är så stilla — med Jesus får du allt.

7. Så låt oß gå till Jesus, och låt oß akta på, Att wi ej bli tillbaka, och andra kronan få! Att handen satt till plogen må wi ej se oß om, — Will du gå med till himlen, så skynda dig, och kom!

(L. S.)

P. m. 88: 686.

309. Farwäl, farwäl i Herrans namn, Jag går mot Jesu öppna famn. Min båt jag sätter ut från strand; Ej mer för mig är detta land Här har jag ej mitt hem; :,: En öken är mig denna werld; Här har jag ej mitt hem.

2. Jag funnit har, att syndens stig, Ned i en afgrund slingrar sig; Men bortom dödens wåg jag ser, Det land som Jesus köpt och ger. Här har jag ej mitt hem; :,: En öken är mig denna werld; Här har jag ej mitt hem.

3. O syndare! hwi dröja så? Rum är det åt oß båda twå. Wår båt är stark och resan fri, Och landet skönt att bo uti. Här har jag ej mitt hem; :,: En öken är mig denna werld; Här har jag ej mitt hem.

4. Farwäl! jag får ej dröja här; Ty hemmet ännu fjerran är. Hos Christum först jag stannar qwar, Ej **detta** land min kärlek har. Här har jag

ej mitt hem; :,: En öken är mig denna werld; Här har jag ej mitt hem.

5. Pris ware Gud i himlens höjd! Jag dela skall serafers fröjd. Uti Jerusalem i ro, Det himmelska, der jag får bo, O, der! der är mitt hem! :,: En öken är mig denna werld; O, der! der är mitt hem.

P. m. 4 lin. 7.

310. Allt är edert! Dyra ord! Fröjda dig, du Christi hjord! Allt är ditt, när Christus är Öfwer jordens ting dig kär.

2. Allt är edert! Jesus ser Från sin himmel på dig ner! Ser på dig med frid och nåd. Gläd dig åt Hans kärleks råd.

3. Allt är edert! lider du Här en liten tid ännu, Gläd dig; uti himlens höjd Wäntar dig en ewig fröjd.

P. m. 9 11 10 10 9 11.

311. Jag är främling, jag är en pilgrim; Blott en afton, blott en afton bor jag här. Gör mig ej hinder, ty jag will följa Guds folk till strids genom ök'n och bölja. Jag är främling, jag är en pilgrim; Blott en afton :,: bor jag här.

2. Resemåltid i hast jag tager, Som en jagad, som ett ilbud, stannar ej. Jag står omgjordad om mina länder, Har wandringsstafwen i mina händer; Resemåltid i hast jag tager, Som ett ilbud :,: stannar ej.

3. Lammets blod har mitt dörrträ tecknat Mig beseglat, mig beseglat, jag är Hans. Ej syndens

surdeg jag mer will smaka; Till wägs jag hastar, ser ej tillbaka. Lammets blod har mitt dörrträ tecknat, Mig beseglat :,: jag är Hans.

4. Lammets måltid mig saligt hugnar Som en försmak, blott en försmak af Hans ro. Med fötter skodda, ur träldomsbandet Jag går att finna det goda landet; Lammets måltid mig der skall hugna, I en ewig :,: ewig ro.

5. Till det landet mitt öga blickar; Ewigt strålar, ewigt strålar solen der. I främlingslandet är mörkt och farligt; Der går jag wilse och stapplar snarligt. Till Guds Kanaan mitt öga blickar: Ewigt strålar :,: solen der.

6. Jorden har ej den ro jag söker; Nej, jag längtar, nej, jag längtar till Guds stad. Der gråter ingen, der slutar nöden, Der bor ej synden, dit når ej döden. Jorden har ej den ro jag söker; Nej, jag längtar :,: till Guds stad.

7. Hulde Herde, blott ett jag beder: Följ och led mig, följ och led mig alltid, Du! Så att jag ilar städs' Dig till möte, Tilldeß jag hwilar uti ditt sköte. Hulde Herde, blott ett jag beder: Följ och led mig :,: alltid Du! (Ahnf:s Sånger.)

P. m. 4 lin. 15.

312. Hemma, hemma få wi hwila efter slutad kamp och strid. Hemma, hemma hos wår Fader wäntar oß en ewig frid. Derför gladt framåt, I bröder, löftesordet swiker ej, Och wi kämpa icke heller för ett owißt mål, ack nej!

2. Målet ligger ju framför oß, wägen är ock ej så lång, Fast den går i djupet neder och i mör=

ker mången gång. Jesus slagit sig igenom — O, hwad tröst för oß deri! Genom Honom, genom Honom öfwerwinna ocksä wi.

3. Derför upp, I trötta händer, upp, ja upp I matta knän, Och I mörka otrostankar och I twifwel wiken hän! Ordet säger ju, att tiden, wäntanstiden är så kort, Fastän wåra arma hjertan glömma det beständigt bort.

4. Litet mera eller mindre utaf jordens nöd och lust Det betyder ju så föga, när wi hunnit hemmets kust. När wi frälsta se tillbaka på wårt korta wandringståg, Hwad, om litet mera solsken eller moln deröfwer låg?

5. Hemma få wi ändå hwila, hwila ut i Jesu famn Efter alla wedermödor både med och utan namn. Der skall ingen fruktan wara, ingen oro, ingen nöd, Ingen frestelse och plåga, inga tårar, ingen död.

6. O, så låt oß ej förtröttas, låt oß medan än är tid, Werka Herrans werk på jorden, om ock under mycken strid, Ty på mödan följer hwilan som en ljuflig nådelön, Och wårt werk är ej förgäfwes, då ju Herren hör wår bön.

7. "Hemma, hemma få wi hwila" — ware det wårt fältrop här, Medan striden ännu warar, ja, när den som hetast är. Låt oß ropa till hwarandra, hwar wi mötas, hwad oß sker: "Hemma, hemma få wi hwila!" — O, hwad wilja wi då mer? (Ahnfelts Sånger.)

P. m. 11 3: 12 12 5.

313. O Jesu, din dufwa hon har ingen ro I marken: Kom tag henne till Dig, och låt hen-

ne bo I arken! Der will hon sig gömma, Och ewigt förglömma Hur tygellöst syndflodens wågor framströmma Kring dränkta jorden.

2. På floden förgäfwes hon sökte en punkt Till hwila; Hon nu med ett hjerta, uttröttadt och tungt, Will ila Till arken den wida, Din öppnade sida, Och der, redan lycklig, i hoppet förbida Den nya jorden.

P. m. 65: 6665.

314. Säg, hwar finns glädjens land, Der hemkomst firas? Der ett fast fridens band Kring oß skall wiras? Ty aldrig kan wår ro I jordens dalar gro! Kan här wår lycka bo? Aldrig, nej aldrig.

2. Finns wäl den kärleks flod, Hwars swall ej tryter? Finns wäl den wänskap god, Som sig ej byter! Ja, i den ängden skär, Der Jesus solen är. Hans wänner skiljas der Aldrig, nej aldrig.

3. Jesu god! dit oß för, Du nådens källa! I ditt land snart oß gör För ewigt sälla! Der frälst din skara bor, Der skall wår fröjd bli stor; Der tystnar segrens chor Aldrig, nej aldrig.

4. Ja, helt snart i ditt land Wår hemkomst firas, Der ett fast fridens band Kring oß skall wiras. Der kan ej smärtan gro, Der få wi trygga bo, Och wexling når wår ro Aldrig, nej aldrig.

(Palmqvists Barnsånger.)

P. m. 57:

315. Hemmet jag söker, Hemåt min kosa Gud styr. Längtan sig öker Med hwarje morgon som gryr.

2. Här är ej stället, Som mig förlustelse ger; Blott för tillfället Måste jag taga qwarter.

3. Farlig är färden, Smal är den wäg jag skall gå; Ofta strör werlden Törne och tistel derpå.

4. Dock hon sig skicke Wred eller gunstig mot mig, Hon får allsicke Draga mitt hjerta till sig.

5. Glänsande flärden Får här ej tjusa min själ; Blixtrande swärden Hellre må slå mig ihjäl.

6. En har mitt hjerta, Det är min himmelske Wän; Jag will ej smärta Honom och ta det igen.

7. Korset det kära, Som mig min Frälsare gaf, Jag det will bära Tills Han sjelf tager det af.

8. Resan skall slutas, Wore den aldrig så lång; Hwilan får njutas Först i mitt hemland en gång.

9. Syskonen kära, Som slutat loppet i tron, Nu till Guds ära Lofwande stå för Hans thron.

10. O huru härlig Ljuder den himmelska sång; Är här beswärligt, Der blifwer glädje en gång.

11. Gud Dig förbarma! Led mig med faderlig hand, Och mig omarma I detta farornas land.

12. Lär mig att strida, Waka och bedja alltjemt, Bida och lida Hwad i ditt råd är bestämdt.

13. Hemta mig sedan Upp till ditt himmelska hus! O, att jag redan Der stode klädd uti ljus!

P. m. 11 10:

316. Ack, när ska' jordens alla strider sluta?

När skall mitt hjerta få en ostörd frid? När skall Guds salighet jag helt åtnjuta? Det blifwer aldrig här i denna tid.

2. Här blir det ej, men hoppets stjerna lyser Och wisar oß en skön och ljuflig strand. Rättfärdighetens sol der ewigt lyser I fridens ewigt — ewigt sälla land.

3. Der skall jag skåda Jesum, Wännen kära, Som här på törnestigen döljer Sig, Der skall min lofsång höjas till Hans ära, Som tog friwilligt all min synd på Sig.

4. Jag längtar dit, der inga tårar rinna, Der allt förbytes i en ljuflig ro, Der jordens alla sorger helt förswinna Och trötta barnet får hos Fadren bo.

5. Han sjelf har dragit mig till Sig af nåde, Han skäms ej wid mig, fast jag oren är, Han mig upptog ur syndens djupa wåde, Och mig till himlen på sin' armar bär.

6. Då är jag trygg, om alla stjernor slockna, Det finnes En, som aldrig slockna kan, Den heter Jesus — alla moln, som tjockna Omkring min själ, allena skingrar Han.

P. m. 118:

317. Ur stormarna ser jag en aflägsen hamn, Dit kärleken winkar så blid; Den bjuder båd' ära och sällhet och namn, Men först efter utkämpad strid.

2. Mig möter i mängd uppå wandringens tåg, Båd' sorger och andelig nöd; Men Han, som

så huld till mitt elände såg, Han gifwer nog glädje och stöd.

3. Min Jesus Han mättar min hungrande själ Och tröstar i sorgernas natt! Han har mig gjort fri från att wara en träl, Och blifwit mitt lif och min skatt.

4. Den skatten långt mer än all werlden är wärd, O! må jag blott fatta den så, Att kronan som mig utaf nåd är beskärd, Med honom jag ock må undfå.

5. Du fåfänga werld, med din lycka så arm, Ej mer du bedåre nu mig! Min Jesu, min wän, med din kärlek så warm, Drag städse mitt hjerta till Dig!

6. Min Josua! för mig du sjelf wid din hand, Från Babel; — min harpa se'n stäm, Ty hur' kan jag sjunga i fremmande land Din wisa? Nej för mig snart hem.

7. När döden mig rycker i grafwen med sig, Gjut olja i lampan, att jag Ej fåwitskt blir utstängd för ewigt från Dig, Men håll mig beredd till din dag.

L. m.

318. Ack Jesu! jag är hjertligt glad, Att Du åt mig beredt en stad, Dit själen säkert flytta får När hon ur denna hyddan går.

2. Allt hwad i werlden kallas godt, Är idel skugga mot den lott, Som jag får full besittning af När kroppen dör och läggs i graf.

3. Ehwad jag tänker, talar, gör, Så kommer det mig saligt för, Jag får wäl snart gå hem i frid Och slippa werldens myckna strid.

4. En salig stund skall det wißt bli, Som gör från synd mig ewigt fri. Det blir en rätt förloßningsdag; Min Jesu, snart mig till Dig tag.

5. När Dig behagar, Jesu from, Tag hem din dyra egendom. Jag af din kärleks öfwerflöd Har all min fröjd i lif och död. (Malmstedt.)

P. m. 87: 87: 5787.

319. Hwad har min Jesus gjort för mig? Jo, Han steg ned från Kanaan Och dog på korsets träd för mig, Att jag skall winna Kanaan, Der blir en krona nådelön I ljusa landet Kanaan; Och segerpalmen winkar skön, Kom låt oß gå till Kanaan! Himmelska Kanaan, O! underfulla Kanaan! Wårt Kanaan är ett saligt land, Kom låt oß gå till Kanaan!

2. Då jag bland Zions folk en gång Går in i sälla Kanaan, Då, min Förlossare, din sång Jag sjunga skall i Kanaan. Der strålar Du, o Jesu min! På ärans thron i Kanaan, Och bjuder dina barn gå in Att bo med Dig i Kanaan. Himmelska Kanaan &c.

3. O syndare! wänd om och gå Till Jesus i Hans Kanaan! Dig änglarne wälkomna då Till ewig fröjd i Kanaan. O, kom! der frälsningsfloden har Sitt friska swall i Kanaan, Och härligheten strålar klar Kring Jesu thron i Kanaan. Himmelska Kanaan, O! underfulla Kanaan! Wårt Kanaan är ett saligt land, Kom låt oß gå till Kanaan!

P. m. 11 10:

320. Tänk, när en gång den dimma är för-

swunnen, Det mörker, som omhöljer lifwet här; Och när den dagen är för oß upprunnen Der Gud och Lammet ewigt solen är!

2. Tänk då, när tron ej mer med twiflan strider, Men allt är klart och ljust och wißt för mig: När hjertat ej af "glödand' skott" mer swider, Men frälst jag ser tillbaks på lifwets stig!

3. Tänk, när för mig är löst hwar jordens gåta, Hwart ängsligt "hwarför", som jag grubblat på; När de fördolda djupen sig upplåta, Och jag får Herrans wägar klart förstå!

4. Tänk, ännu mer när med förklaradt öga Jag Honom ser, som här jag trodde på, Och bad och följde, — tänk, när i det höga Jag ewigt säll skall för Hans åsyn stå!

5. Den trogne Frälsaren, som här mig följde, Mig alla fel förlät, mig tröstade; Men mig till pröfning ofta djupt Sig döljde; Tänk när en gång jag Honom sjelf får se!

6. Tänk när en gång jag utan synd skall wara, Helt fri mitt onda kött och satans list; När alla tankar äro rena, klara, Och alla gerningar förutan brist!

7. Ack, tänk en gång, då jag skall kunna wara Så from, jag will, då blott det goda sker; Ja, när jag ej behöfwer ens befara Blott möjligheten af att falla mer!

8. Tänk när en gång ej werlden mer mig häder, Ej falska bröder mer förtyda mig; När ingen fiende ibland oß träder, Men idel sanna wänner samla sig.

9. Tänk när en gång i himlens gyllne salar

Guds Lamm bland änglar rätt jag prisa kan; Och om ett ewigt lif med bröder talar, Och om det lif, som likt en dröm förswann.

10. Det kommer allt för den, som funnit "wägen", För den i Christo här all sällhet fann. O Gud, det är ju wißt — ej blott en sägen? Du sjelf det sagt, och Du ej ljuga kan.

11. Guds folk en gång i sida hwita kläder Med segerpalmer inför Lammet står, Då Gud hos sig de trötta barnen gläder, Från deras ögon torkar hwarje tår.

12. Wäck, Jesu, denna tanke i mitt hjerta Hwar gång mig wägen blir för mödosam. Den ljuft skall dämpa hwarje bitter smärta, Och locka leendet ur tårar fram. (Ahnfelts Sånger.)

P. m. 5 5 8: 11 11 5 5 8.

321. O jag wet en gång, Då ej jordisk sång Af mitt öra mer skall höras; Då af synd och slärd, I en bättre werld Själen ej skall längre störas; Då för Gud och Lammet jag får ewigt stå, Med förklarad hand på himlaharpan slå. Ja, jag wet en gång, Då ej jordisk sång Af mitt öra mer skall höras.

2. När en tanke flög, När en suck sig smög, Båda gingo upp till höjden; Fri från stoftets band, Ne'n i Kedars land Själen njöt af himlafröjden, Se'n med trones öga klart jag skåda fick Allt hwad Jesus gjort då Han i döden gick. När en tanke flög, När en suck sig smög, Båda gingo upp till höjden.

3. O, min Jesu blid, Skall en ostörd frid Af-

wen mig en gång tillhöra? O, skall också jag, Nu så arm och swag, Då med Dig få sällskap göra? Ja, o Jesu Christ, jag ewigt din skall bli, Du mig köpt och löst, Du står mig trofast bi! Ewig, ostörd frid, O, min Jesu blid, Skall ock mig en gång tillhöra.

4. Jordens strider jag Glömma skall en dag, Och på Jesum endast skåda; I det goda land Stå med palm i hand Frälst för ewigt från all wåda. Då jag somnat in uti Hans dyra sår, Wäckt af Honom upp, jag segerkronan får. Jordens strider jag Glömma skall en dag, Och på Jesum endast skåda.

P. m. 8 6 8 8 8 6.

322. O land! du sälla andars land, Der Herren Gud sjelf bor! Högt öfwer stjernehimlens rand, Långt från förgänglighetens strand: Der skall min glädje blifwa stor, Der Herren Jesus bor.

2. Der blir oß ljuft, der blir oß godt, Der blir oß allt beskärdt; Hur Gud än skiftar här wår lott, Ett himmelskt hemland wi dock fått, Hwad finns på jorden wäl så wärdt, Att hållas dyrt och kärt?

3. Der ofwan skyn är detta land, Ej ögat ser det här; Deß skatter famnar ej wår hand; Ty bortom dödlighetens strand, Der Frälsaren och Fadren är, Wårt hemland det är der.

4. Och skänktes oß all werldens glans, Och kunde wi än få Hwad ypperst uppå jorden fanns, Hwad nånsin af en dödlig wanns; Till detta sälla land ändå Wår längtan skulle stå.

5. Som blomman sluten än i knopp, Dock mognar ur sitt twång, Så skall ock för wår syn gå opp Guds paradis, som är wårt hopp; Och högre klinga skall en gång Hos Gud wår hemlandssång. (Ahnfelts Sånger.)

P. m. 6 lin. 14.

323. När jag min rätt till himmelen igenom Jesum får, Bju'r jag farwäl åt jemren här, och torkar sorgens tår. O, Kanaans land, det sälla land, Det land der Jesus är; Det land der Guds barn mötas åt, Aldrig åtskiljas mer. Hallelujah, Hallelujah, Halle Hallelujah! Det land der Guds barn mötas åt, Aldrig åtskiljas mer.

2. Will synden mot mig rusta sig, som skott de glödande; Då flyr jag, Jesu, strar till Dig; Du wißt mig segren ger. O, Kanaans rc.

3. Will satan, synden, kött och werld, här städs' anfalla mig. I Jesu namn jag segra skall och fullt förlossad bli. O, Kanaans rc.

4. Ej skall jag fly för kors och nöd, som här kan trycka mig; Till himlen är min wandring ställd, der nöden slutar sig. O, Kanaans rc.

5. Der skall en ewig fröjd då bli, och glädje utan tal, Der blir jag från min börda fri, och från allt kors och qwal. O, Kanaans rc.

6. Der skola wi förklarade, få ewigt skåda Gud; Med glädje utan tal och mått, bland englaharpors ljud. O, Kanaans land, det sälla land, Det land der Jesus är; Det land der Guds barn mötas åt, Aldrig åtskiljas mer. Hallelujah, Hallelujah, Halle Hallelujah! Det land der Guds barn mötas åt, Aldrig åtskiljas mer.

P. m. 129:

324. O, mitt hjerta det längtar till hemlandets frid, Här på jorden det har ej sin ro; Till de saliga rymder, till Frälsaren blid, **Det** dit sträcker sin längtan att bo.

2. Ja, deruppe får jag med en klarare blick Skåda Jesus, min Frälsare kär: Ty jag minnes Han sagt, då på jorden Han gick, Att Guds barn skola bli der han är.

3. O, jag längtar att flytta — till Nya Guds stad, Till det "hem som af himmelen är", Der jag frigjord och salig och lycklig och glad Får lofsjunga min Frälsare kär.

4. Här på jorden min ande så ofta har twång— Ty i "**främlingalandet**" jag är, Och får ofta uppstämma en klagande sång Öfwer syndaförderfwet jag bär.

5. Dock — jag glädes, att Herren på jorden också Är min skatt, ja min sällhet, min "**del**"; Ja, min "Herde", min Wän, som mig leder tills då Jag får intaga himmelen hel!

6. Ja, Han är ju min "**klippa**", mitt bergfasta "slott" — Ty Hans Ord är en borgen derpå! — Och hwad ännu Han will här skall blifwa min lott, Si, så är jag ju **Hans** dock ändå!

7. Snart från stoftet skall löjas min längtande själ Och min ande uppswinga till Gud. — Och åt Honom, som löst mig till frihet från träl, Skall då höjas min tacksamhets ljud.

8. Då skall stoftet ej mera betwinga min själ, När i åskådan bytes min tro. — Då skall börjas

mitt rätta, mitt ewiga wäl; O, jag längtar deruppe få bo.

9. Tänk, när jag ifrån synden för ewigt blir fri Och ej otron bebor mer mitt bröst — Hwilken sällhet och fröjd det då ewigt skall bli, Att få hwila wid Frälsarens bröst!

10. Ja, till ewiga friden min ande en gång Skall uppswinga, förklarad och skön. Der bland saliga andarnas jublande sång Skall uppfyllas min längtan, min bön! (Sundins Sånger.)

P. m. 4 lin. 14.

325. Jerusalem, Jerusalem, som ofwantill är bygdt, Ack, inom dina portar först det blifwer lugnt och tryggt. Här möta nya faror jemt, och jemt till strids det bär, Och äfwen när det är som bäst, det sorg och möda är.

2. Hwad under om min längtan då alltmera sträcker sig, Jerusalem, Jerusalem, dit upp, dit upp till dig! Min härkomst är ju ock af dig, och jag är främling här; I dig jag har mitt borgerskap, och der jag hemma är.

3. Jag hör till dina fria barn, ty Jesus gjort mig fri Från satans band och lagens dom och syndens slafweri; Och se'n Han så af idel nåd har löst min arma själ, Jag wara will en Herrans fri och ingen men'skoträl.

4. Jag lefwa will på samma nåd, som blifwit nog för mig, Och lita på Hans trofasthet, som låtit offra Sig. I **Honom** är jag from och ren, rättfärdig, helig, täck, Så wißt, som Fadren icke ser på Sonen, minsta fläck.

5. Men sökte jag rättfärdighet i något eget werk, Då wore Christus fåfängt död för mina synder, märk! Ack, må ej satan fånga mig i något lagiskt nät! Blott "den af tron rättfärdige skall lefwa", heter det.

6. Så lefwer jag, dock nu ej jag, ty Christus är mitt lif, Och nu kan jag ej finna ro i werldens tidsfördrif. Si, werlden är ju korsfäst mig, och jag är korsfäst den, Hwad under, om en sådan werld ej längre är min wän!

7. Hwad under om jag längtar hem till dig, Guds helga stad, Der jag en gång får hwila ut, fullkomligt fri och glad; Der ingen gråt skall wara mer och ingen wärk, som här, Och intet mörker, ingen natt, ty Lammet solen är.

8. Ack, hwad på jorden aktas stort, det fängslar ej min håg, Se'n jag på korsets träd i tron min Jesum fästad såg. Mitt mål står klart; jag will blott **ett**, hwad än det kostar mig: Jerusalem, Jerusalem, jag will blott hem till dig.

(Ahnfelts Sånger.)

P. m. 7 6 4 4, 7 6:

326. I djupet af mitt hjerta En stad jag högt åtrår: Jerusalem, Det sälla hem, Der all min nöd och smärta Sitt paß och afsked får. I djupet af mitt hjerta Den staden jag åtrår.

2. Inom deß portar klara Der gråter ingen mer. Uti Guds stad Der är man glad; Ej sorg, ej rop skall wara Der städs' man Lammet **ser**. Inom deß portar klara Der gråter ingen mer.

3. Si! Den på thronen sitter Der råder öfwer dem Med ewig frid. Der finns ej strid, Ty ingen

ond och bitter Bor i Jerusalem. Så Den på thronen sitter Der råder öfwer dem.

4. Och Gud allswåldig säger: "Min son och dotter kär, Som Jesum fann Och seger wann, Du eger, hwad Jag eger: Allt **mitt** nu **ditt** det är", Ja, Gud allswåldig säger: "Min son och dotter kär!"

5. O, den som redan wunnit! Ack, den som wore der I hwilans hamn, I Jesu famn! Ack, om jag målet hunnit För all min längtan här! O, den som redan wunnit, Ack, den som wore der!

6. Men på de wida watten Hwar finner jag dock wäg? Bland blinda skär Hwar wägen är I storm och mörka natten Till hemmet, säg, — o, säg! Ack, på de wida watten Hwar finner jag dock wäg?

7. Jo, **Du** mig wisar wägen, Min dyre Frälsare; Och wägen går I dina spår. Sjelf hjelplös och förlägen Jag blott **på Dig** will se. Ja, **Du** mig wisar wägen, Min dyre Frälsare.

8. Fäst djupt hos mig de tankar, Att snart jag himlen når! Gör tron rätt käck Mot böljans skräck! Håll sjelf mitt ror och ankar, Du wet, hwad jag förmår! Fäst djupt hos mig de tankar, Att snart jag himlen når!

9. Si, målet herrligt lyser I fjerran. O Guds stad! Du målet är; Och allt beswär, Hwarför nu **här** jag ryser, Jag **der** snart glömmer glad. Si, målet härligt lyser I fjerran: o Guds stad!

10. Så äfwen jag skall winna, I **Jesu Christi** namn: Ja, också jag, Så arm och swag, Skall

engång målet hinna I härlighetens hamn. Så äfwen jag skall winna I **Jesu Christi** namn.
(Ahnfelts Sånger.)

P. m. 4 4 7: 7 7.

327. När mitt hjerta Trött af smärta, Ögat mörkt af tåreregn, Ifrigt längtar, Beder, trängtar Upp till Salems lugna hägn; O! då glömmer jag mitt we Wid att blott dit uppåt se.

2. O, mitt öra Re'n kan höra Men'skors röst bland änglars ljud. Högt det klingar, Skaran bringar Ewig lofsång upp till Gud. O, hur' gerna då min själ Säger werlden sitt farwäl!

3. Edens ljufwa Milda drufwa Skådar jag, den lifsens frukt; Och de söta Rosor möta Mig re'n här med ljuflig lukt. Lifwet här i jordens stoft Får så ewighetens doft.

4. Lammets klara Brudeskara Ser jag midt i paradis; Sällt de wandra Med hwarandra Under Herrans lof och pris. Smala wäg och korta strid, O, hur ändas du i frid!

5. Jesu käre, Du beskäre Der den fröjd, som intet stör! Se de dina, Hwilken pina Werldens twång dem ännu gör! När, o ljufwe Brudgum, när Tar Du mig ur fängslet här?
(Ahnfelts Sånger.)

(Mel. se föreg.)

328. Till det höga Ser mitt öga Genom tårar mången gång; Ty min längtan, Håg och trängtan, Står till Salem och deß sång. O jag

glömmer allt mitt we, När jag blott dit upp får se.

2. Hwilken skara Skall der wara, Folk af alla tungomål; Alla slägten I den drägten, Som ej minsta "skrynka" tål! O, så fröjda dig, min själ, Och säg werlden gladt farwäl!

3. Hwilken ära Att få bära Lammets segertecken der; Att få sjunga Med en tunga Som fullkomligt ledig är, Och som friskänkt nådelön Undfå lifsens krona skön!

4. Tänk, hwad bruden I den skruden Är sin Brudgum dyr och kär! Ingen smärta När det hjerta, Som har fått sin boning der! Trånga port och smala stig, O, hwad fröjd du bringar mig!

5. Ack så lär mig, stöt mig, bär mig, Dyre Jesu, dag från dag! All min längtan, Håg och trängtan, Mer och mer till Dig blott drag! Tills Du tager hem din brud, O, min Herre och min Gud!

(Ahnfelts Sånger.)

P. m. 11: 12 10.

329. Herre fördölj ej ditt ansigte för mig, Trösta mig åter, wälsigna mig, hör mig! O, Du min trofaste, dyre Förlossare, Kommer Du ej snart? Kommer Du ej snart?

2. Ännu ej hemma hos Dig är jag worden, Är blott en gäst och en främling på jorden. O, Du min trofaste, dyre Förlossare, Kommer Du ej snart? Kommer Du ej snart?

3. Här i det främmande landet jag skickar Upp till din himmel så längtande blickar. O, Du min

trofaste, dyre Förlossare, Kommer Du ej snart? Kommer Du ej snart?

4. Medan Du dröjer, tag wård om mitt hjerta, Helga deß glädje och lindra deß smärta. O, Du min trofaste, dyre Förlossare, Kommer Du ej snart? Kommer Du ej snart?

5. Håll mig, ack håll mig blott fast wid det ena, Att jag må frukta Dig, Herre, allena. O, Du min trofaste, dyre Förlossare, Kommer Du ej snart? Kommer Du ej snart?

6. Herre föröka, föröka mig trona! Gif hwad Du will, blott till slut gif en krona. O, Du min trofaste, dyre Förlossare, Kommer Du ej snart? Jo, Du kommer snart. (L. S.)

P. m. 7 6: 8 8 8 6.

330. Min ande stilla längtar, Dit opp, dit opp till Dig. Och hjertat hemsjukt trängtar, Dit opp, dit opp till Dig! När morgonsol i öster ler, När qwällsol går i wester ner Min ande längtar mer och mer, Dit opp, dit opp till Dig!

(Mel. se N:o 196.) P. m. 15 : 6 6 15.

331. Hwad lycka och salighet blifwer en gång uti höjden, När alla Guds barn få församlas till ewiga fröjden, För Lammet på stolen, Och stina som solen Och kronan nedkasta för enfödda Sonen Af wördnad!

2. Ack Jesu! ack Jesu! när kommer den önskade tiden, När Du stiger neder och hämtar din brud upp i friden, Och löser deß tunga, Och låter

den'sjunga, Som här gerna wille, men aldrig rätt kunde Dig lofwa?

3. Du tröstar oß dermed, att tiden ej räcker så länge, Att snart Du will komma och taga oß i ditt umgänge Och göra oß rena Och med Dig förena; Och ewigt trolofwa oß med Dig allena, Ja ewigt. (Fru Guldbrandsson.)

C. m.

332. Det finns ett land så underbart, Der helgonen få bo. Der lyser ljuset ewigt klart, Der herrskar ewig ro.

2. Det landet har en ewig wår; Ej blomman der förgås. Men dödens flod sin bölja slår Emellan det och oß.

3. Ty bortom denna strida wåg Der ligger himlens land. Så Canaan i fägring låg På Jordans andra strand.

4. Men men'skohjertat fruktan bär För dödens hemska flod. Om uppskof, ack! det jemt begär. Det har så ringa mod.

5. Och twiflen hopa ångst och we Kring oß hwart ögonblick. Wårt kära Canaan wi ej se Med ofördunklad blick.

6. Låt oß få stå, der Moses stod, Och se i Canaan in. Då skall ej dödens Jordansflod Förskräcka mer wårt sinn'. (Watts.)

C. m.

333. Ack! sälla hem — mitt hjerta ser Så längtansfullt till dig. När får jag lägga wapnen ner? När slutar striden sig?

2. För mig har jorden ingen ro Och intet stadigt hem! När skall jag med min Jesus bo, I Hans Jerusalem?

3. Hos Honom sökte jag min tröst Uti bekymrens tid, Han drog mig ömt intill sitt bröst, Och gaf min ande frid.

4. Wißt möta många strider än, Dock hjelper Han i dem, Wißt synes döden bitter — men Den för mig till mitt hem!

5. Jag är en ringa Christi lem, Som längtar efter ro, Som längtar att få komma hem, Att hos min Jesus bo!

C. m.

334. Hör englahärens fröjdebud Om dem som dö i tro: Ljuft deras offer är för Gud, Och ljuflig deras ro.

2. De dö i Gud wälsignade, Uttagna ur all strid, Från synd och snaror, sorg och we De ingå i Guds frid.

3. De samlas genom Jesu död, Kring Gud på thronens höjd, Och lidanden och strid och nöd, Förbyts i salig fröjd.

P. m. 8 6: 8 6:

335. Jag har ett hem, Ett himmelskt hem, Till dig min längtan står. På jorden är ej hemmet, nej, Dit upp, dit upp jag trår. Min ande, förr wid jorden fäst, Ett högre mål nu har. Nu jag en främling är och gäst, Der förr jag hemma war.

2. Jag har ett hem, **Ett Fadershem,** Min härkomst dädan är. Der Fadren bor Och slägten

stor, Mitt rätta hem är der. "Guds slägte" men'skan war, "Guds barn", Och när hon fallit,— si! Guds Son blir här ett men'skobarn, Att wi Guds barn må bli.

3. Jag har ett hem, **Ett ewigt** hem, Så wißt Guds Ord är sannt; Han mandom tog, Han led och dog, Han Anden gaf till pant, Till pant att Han will komma än Och hemta barnen hem Till Sig i sköna himmelen, I Guds Jerusalem.

4. Jag har ett hem! **Ett saligt** hem, Allt från den dyra stund, Med krossadt mod, I Jesu blod Jag fann min ankargrund. Förut jag for i werlden will, War fridlös, utan hem. Nu borgarrätt ock mig hör till I Guds Jerusalem.

5. Jag har ett hem, **Ett fridens** hem, Ett Salem, der till slut Min trötta själ Skall ewigt, wäl Och saligt hwila ut. Här tåras ofta ögat än, Här köttet gör beswär; Jag då till hemmet längtar hän, Der ingen gråt mer är.

6. Jag har ett hem, Ett "himmelskt hem", Jag säger än en gång; Och sjunger så, Tills jag får stå För Lammet med min sång, Och i ett nytt Jerusalem Med änglars blanda den, Och säligt fröjdas i mitt hem, Hwartill jag wandrar än.

P. m. 7 6 : 8 8, 7 6:

336. Hwad det blir godt att landa Wid himlens stilla kust; Ej mer behöfwa blanda Sin sång med suck och pust! Till glädjens hem från sorgens dal, Till Fadrens famn från nöd och qwal: Hwad det blir godt att landa Wid himlens stilla kust! I Brudgums famn från strid

och nöd, I lif och sällhet utan död. Hwad det blir godt att landa Wid himlens stilla kust!

2. Hwad det blir härligt smaka Den sällhet Herren ger; Att slippa se tillbaka På synd och sorger mer! Att skåda Gud, och gå omkring Bland himlens underfulla ting! Hwad det blir härligt smaka Den sällhet Herren ger! O härlighet som ingen kan Utsäga här i jemrens land! Hwad det blir härligt smaka, Den sällhet Herren ger!

3. Hwad det blir saligt bära Sin brudekrona skön, Och sjunga Herrans ära Och få sin nådelön! Att höra englars fröjdeljud, Då de lofsjunga ewigt Gud; Hwad det blir saligt bära Sin brudekrona skön! Att wara sjelf Guds Son så när Och skåda Honom som Han är. Hwad det blir saligt bära Sin brudekrona skön!

(Ahnfelts Sånger.)

P. m. 87:

337. Hem jag längtar! Ack härute Är så tomt, så mörkt, så kallt; Snart, ack snart sig stormen slute, Och den wäg mig Gud befallt!

2. Hem jag längtar! Ej jag trifwes Här i jordens jemmerdal; Till Guds Salem hjertat drifwes, Upp till Lammets bröllopssal.

3. Hem jag längtar! Kärleksrike Fader, låt mig hem få gå! Brister, synder undanwike! Snart mitt hemland skall jag nå.

P. m.

338. Jag wet ett land af idel ljus, Hwars

sol går aldrig ner: Det goda land, det sälla hus, Der ingen gråt är mer. Och der skola alla Guds wänner en gång Församlas wid englabasunernas sång, Och lefwa med Christo i himmelsk ståt, Och aldrig, aldrig skiljas åt. Hwad! "aldrig skiljas åt?" Nej, aldrig skiljas åt; Hwad! "aldrig skiljas åt?" Nej, aldrig skiljas åt; Men lefwa med Christo i himmelsk ståt; Och aldrig, aldrig skiljas åt.

2. O Gud, af nåd och kärlek full! Jag längtar komma dit; Och för din Sons förskyllan skull Har jag ock dertill lit. Den blodswett, som flöt i Gethsemane ner, De såren, det blodet, på korset jag ser, De säga mig: hjorden för Gudi står, Som täcka och friköpta får. Hwad! "täcka, köpta får?" Ja, täcka, köpta får. Och det för Lammets får? Ja, blott för Lammets får. Wi stå dock hos Gudi, för Lammets får, Som täcka och friköpta får.

3. Jag ser ett Lamm på Zions berg, Jag ser en skara stor, I hwita silkets skära färg; Jag hör en sångarchor. De sjunga med salig, tillbedjande röst: Lof, ära ske Lammet, som oß hafwer löst, Oß Gudi med blod igenlöst en gång. Det är de frälsta själars sång. Hwad! "Löst oß på en gång?" Ja, löst oß på en gång. Och det är himlens sång? Ja, himlens enda sång. Då skall det ock här bli wår enda sång, Om Lammet, som oß löst en gång.

4. Der har då fogeln funnit hus, Och swalan fått ett bo; Dock — tro är tro — och grus är grus, Ej hel, ej ostörd ro. Ej ännu wi skåde wår himmelska skatt; Och fiender jaga, och själen blir

matt; Wi sucke, wi bide — ack wore wi der, Hwar ingen brist och sorg mer är! Hwad! "Inga brister der?" Nej, inga brister der. Och "inga sorger der?" Nej, inga sorger der. Ack saliga timma! ack wore wi der, Hwar ingen brist och sorg mer är!

5. När skall det ljufwa Herrans år, Med fröjd och frid gå in? Då trötta själen hamna får I himlaglädjen din; Der tro, hopp och wäntan, ja, waka och be Förbytas i njuta och smaka och se, Der öga mot öga wi skåde wår Wän, Den milde' trogne Frälsaren. Hwad! "Få wi se wår Wän?" Ja, ewigt se wår Wän. Hwad! "Skåda Frälsaren?" Ja, skåda Frälsaren. O, himmelska sällhet: få skåda wår Wän, Den milde, trogne Frälsaren!

6. Men gode Gud, oß nådig war! Omhägn din arma hjord; Förwara dem Du wunnit har Genom ditt namn, ditt Ord. Ja, Amen. Den Herden, som dog för sin får, Är ewigt densamme i dag som i går, Och will wi ska' skåda Hans härlighet der, Och ewigt blifwa der Han är. Hwad! "blifwa der Han är?" Ja, blifwa der Han är. Och "skåda Honom der?" Ja, skåda Honom der. O, himmelska fröjder: se Honom der, Och ewigt blifwa der Han är. (Ahnfelts Sånger.)

P. m. 11 9:

339. Jag längtar till himlen från sorger och strid, Att der hos min Jesus få wara, Och sjunga om härlighet, seger och frid, Och skåda Hans anlete klara!

2. Jag längtar till himlen, från synder och flärd, Från detta förderfwade hjerta, Som frestas af satan, af synd och af werld, Och gör mig blott oro och smärta.

3. Jag längtar till himlen, från mörker till ljus, Från oro till ro, ack jag trängtar! Der har jag mitt hemman, mitt bergfasta hus, Till himlen, till himlen jag längtar!

4. Der har jag en krona förwarad åt mig, Der har jag ett arf utan like! O Jesu, min Jesu! der får jag af Dig Ett ewigt beståndande rike!

5. Och alla de kära, som förut gått hem, Der får jag dem lefwande åter! Der slipper jag sedan att skiljas från dem, O Jesu! af längtan jag gråter.

6. Hur länge, min Frälsare, dröjer wäl Du? Ack hör hur' jag suckar och trängtar! Säg, will Du ej komma och hemta mig nu? Till himlen, till himlen jag längtar! (L. S.)

P. m. 11 11: 5 11.

340. Härute bland sorger och nöd och beswär, Hur ljuf min gemenskap med helgonen är! Jag har ock ett rum mig förwaradt bland dem, Deruppe hos Jesus der har jag mitt hem. O, wore jag der, Deruppe, der Jesus, min Frälsare är!

2. Ack! ljufliga band, som förenar oß här I tron med hwarandra och Frälsaren kär. Men ljufwast Du sjelf är, o Jesu! för mig, Från mörker och smärta jag längtar till Dig. O,

wore jag der, Deruppe, der Jesus, min Frälsare är!

3. Hur saligt att en gång från synden bli fri, Så fri, som jag aldrig härnere kan bli! Här frestar och qwäljer och plågar den mig, Och hindrar så ofta min glädje i Dig. O, wore jag der, Deruppe, der Jesus, min Frälsare är!

4. Så stärk mig, och räck mig din stödjande hand, Härnere i stridens och sorgernas land! Och när i bekymren jag ilar till Dig, Med tanken på hemmet hugswale Du mig! O, wore jag der, Deruppe, der Jesus, min Frälsare är!

5. Wid allt hwad Du gifwer, wid allt hwad Du tar: Blif sjelf med din Ande, din nåd hos mig qwar! Och lär mig förbida i stillhet och hopp Den dag, som skall föra min ande dit opp, O, wore jag der, Deruppe, der Jesus, min Frälsare är!

6. Jag längtar, o Jesu! att, iklädd den skrud, Som Du åt mig wunnit, få stå inför Gud; Att uppstå förklarad ur grafwen en gång, Och sjunga din nya, din ewiga sång. O, wore jag der, Deruppe, der Jesus, min Frälsare är!

(Från Eng.)

P. m. 11 10:

341. O sälla land, dit himlens wänner längta, Som här med qwalda bröst på jorden gå. O sälla land, dit jordens söner trängta, Som uti Jesu korsdrägt prydde stå.

2. O sälla land, der hjertat aldrig såras Af sorgens törnen uti qwalda bröst; O sälla land,

der men'skan aldrig dåras Af tjusarens förwända willoröst.

3. O sälla land, der wi få möta wänner Från fjerran land, från syskons glada hem. O sälla land, man wännen igenkänner, Som bad och led, i Christo war en lem.

4. O sälla land, ej striden mera wankar Inom din gräns, ty segren wunnen är. O sälla land, der wi få kasta ankar, Se'n stormen lagt sig och wi landat der.

5. O sälla land, der synden mer ej sårar De stridsmän, som ej nedlagt wapnen här. O sälla land, der ögat inga tårar Nu gjuter; ty den sista torkad är.

6. O sälla land, der Lifsens Furste kröner, Den som till ändan trofast kämpat har, O sälla land, der Gud af nåd belönar Allt det, som här i tron på Jesum sker.

7. O sälla land, der wi få Jesum skåda, Med klarnad blick Hans ljufwa anlete, O sälla land, der änglarne oß båda Den frid wi ega och ej blott få se.

8. O sälla land, der Zions harpor klinga Uti de höga himlasalarne. O sälla land, der de som warit ringa, För Lammet falla ned tillbedjande.

9. O sälla land, der glädjen aldrig ändas; Hwar dag är ny och åren ta' ej slut. O sälla land, der nöd i lust skall wändas, Och der man sjunger: "Jag har kämpat ut!" (L. S.)

P. m. 7 6 7 7 6 7.

342. Hem! hem! namn som hugswalar! Hem! hem! finnes du här? Längtan städs' om

dig talar. Till dig står allt mitt begär. Hem! hem! ljufliga hem! Låt mig gå dit der du är.

2. Hem! hem! önskade hwila! Sälla, ostörda ro! Själen rastlös skall ila, Tills i din famn hon får bo. Hem! hem! osedda hem! Stadigt dig bidar min tro.

3. Själen här aldrig fann dig, Hem! på döds=dalens stig! Jesus stridde och wann dig, Jesus dig skänker åt mig. Hem! hem! saliga hem! Jesus mig wäntar hos dig. (B. E.)

P. m. 11 10: 8 8 7.

343. Till fridens hem, till rätta fadershuset Min trötta själ med längtan sträcker sig Till fridens hem från tunga jordegruset, Jag blickar hem, min Frälsare, till Dig. Här nere finns ej ostörd ro, Wår blick är skum och swag wår tro, Och hyddans band oß trycker. :,:

2. Men Gud ske pris att tiden framåt ilar, Det kommer allt, som Herren lofwat har, Helt wiß jag är, på Herrans Ord jag hwilar, Att Han till sist det bästa winet spar, Och då är glömd all jordens pust; — Och frid och fröjd och ewig lust Oß rikt belönar striden. :,:

3. Men, Jesu kär, behåll blott Du mitt hjerta, Låt tidens ström ej draga mig från Dig. I lust och nöd, i glädje och i smärta Blott Du, blott Du, blott Du hugswalar mig, Ty Herre när jag hafwer Dig Må annat allt fråntagas mig, Med Dig jag dock är salig. :,: (A. R.)

P. m. 6 4: 6 7 6 4.

344. Ett fjerran land jag wet, Sällt, sällt

är der; Der står i härlighet Guds helgons här. Ljufligt lofsjunga de Lammet, sin Förlossare! "Ära wår Konung ske I ewighet!"

2. Kom till det sälla land, Kom, wänd dig dit! Till plogen sätt din hand, Sök det med flit. Der, synd och sorg ej bo, Wi få skåda hwad wi tro; Der ger oß Jesus ro I ewighet.

3. Der, i det sälla land, Hwar blick är klar; Fadren i kärlekshand Ewigt oß har. Ställ då ditt lopp dit in, Kronan skön och riket winn; Låt Jesu lön bli din I ewighet.

P. m. 87: 87:

345. Wandringsmannen styrer loppet Fram till målet och sitt hem, Likså längtar jag i hoppet Till ett nytt Jerusalem, Till det sälla fadерslandet, Dit min "Goel" farit opp, Blott jag en gång slipper bandet Utaf denna dödsens kropp.

2. Wäktare, hwad tro det lider, Tills min hemgångsklocka slår? Dock jag glädes att det skrider, Lilla tiden snart framgår; Många bli ej mina dagar, Ske dock efter Guds behag. Jesus mellertid tillagar Kronan till min bröllopsdag.

3. Hjelp mig, Jesu, waksam wara Under denna korta tid; Dig i nåd för mig förklara, Att i Dig jag må ha frid. Hjelp försaka, för att winna, Så Du böd mig göra här; Hjelp mig, Jesu, målet hinna, Och att blifwa der Du är.

4. Blir min dödsstund denna dagen, Mig ej mer förskräcker den, Ty min Jesus fullgjort lagen I mitt ställe, hwilken Wän! — Dödsens magt

dermed är krossad, Han ej mer mig skada kan; Jag af Christus är förlossad, Ingen mig fördöma kan.

5. Men om Du behagar dröja, Ske din wilja, icke min! Jag will mig här låta nöja, Blott jag är och blifwer din. Jesu, jag för din försoning Får ock sist af nåd en gång Uti himlens sälla boning Sjunga Lammets bröllopssång.

P. m. 6 5:

346. Smärtans stund snart ilar, Allt ej ewigt är, Fast af plågans pilar, Hjertat minne bär.

2. Dock hur snart förswinner, Denna wexlingstid; Då först hjertat finner: Ewig fröjd och frid.

3. Nu jag längtar komma Hem till fridens land, Ifrån tidens stormar, Ifrån jordens band.

4. Sjunga Lammets ära I Jerusalem, Der wi aldrig mera Skiljas, wän från wän.

5. Der fullkomligt renadt, Fritt från syndamehn, Hjertat blir förenadt Med den bäste Wän.

P. m. 6 7 7 7 7.

347. Låt mig gå, :,: Att min Jesum se jag må; Själen längtar innerlig, Herre Jesu, upp till Dig. Låt mig snart för thronen stå!

2. Trängtande :,: Är min håg att Dig få se. O, när skall jag dertill komma Att hos Dig med alla fromma Skåda få ditt anlete?

3. Härlig är :,: Ocksä englasången der. Kunde jag blott wingar få, Skulle snart det uppåt gå Ne'n i dag till Zion kär.

4. Ack hur stort :,: Komma genom Salems port Och på gyllne gator gå! Jag kan nu det ej förstå: Hwilken boning! O hur stort!

5. Paradis! :,: Der wi sjunga Herrans pris; Fram till lifsens träd wi ile, Och som drömmande oß hwile. Hjelp oß, Gud, till paradis!

(Ahnfelts Sånger.)

P. m. 11 10:

348. Farwäl min wän! nu går jag öfwer gränsen, Tack för hwar gång på lifwets smala stig, Wi med hwarandra gråtit här i trängslen, Nu är jag fri, men Gud wälsigne dig.

2. Jag många ord till dig ej orkar skrifwa, Blott några få från denna döende, Som will dig nu en öm uppmuntran gifwa, Att wandra fort i tro och kämpande.

3. Blif ständigt hemma, kära barn, i såren, Om du är kall, trög, sjuk af alla slag, War ej bekymrad, Herden känner fåren, Blott du enfaldigt följer nådens drag.

4. Låt bönens rökwerk hwarje stund uppstiga Från främlingsskapet upp till Salems stad, Bed jemt om något, du får aldrig tiga Så länge som det heter: än i dag.

5. War waksam jemt, haf Andans swärd i handen, Begagna willigt hwad du fått till lån, Så lossas slutligt alla, alla banden; Ett band blott qwar, ditt hjerta och Guds Son.

6. Besök i trone ofta nattwardsbordet, Din skröplighet dig icke hindra må; Ransaka Skriften, blif wid Bibelordet, Begagna det så ofta du kan få.

7. Här gäller frälsa själen framför annat, Men arma själ, o hwem förbarmar sig, Om du på domedagen blir förbannad! Ack store Gud, hwem kan då hjelpa dig!

8. I Jesu Christo har jag funnits wärdig, Att ibland Cherubim och Änglar stå. Så håll dig blott i Honom prydd och färdig, När nöd och död begynner klappa på.

9. Wälkommen efter till det sälla möte, Hwartill min håg med himmelsk längtan står, Och själen frälst nu hwilar i Hans sköte, Och följer ewigt Lammet hwart det går. (Fru Guldbrandsson.)

L. m.

349. Att somna in i Gud: hur skön, Hur härlig, salig nådelön! En ostörd fröjd, en fridfull ro, Dem återstå som dö i tro.

2. Att somna saligt in i Gud, Den nåden skänkes Herrans brud! Mitt stoft till ostörd hwila går, Tills Lammets bröllopstimma slår.

3. Att somna in i Gud, det är, Mitt hjertas längtan och begär. O! låt mig saligt somna in, Och wakna se'n till fröjden din!

P. m. 12 11 : 12 12 12 11.

350. Hur ljuft att betänka: Jag saligt dock landar Engång uti himlens wälsignade ro! "Wälkommen!" der sjunga förklarade andar Och föra mig dit, der jag salig får bo. Omgifwen af ljus och med blicken förklarad, Jag skådar den salighetshöjd uppenbarad, Den ära, den glans,

som mig blifwit förwarad, Och wandrar i kärlekens Eden i frid.

2. Der finns ingen sorg mer för Herrans förtrogna; Der blir det åskådning i stället för hopp. I härlighet deßa frukterna mogna, Som här ifrån sanningens stam sköto opp. Och der i de ändlösa ewighetstider, Der aldrig det hän emot aftonen lider, Skall, hemtad från jordens mångfaldiga strider, Jag bo hos min Jesus i ära och frid.

3. När änglalegioner med harpor i händer Harmonistt instämma sitt Hallelujah, Syns helgonen komma från dödliga länder Och fröjdefull del uti lofsången ta. När Lammets beröm genom himlarna klingar, Då lyfter min själ sig på lofsångens wingar, Och ära och pris sin Immanuel bringar, Hwars nåd oß ledsagar till Eden i frid.

4. Hell dig, du wälsignade land och I chörer! I saliga skaror! snart bor jag bland er, Der will jag beskrifwa hwad här re'n jag hörer, Hur Jesus från döden oß frälsningen ger. Fast fången på jorden, i hoppet jag skådar, Hur se'n wid min själ ingen synd mera lådar, Jag njuter den fröjd, som Guds Ord mig bebådar; Den njuter jag, hemtad till Eden i frid. (Ahnfelts Sånger.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 55.) P. m. 8 8 7: 2: 4: 4 8.

351. Upp, upp, o själ! uppmuntra dig, Dig gläd och fröjda innerlig, Ditt bröllopp är för handen, Med din Brudgumme Jesu Christ, Som komma will och lösa wißt Dig utur fängselbanden. Kom då, Att stå, Inför stolen, Klädd i

solen, Kom, du sköna! Dig will Jesus nu bekröna.

2. Din fröjdemåltid redo är, Din gråt, din jemmer och beswär, Får nu en önsklig ända; Ditt kors läggs af, din fröjd begynns, En härlig glädje hörs och syns; Gud will nu bladet wända, Eja! Säga Alla fromma, Och nedkomma Dig till möte, Och dig föra i Guds sköte.

3. Haf tack, min Jesu! för din död; Dermed Du frälst mig af min nöd; Haf tack för all din pina. Jag får nu träda för din thron, Beprydd med härlighetens kro'n, Som himlens drottning skina. Af fröjd Förnöjd, Wet jag icke Nu min like Uppå jorden: Jag är helt, helt salig worden.

(Ur Mose o. Lams. W.)

P. m. 11 9: 9.

352. Ack kära! så säg, huru slapp du så wäl Igenom de portarna klara, Då ej någon oren "besmittelig" själ Må wåga sig genom dem fara? Du war ju af "syndeligt" slägte?

2. På nåden jag lefde, på nåden jag dog, Af nåd slapp jag in i den staden: Si detta är skälet, och orsaker nog, Hwarför jag står med i den raden, Som sjunger Hallelujah ewigt.

3. Ack, lycklig war du, som på nåden alltid I lifwet och döden har dristat; Ty deruti blott har en syndare frid, Som all sin bedröfwelse mistat: Så tacka då ewigt för nåden. (Ahnfelts Sånger.)

P. m. 10: 5 10.

353. O hur sälla ären I, I fromma, Som

i döden fått till Gud hemkomma! I ären gångne Undan all den nöd, som oß har fångne.

2. Ja, högst sälla äro wi I bröder! Munnen städs af glädjesånger flöder! Dock, hwad wi njuta, Lärer Gud ock snart på er utgjuta.

3. Här man måste som i bojor lefwa; Sorg och skräck och fruktan oß omwefwa. Wår lott är denna: Oftast nöd och hjerteqwal att känna.

4. O, I kära! låten er dock nöja; På er jord kan fröjden icke dröja: Går er än illa, Hållen dock i Gud ert hjerta stilla.

5. Sömnen i er tysta hwilokammar, Stör ej något slag af jemrens hammar. Ej korsets smärta Hindrar himlafröjden i ert hjerta.

6. Likwäl hafwa äfwen wi fått kämpa Då i oß war synd och död att dämpa: Wi nödgats pröfwa Samma mödor, som er nu bedröfwa.

7. I åtnjuten hwad wår längtan tänder; Tårarne borttorka Jesu händer. I fån nu höra, Hwad ej nånsin rört ett dödligt öra.

8. Låtom tåligt edra tårar rinna Och er längtan efter himlen brinna; Hwad I nu liden, Det är utsäde för himlafriden.

9. Ack hwem will wäl icke gerna fara Bort från jorden att i himlen wara? Hwem will wäl dwäljas Längre här, och städs af jemmer qwäljas?

10. Wißt är här rätt godt när Christo blifwa, Likwäl bören I tillfreds er gifwa; Ty stridens möda Lönas här med härlighetens gröda.

11. Kom, o Christe! kom och loßa banden, För oß snart till sälla himla-landen, Hos Dig de fromma Först till ro och ewig glädje komma.

12. Sen, J dyre själar! edra kronor, Edra palmer, edra gyldne throner J klarhet brinna. Kämpen endast så, att J må'n winna.

13. Nu, så wilje wi tillsammans lofwa Jesum, som oß skänkt så dyrbar gåfwa. Det rätta lifwet Är oß wißt af nåd gemensamt gifwet.

14. Prisen, menskor! Himla-chorer prisen Gud! och Honom helig wördnad wisen! — Må till Hans ära Ewigheterna Hans lof hembära!!!

(P. L. Sellergren.)

P. m. 8 lin. 9.

354. O hwad salighet Gud will skänka Åt de utwalda i himmelen! Ej någon menniskotanke kan tänka, Ej någon tunga utsäga den. Der är härlighet, hwart ett öga Undrande kring sig blicka må; Der skall man ewigt Herrans höga, Ljufliga kärlek smaka få.

2. Sorgens suckar der aldrig höras, Glädje tillfyllest finnes hos Gud; Klara himmelska harpor röras Till de nya sångernas ljud. Der de heliga änglar spela, Kasta för Gud sina kronor ner, Der skall ej heller själen fela Kraft till att tjena Herran mer.

3. Löjta, sjunga de stumma Hans ära, Friska, springa de lama af fröjd; Ingen mer skall något begära, Ty man finner der allt förnöjd. Det fullkomliga kommit redan, Och utstånden är jordens nöd; Gömd i grafwen är synden och swedan, Och den gamle Adam är död.

4. Himmelens skatt, deß manna och honung Får man i ewighet ega der. Sjelfwa lifwets och ärones Konung Se med ögonen, som Han är.

Brist och fattigdom har en ände, Trycker ej längre sinnet ner; Själens wanmagt och andligt elände Skall ej samwetet agga mer.

5. Der är kunskapen utan brister, Kärleken öfwerswinnelig; Kroppen klarhet der aldrig mister, Andlig och oförgängelig; Ingen sjukdom och wärk skall wara Mer i de lefwandes land hos Gud; Syndens börda, deß nöd och fara Slipper för alltid Christi brud.

6. Mer än saliga änglars like Blifwer arme syndaren der; Mer än konungen i sitt rike, Hög och härlig tiggaren är. Der på wänner ej brist skall wara: Ewigt lofwande Lammet, står Inför stolen en hwitklädd skara, Den ej någon räkna förmår.

7. Den förlossade kära bruden Skall så skåda sin Brudgum der, Som har skänkt henne bröllops-skruden, Och som i trone hon älskat här. Men deruppe skall bröllop firas, Ewigt i himmelens klara sal; Der skall bruden med kronan siras Bland lofsjungande änglars tal.

(Mel. se N:o 196.) P. m. 15: 6 6 15.

355. Jag fröjdar mig storlig, så ofta och tida jag tänker På fröjden i höjden, som Herren de trogna der skänker. Jag finner dem alla Ödmjukt nederfalla, Och himmelens Herre en nådig Gud kalla, Med wördnad.

2. Jag finner dem wara med gyllene kronor bekrönte: Af kärlekens Fader så nådigt af nåde belönte. Jag hörer dem sjunga, Båd' gamla och unga, Ett tredubbelt **Helig**, med helgader tunga I höjden.

3. De äro nu löse från oro och möda och qwida, Och kunna ej mera få orsak att säga sig lida: Det förra är swunnet, Sin ända har funnit; De utwalda själar ha allt öfwerwunnit I trona.

4. Hit nalkas ej döden med sina förskräckande pilar; Här höres ej mera af stormen, som bullrar och ilar. Här hörs intet illa, Men allt är här stilla, Och ingen är mägtig förstöra, förspilla Slik sällhet.

5. Här skina de saliga själar som klaraste solen, Med kronor på hufwud och palmer i händer, för stolen. Guds kärlek utflyter, Till dem sig inbryter, Och gör, att dem intet till salighet tryter Och felar.

6. Guds härliga klarhet den himmelska staden upplyser: Den ewiga dagen det ringaste mörker ej hyser. Deß sol går ej neder, Men ewigt utbreder Sin' ljufliga strålar till själarnes heder Och nöje.

7. Ack fröjd utan ända! ack ewiga saliga tider! Så ofta som solen på skapade himlen framskrider, Jag suckar och längtar, Ja, hjertelig trängtar, Att Jesus mig snarlig ur werlden täcks hemta Till himlen. (Vederqv. Själaro.)

IV. Jesu ankomst till domen.

(Mel. Sw. Ps. 498.) 8 7: 8 8 7.

356. Helt wißt den tid är ganska när, Då prydd med glans och heder, Guds ende Son, som

spiran bär, Till doms skall komma neder. Allt löje återwänder då, När werlden skall i eld förgå, Som Petrus derom skrifwer.

2. Basuner låta höra sig Kring alla jordens länder; De döde skola samtelig Stå upp, när detta händer; Men de, som lefwa samma tid, De måste, då Han kommer nid, Förwandlas och förnyas.

3. O Jesu! hjelp, när detta sker, För din döds skull och pina, Att Du med nåd mig då anser, Och räknar bland de dina; Att med ditt folk jag måtte få Uti din himlafröjd ingå, Som Du mig dyrt förwärfwat.

P. m. 87: 87:

357. Domsbasun en gång skall höras; Herre, oß beredda gör, Låt i tid wårt samwet' röras Och wår syndasömn förstör. Denna werlden får en ända Med förskräckligt brak och gny, Wärdes Gud din hjelp oß sända Ewigt straff att undanfly!

2. Till de fyra himlens wäder Herrans änglar skickas då, Att från alla hwilostäder Menskoslägtet samlas må. Jord och watten från sig gifwa, Dem de haft i sitt förwar; De ej heller glömde blifwa, Som på jorden lefwa qwar.

3. Waker alle! I ej weten Tid och stund när detta sker. Tidens slut är ewigheten; Då blir ingen ändring mer. Dig, o själ! till bättring mana Innan dörren tillstängd är. Då du fåfängt smak och wana Till din ursäkt förebär.

4. Då skall bli med allwar frågadt, Om du

gjort din nästa gerd, Om af kärlek bröstet lågat, Eller allt i ord bestått. Allt hwad tänkt och taladt blifwit, Allt hwad skett i dolda wrår Finns i samma boken skrifwet Och för allas åsyn står.

5. Swek och mutor här ej gälla; Neka, undfly ingen kan; Wittnen sig emot dig ställa; Hjelp ej fås af någon ann'; Hwar och en då måste swara För sin egen kropp och själ, Och bli dömd att få förfara Ewigt we ell' ewigt wäl.

6. Innan allt begynner braka Och i låga Sodom står, Drag från werlden mig tillbaka, Jesu, in i dina sår. Wärdes mig från synden wända, Twå mig ren uti ditt blod, Då kan jag wid werldens ända Stå med oförfäradt mod.

P. m. 87: 88.

358. Upp till att sjunga segersång, Låt oß ge Gudi ära, Låt oß nu glade på en gång Wår Konung lof hembära; Ty jemmertiden ändad är, Och Han med seger nu är här.

2. Han kommer: si! Han kommer snart, Han skyndar sig att hjelpa, Och oß förlossa med en fart, Som mörkret hotar stjelpa: Han will de sina göra fri, Och straffa skökans boleri.

3. Hallelujah, lofsjungom Gud! Lof ske wår Jesu söta, Som till Sig hemta will sin brud: Upp, låt oß Honom möta; Wår natt är all och ljus uppgår; Säll den i tid från sömn uppstår.

4. Wi hafwa wäl en liten tid Måst sorg och jemmer lida, Och under häftig kamp och strid Wår Jesu ankomst bida: Oß fienderna hafwa trängt, Wår rätt förhållit och förwrängt;

5. Men si! wår ljufwa Själawän, Som med sin ankomst hastar, Han straffar mörksens makt igen, Deß rike Han kullkastar: Guds Lamm, Guds Ord, som trofast är, Med rätt och sanning strider här.

6. Hallelujah! här kommer Han, Som ingen köttslig känner: Den Hjelten, som oß hjelpa kan, Förlossar sina wänner; Upp, skyndom oß! se här! se här! Wår Segerherre är oß när.

7. Han taga will sitt rike in: Låt fröjd och glädje höras! Han skyndar Sig till bruden sin, Att hon skall snart hemföras: Si! Lammets bröllop är tillredt, Hwars like intet öga sett.

8. Brudgummen, som är hwit och röd, Will bruden till Sig taga. Den Han Sig fäste med sin död, Och Honom kan behaga: Hon, som af skökan blef försmädd, Står nu i hwita silket klädd.

9. Säll den, som Lammet följa får, Och är till bröllop bjuden, Der bruden i sin prydnad står, Iklädd den sköna skruden! Säll är den som i himmelshöjd Får prisa Lammet med stor fröjd!

10. Hallelujah! du trogna hop, Med glädje triumfera! Upp! skynda dig, med glädjerop Att lustigt jubilera! Din Konung prisa som till dig Med hjelpen snarlig skyndar Sig!

11. Utwalda chor! lyft hufwud opp, Se din förloßning nalkas! Uppfyllas skall med hast ditt hopp, Din mödas hetta swalkas: Din nöd blir all, din jemmer swår För Jesum upphör och förgår.

12. Han kommer! si! wår Gud är här, Se Babel börjar falla: Förloßningstiden är wißt

när; Ty fröjden eder alla, Och sjungen glade på en gång Hallelujah och segersång!

(Vederqv. Själaro.)

P. m. 11 10: 4 4 10.

359. Yttersta dagen helt fröjdefull blifwer För dem på Jesum, wår Frälsare, tro: Yttersta stunden dem inträde gifwer Till deras sälla och ewiga ro. Arbet' och strid Byts då i frid. Härlighet följer på mödosam tid.

2. Enhwar, som önskar sig wärdigt bereda, Saligt att sluta sin lefnad och tid, Bör låta Ordet sig föra och leda Till en rätt kunskap om Frälsaren blid. Anden blir god, När Jesu blod Rätt får upplifwa och styrka wårt mod.

3. När någon rädes för döden och domen, Bör han blott tänka på Frälsarens död, Som för att göra wår frihet fullkommen, Dömdes och dog uti yttersta nöd. Är det wår tröst Att Han oß löst, Blir domsbasunen en glädjefull röst.

4. Gör, Herre Jesu! den saken rätt wigtig För wåra hjertan att Du är wårt allt; Att Du wår sak och wår räkning gjort rigtig, Då Du all werldenes synder betalt. Gif att wi må Lita derpå, Och för din thron med frimodighet stå.

P. m. 7 6: 7 6:

360. Brudgummen lär snart kalla Till bröllop, låt oß då Be Gud, att wi ej alla I synd insomna må, Men oß i tid tillaga Med lampor, olja, ljus, Att Han med sig må taga, Oß i sitt bröllopshus.

2. Der skola wi med gamman, Wår dyra

Brudgum se, Som köpt oß allesamman, Med blod från ewigt we, Och alla Jesu wänner, Som rätt Hans Namn bekänt, Så qwinnor wäl som männer, Som troget Honom tjent.

3. De skola oß då fägna Med deras glädjerop, Upptaga oß och hägna I deras helga hop; Med dem wi skole träda På Jesu högra hand, Och ewig lofsång qwäda I nya Canaans land.

4. Gud skall af nåd belöna Wår kärlek, lydnad, tro, Med lifsens krans oß kröna, Och gifwa ewig ro, Oß till sitt hjerta trycka, Och glädja utan mått, Wår själ och kropp utsmycka Med outsägligt godt.

5. Der skall man se och höra Hwad intet öga sett, Och hört har intet öra, Den fröjd Gud oß beredt; Der skola änglar sjunga Och helgon prisa Gud, Ja, af hwar himmelsk tunga Skall höras fägneljud.

6. Då skall Gud från oß wända All jemmer, sorg och nöd, Och göra nådig ända På sjukdom, plågor, död, På ängslan, qwal och fruktan, På hunger, törst och brist, På aga, kors och tuktan, På satans makt och list.

7. Gud skall oß nådigt leda I ewigt paradis, Och bröllopet tillreda, Sitt Namn till lof och pris, Skall låta strömmar flyta Af glädje, nåd och frid, Som aldrig skola tryta, För oß till ewig tid. (Mose o. Lams. W.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 3.) P. m.

361. Låt oß i sömnen ej insomna, Du will ditt tal en gång fullkomna, När midt i natten

anskri sker; Wäck upp oß sjelf och håll oß wakna, Att wi då icke oljan sakna, Och löpa sent att köpa mer; Nej, wäck Du sjelf oß opp, Att löpa i wårt lopp, Wår wädjoban. Ty ingen tar Den krona klar, Som här ej redligt kämpat har.

2. Det är ju nu den sista tiden, De förras tid är allt förliden; Ack, Jesu! låt oß detta se; Basunerna sig låta höra, Och rösterna sitt utrop göra, Att låta gå de sista we. Gör oß aktsamma, Du, I bön och wako nu. Hallelujah! Du kommer snart; Förök wår fart, I tro och kärlek uppenbart.

3. Gif nåd, att wi oß grannlig' akta, Att icke de, som på oß wakta, Må ta wår dyra krona bort. Allt är ju skarn, ack! låtom fara't, Oß är ett ewigt arf förwaradt, Och tiden är så ganska kort! Wår rikedom och skatt Är Du, o Jesu, platt. Hallelujah! Wårt glada hopp Nu klarnar opp, Till ewighetens sälla lopp.

4. Då få wi med en helig tunga Och änglaröster Dig lofsjunga, Guds Lamm! som för oß slagtadt war; Wi få då glimma likson solen, Och sjunga inför klarhetsstolen: Dig ware lof som wunnit har. Halle! Hallelujah! Säg Du sjelf härtill ja, Immanuel! Kom uppenbart! Du swarar sjelf: Jag kommer snart.

(Mose o. Lams. W.)

P. m. 7 6: 7 6:

362. Haf trones lampa färdig Och gack emot din Gud; Om du will blifwa wärdig Att wara Jesu brud. Ett rop från Zion kommer: Si

Brudgum är för dörr! Är lampan din då tommer, Får du stå utanför.

2. Du skall ej längre töfwa, War waken, nykter, klädd; Låt intet dig insöfwa På säkerhetens bädd. Si fikonträdets blommor Begynna spricka ut, Som båda ljuflig sommar Och uppå wintren slut.

3. Pryd dig med alla fromma Och tillred lampan din; Si aftonen will komma Och mörkret faller in. Si Brudgum är för handen I helig ståt och prakt, Slit sönder syndabanden Och statt uppå din wakt.

4. I wise jungfrur alle, Gån fram med fägring stor, Er' fröjdesånger skalle Inför Guds änglachor. Si öppen är nu dörren Till Lamsens bröllopshus, Er Brudgum dit infören Med trones klara ljus.

5. Kom, Jesu, Du min längtan, Kom snart att hemta mig; Kom Du min hjertans trängtan Och för mig hem till Dig. O Jesu gör en ända, På denna jemmerstig, Tag oß i dina händer Och för oß hem till Dig.

(Mel. Sw. Ps. N:o 3.) P. m.

363. Du jungfruhop, låt dig ej hindra, Se, huru kronorna de glindra Uti din Brudgums nådeshand! Ack, se ej på hur werlden glimmar; Snart gå förgängelighetens timmar, Då allt skall stå i eld och brand. Strid, lid i tro och hopp, Fullborda wäl ditt lopp; Ett ögonblick Går snart förbi, Och se'n få wi Wår Jesu klarhet ewigt si.

2. Om wi här något litet lide, Med tålamod

Hans dag förbide, Så få wi höra Herrans röst; Han skall ju säga åt de sina: Nu kommen hit, I ären mina. Mot liten sorg omätlig tröst, Er riket är beredt, Som intet öga sett, Min härlighet. Så lät oß då Nu löpa så, Att wi wår Jesum ståda få.

3. Ack! Zion, hör nu rösten klinga, Låt hjertat ditt i glädje springa, Och wänta nu ditt sälla hopp. Wår Wän far ifrån himlen präktig, Af nåde stark, af sanning mäktig, Hans ljus blir klart, Hans sol går opp. Du kom, wår nådestol, Herr' Jesu, glädjesol, Hosianna! Ur jemmerdal Till fröjdesal Nu följer Dig de trognas tal.

4. Lof pris och tack wi Dig då sjunga, Med menskors och med änglars tunga, Med harpors klang och ljufwa ton. Der portar af tolf perlor skina Uti din stad; wi äro dina, Och sjunga högt inför din thron. Ej något hjerta rört, Ej något öra hört En sådan fröjd. Din brud är glad, Wi gå i rad Och sjunga ewigt i din stad!

(Ur Mose o. Lams. W.)

Det ewiga swalget.

P. m. 10 9: 10 9:

364. Förgäfwes ropar den redan dömde Om någon lindring uti sin nöd. Hur här om lycka och frid han drömde, Den drömmen slöts dock med ewig död. Han nu kan aldrig ur djupet fara Till frälsta skaran i himlen opp, Ty si, befästadt ett swalg skall wara, Som ej ger rum för en skymt af hopp.

2. Men ack, i Abrahams trygga sköte Säll

mången Lazarus hwilar der, Som efter nöd gått sin ro till möte Och warit glömd och föraktad här. Si, re'n härnere han i sitt hjerta Var himmelsk frid, ty han swarat **Ja** På Herrans kallelse, och hans smärta Är nu förbytt i — halleluja.

3. Men we, ur djupet den själen klagar, Som nu sitt purpur, sin ära mist, Som här förspillt sina nådedagar Och här föraktat sin Herre Christ. Ett **Nej** är ropet, som ännu ljuder Ett **Nej**, ur pinan ännu blott **Nej**; Och nåd ej Herren nu mera bjuder, Ty när Han bjöd den, hon wille ej.

4. Hur är det, själ, har du hopp om lifwet, Är du försonad med Herren Gud? När blef åt Jesus ditt ja wäl gifwet? Tänk, om dig fattas Hans bröllopsskrud! O, swalget widgas alltmer, ty redan Sig skilja lifwets och dödens stråt; Dock än finns wäg mellan dem, men sedan — Ack, se'n för ewigt de skiljas åt.

5. Du här kan wandra kring hela jorden, Fritt öfwer hafwen du segla må; Du här kan lyßna till nådesorden, Här kan du dem ock ur hågen slå. Men der, i ändlösa ewigheten, Ack, der är walet ej längre ditt; Ty der ej bjudes den saligheten, Som du förskföt, när den bjöds dig fritt.

6. Så hör i dag, hur din Jesus ropar, Hör, hur Han kallar dig ömt wid namn! Med kärlek städs Han dig öfwerhopar Och går emot dig med öppen famn. Än är ej swalget befäst, än ljuder Hans röst, som gerna dig frälsa will, Men kom, o kom, medan Herren bjuder, **Nu** må du swara ditt **Ja** dertill!

(Ahnfelts Sånger.)

V. Sånger af blandadt innehåll.

a) Nyårs-Sånger.

P. m. 87: 777.

365. Tiden rastlöst framåt ilar, Ett nytt år begynt sin gång; Trygg jag dock wid Jesum hwilar, tänker på den nya sång, Som wid slutet af all tid Skall om seger efter strid Sjungas i en ewig frid.

2. Till den sången ämnen rika Samlas år för år alltfler: Otrosnattens skuggor wika För Guds sannings ljus alltmer, Så att under tidens lopp Jordens rund allt mer fylls opp Utaf kärlek, tro och hopp.

3. Månget hjerta, som war fånget Uti mörker sjunger nu: "Si det gamla är förgånget; Jesu, lif och frid gaf Du!" O, det är ett förebud Till den nya sångens ljud Uti himmelsk fröjd hos Gud.

4. Snart wår lefnadsdag förgången Wiker för den dagens ljus, Då den sköna nya sången Sjunges uti Fadrens hus, Inför Guds och Lammets thron Uti ren och enig ton: "Pris och ära ske Guds Son!"

(Pilgrimsharpan.)

P. m. 87: 887.

366. Ett steg till ewigheten har Nu åter

fått sin ända: Ty bör sig nu till Dig en hwar, Med bön och lofsång wända. O Gud, af Dig man lifwet får, Samt nåd och Anda år från år; Dig ske lof, pris och ära.

2. Jag räknar stunder, dagar, år, Och tycks mig dröja länge, Förrän min själ den hugnad når, Att njuta ditt umgänge Och blifwa så förent med Dig, Att jag hos Dig ewinnerlig Må bo i frid och glädje.

3. Sann kärlekseld till Dig, min Gud, I själ och anda brinner; Ditt helga Ord, din wiljas ljud, Ditt hjertlag mig påminner. Fördenskull önskar jag också, Att mer och mer förenas få Med Dig igenom trona.

4. O! att Du sjelfwer komme snart; Hwart ögonblick jag teknar; O Jesu, kom, kom med en fart Förrän mitt hjerta bleknar Af ängslans storm och tårars regn; Kom, tag din brud uti ditt hägn, Som sig beredt och renat.

5. Nu efter Andans olja skön Är i min själ ingjuten, Och Du uppå min trägna bön Är sjelf i mig influten; Så gif, o lifsens ljus, ack! gif Till lampan min ny eld och lif, Att Dig med fröjd mottaga.

6. Kom, Jesu, kom (är dinas röst) Oß arma till att hjelpa: Wi söke hos Dig hjelp och tröst Mot dem som wilja stjelpa Ditt folk; ja, kom wår Brudgum kär Och fräls din brud från allt beswär, Från jemmer, nöd och plågor.

7. Dock ware, Jesu, Dig hemstäldt, På hwad stund Du will komma, Att kullslå själens jord'ska tält, Och lösa dina fromma, Som efterlängta

dag och natt, Dig, deras enda själaskatt I ewig ro att njuta.

8. Jag är förnöjd, att ingen kan Mig från din kärlek skilja, Och att mig skada ingen man Förmår, emot din wilja. Jag wet, att Du, o lifsens sol, Will för din Himlafaders stol Mig hägna, skydda, hjelpa.

9. Gif, hjertans Jesu! nåd till att Ditt helga namn berömma, Din nåds och godhets rika skatt I ewighet ej glömma. Gif nåd att skrida hurtigt fort, Till deß jag hinner till den ort, Der jag min Gud får skåda. (P. Gerhard.)

P. m. 8 7: 8 7:

367. I ditt dyra namn, o Jesu, börja wi ännu ett år, Men till Dig, till Dig allena all wår lit, wår längtan står. Kom till wåra arma hjertan med din Andas ljus och kraft, Gif oß mer af Lifwets fullhet än wi hittills hafwe haft!

2. Gif oß allt hwad wi behöfwa under denna nya tid, Ny förlåtelse och starkhet, ny wälsignelse och frid; Gif oß lust att i din kärlek, Herre Jesu, tjena Dig, I det wi hwarandra tjene på wår korta pröfningsstig!

3. Men — wi hafwe allesammans brutit kärlekens förbund, Wi behöfwa derför alla nåd, barmhertighet, miskund; Wi behöfwa **blodet,** Herre! wi behöfwa, som Du wet, Denna öppna, fria brunnen mot all synd och orenhet.

4. O, så låt oß alla dagar dricka djupt, rätt djupt derur, Att den mer och mer må qwäfwa all wår sjelfwiska natur, Att wi mer och mer må ar-

tas efter Dig, o Herre kär, Tills wi bli Dig riktigt lika, när wi se Dig, som Du är!

5. Men wi bedja ock för werlden, hennes nöd är ocksä wär: Kom då, kom då, Herre Jesu, under detta nya år Till de tusental som ännu wandra främmande för Dig, Wandra utan ljus i natten på förderfwets breda stig!

6. Lär oß alla taga wara på wår korta lefnadstid, Lär oß räkna wåra dagar och besinna rätt wår frid; Gif att ingen må förspilla detta nya nådens år, Kanske, Herre, just det sista, hwilket mången af oß får! (L. S.)

P. m. 10 9 10 4 10 4.

368. Åter ett nådligt år har förswunnit! Stor har Sig Herren wist för wår jord: Själar Han mägtigt kallat och wunnit, Genom sitt Ord; Heliga elden spridt; den har brunnit Ock i wår nord!

2. Jorden wäl bäfwar — må wi betänka Tecknen som wäxa, stund efter stund! Blodiga swärden blixtra och blänka, Göra förbund! Brusande hafwen wilja fördränka Allt i sin grund!

3. Ljuflig skall Herrans stad dock förblifwa Med sina brunnar; Herren är der! Örlig Han stillar; skydd skall Han gifwa Den Han har kär! Kunna ock hafwen bergen upprifwa; Herren är när.

4. Ja, Du är Konung, ingen din like, Hwad Du begynt, skall ewigt bestå! Himlens och jordens grundwalar wike; Allt må förgå; Herre! ditt prydda, heliga rike Blifwer ändå.

5. O, Herre Jesu, Nådenes källa! O hwad din trohet under nu gör! Böra ej lof och pris öfwerswälla, När man det hör? Stundligen själar, fattiga, sälla, Du till Dig för!

6. Fläktar utaf din Anda nu röra Öster och wester, söder och nord! O, huru wäl, hur godt Du will göra Hela wår jord! Hur Du går huld omkring, att hemföra Lamm till din hjord!

7. Hedningaskaror stora dock samla Ännu i mörkret, **sänd dem ditt ljus!** Då deras tempel snart skola ramla, Gudar bli grus; Då dessa wilsna fåren sig samla Snart i ditt hus.

8. Upplyft wårt hufwud! låt oß förnimma, Att wår förloßnings sommar är snar! Låt dina skördar mognande glimma! — Stor bland oß war! Byte Dig winn; tills bröllopptets timma Uppgår oß klar!

9. **Kärleken skall förkolna hos många;** Detta ditt Ord oß hålle på wakt! Ack låt ej werldens lustar oß fånga, Håll oß wid makt! Blifwa oß wäntetimmarna långa — Kom, som Du sagt!

(B. E.)

b) Morgon och afton.

L. m.

369. O heliga Trefaldighet! En sanner Gud i ewighet, Gud Fader, Son och helge And, Gör mig i dag (natt) ett godt bistånd.

2. Min själ, lif, ära, gods bewar', Att satan med sin onda skar' Ej skada mig tillfoga må, Ej werld, ej köttets ond åtrå.

3. Guds Faders makt mig skydde wäl, Och

Sonens nåd bo i min själ, Guds Ande styre mitt begär, Att hålla Jesum endast kär.

4. O gode Skapar' statt mig bi: Min Jesu, mig från synd gör fri: O dyre Tröstar', blif mig när, Din nådehåfwor mig beskär.

5. Wälsigna, Herre, och bewar', Låt lysa mig ditt ansigt' klar, Med nåde wänd det ock till mig, Förlän mig frid ewinnerlig.

(Mel. Sw. Ps. 197.) P. m. 6 7: 6 6:

370. Statt upp, min själ, war ljus! Ty si, ditt Ljus upprinner; Dig dagens tända ljus Med ljuflig fröjd påminner: Si Herrans härlighet Nu öfwer dig uppgår; Mer klar än werldens sol För kroppens öga står.

2. Du **Ljus** af Fadrens ljus, Hwars strålar himlar fylla! Ditt höga majestät De sälla andar hylla! Ack! låt min själ med fröjd I tron Dig skåda få, Att i din kärleks höjd Jag helt förklaras må.

3. Du har i all min tid Mig nådigt täckts kringhwärfwa Med dina änglars makt; Du will mig låta ärfwa Ett oförgängligt arf, Som Fadren Dig beskärt, Och är oändligt mer, Än hela werlden wärdt.

4. Låt mig mitt pröfningslopp Uti ditt ljus fullända; Hwar timma, hwarje stund Till ditt namns pris anwända. Låt mig, min Gud, i tro Och kärlek wära till Utaf den dyra nåd, Du mig förläna will. (Ur Gossners Betr.)

(Mel. se föreg.)

371. Jag waknar, Jesu, nu Utur min

söta hwila, Som Du mig har förlänt; Ty will jag gladlig ila, Att utaf hjertans grund, Dig bringa lof och pris, Som mig bewarat har På ett så nådigt wis.

2. Min anda, själ och kropp, Som ha behållne blifwit, Uppoffra sig nu Dig, Som dem sjelf hafwer gifwit: Ack, Jesu! lär Du mig Att jemwäl denna dag Och hela min lifstid Dig lefwa till behag.

3. Jag tackar Dig också För menniskorna alla, Dem Du beskyddat har: Du wille äfwen kalla, Till trones härlighet, Dem som än wilse gå, Att, som **en** Herde är, **Ett** fårhus blifwa må.

4. Du, som wår Herde är, Du wärdes för oß träda, Och med din ljufwa staf Oß trösta städs' och gläda, Samt på en grönan äng Och Andans friska bet Oß föra, att wår själ Deraf må blifwa fet.

5. Låt ingen främmand' röst Oß listigt från Dig leda, Förlän din Andas nåd Wårt hjerta att bereda, Att på din milda röst Wi stadigt ge grann akt, Och lydigt följa Dig, Som undfått har all makt.

6. Gif att wår' ögon städs I trone på Dig skåda, Wi ock med wiljans kraft Må kärligt wid Dig låda I wiß försäkran att Du förer oß härut In i det Paradis, Der all sorg har ett slut.

(Mose o. Lams. W.)

P. m. 7 6: 7 6:

372. Jesu ljufwa Själawän, Som mig täckts beskydda Åter denna natt igen Uti fridens hydda! Muntra upp mitt sinnes kraft, Hjerta,

mun och tunga För den hwila jag har haft Dig ett lof att sjunga. :,:

2. Härligbet samt pris och tack Ware Dig förkunnadt På ett himmelskt sätt och wis, Att Du oß förunnat Dagens ljus, att åter se Här i nådetiden; Der Du segren will oß ge, Se'n Du utfört striden. :,:

3. I din kärleks säkra bo Låg jag innesluten, Dermed Du har stärkt min tro, Att Du oförtruten Är, att gifwa själen wißt Ro, som aldrig ändas Här i nåden, och när sist Hon till Dig skall sändas. :,:

4. När Du här på jorden will Kroppen ro förläna, Du oß änglar sänder till, Oß med wakt att tjena; Huru härlig lärer då Himmelshwilan blifwa, När wi like änglar gå, Som oß rundt omgifwa. :,:

5. Himmelen oß kringhwärft har När i sömn wi låge, Samma himmel skön och klar Wi nu skåda måge, Som wår längtan wäcker opp, Dit med kamp att hinna, Och fullborda wäl wårt lopp, Samt sist kronan winna. :,:

6. Jesu! som oß med din nåd Denna natt betäckte, Gaf oß andligt ljus och råd Samt oß ljufligt wäckte; Låt din nåd ock denna dag Mäktig i oß wara, Och oß i ditt sköte tag, Kraftigt att förswara. :,:

7. Låt ditt ansigt's klara sken Oß i tron beskåda, Såsom i en spegel ren, Och oß så benåda, Att wi äfwen samma bild Mer och mer bli like; Derpå, hjertans Jesu mild, För oß i ditt rike! :,:

(Mose o. Lams. W.)

P. m. 14 13 13 13.

373. Om dagen wid mitt arbete jag tänka will på Dig, Som burit dagens hetta och dagens tyngd för mig, Som lydig intill döden, ja, intill korsets död, Har löst mitt arma hjerta ifrån en ewig nöd.

2. Och hwad som eljest wore tungt och swårt på många sätt Det gör din nåd, o Jesu, för mig så ljuft och lätt; Ty kan jag endast tänka wid hwad jag tar mig för: Det gör jag för min Jesus, hur lätt jag då det gör.

3. Och blir det tomt och ödsligt här på denna jordens ring, Med Jesus i mitt hjerta jag saknar ingenting. Han wet, hwad jag behöfwer af glädje och af nöd, Och är i alla skiften ett wärn, ett klippfast stöd.

4. Han är det lifsens watten, Han, som stillar all min törst; Och trots all jordisk kärlek, **Hans** kärlek dock är störst, Hans kärlek kan ej swika, som annan kärlek kan. Hwar finner man Hans like, ho är en Gud som Han?

5. Hans godhet och barmhertighet omhulda mig alltjemt; Om Han än "låtsar" annat, är **löftet** dock bestämdt. Hans trohet är det enda, som uppehåller mig, När kött och werld och djefwul begynna resa sig.

6. Jag har en säker hwilostad uti Hans dyra sår; Der har jag Jul i Fastan, och midt i wintern wår. När werlden kring mig larmar, jag löper till mitt slott Och sjunger om min Jesus och har det der så godt.

(Ahnfelts Sånger.)

C. m.

374. Jag är så glad, när jag får gå, I skymningsfriden skön, Långt bort från jordbekymren små Till Gud i ödmjuk bön.

2. Det är så godt, i enslighet, Få klaga Gud sin nöd, Och ha i Guds barmhertighet Sitt enda wärn och stöd.

3. Jag tänker då på hwad jag fått Och hwad jag alltjemt får. Och kastar allt, båd' stort och smått, På Den som allt förmår.

4. Jag tänker på den fröjd och ro Som engång wäntar mig. Den tanken lifwar upp min tro Här på bekymrens stig.

5. Och när mitt timglas runnit ut, Det ware Guds behag, Att lugnt må bli mitt lefnadsslut, Och se'n en ewig dag. (Mrs. Brown.)

P. m. 8 7: 8 8 7.

375. Jesu! gör mig åter stilla, Som ett barn wid modrens bröst! Du som aldrig gör mig illa, Gif min ande frid och tröst! Dämpa åter otrons wågor, Tysta egenwiljans frågor, Med din egen kända röst!

.2. Låt din nåd mig öfwerskygga Under stridens hetta — lär Mig förgäta hwad till rygga, Utaf ökenfärden är. Låt mig än få sjunga psalmer, Under Elims friska palmer, Till ditt pris, o Herre kär!

3. Wederqwick mitt hjerta åter, Göm mig hemligt i ditt tjäll! Säg att Du min synd förlåter, O, då skall jag blifwa säll. Sänd din Anda

från det höga, Och när sömnen flyr mitt öga, Waka öfwer mig i qwäll.

4. Låt mig glad, i tron förbida Morgonrodnaden, o Gud! Medan nattens timmar skrida, Tyst betrakta dina bud! Snart den stora dagen randas, Då mitt lof med gråt ej blandas, När Du hemtar hem din brud. (L. S.)

P. m. 87: 87.

376. Tusen, tusen stjernor glimma På den mörkblå himlens grund, Det är dagens sista timma, Det är bönens sista stund. Herre! låt mig än förnimma Kraften af ditt fridsförbund.

2. O! hur dyr din godhet warit Ock i dag utöfwer mig! Må den nåd, som jag förfartt, Mana mig att prisa Dig! Blif densamme, som Du warit, Hur än allt förändrar sig.

3. Blif min Konung och regera I mitt hjerta, så att jag Icke måtte lefwa mera Blott mig sjelfwom till behag! Men, om möjligt, samla flera Som lofsjunga Dig en dag!

4. Säg mig ock, att Du förlåter All min myckna kärleksbrist, Och när efter Dig jag gråter, Trösta mig, o Jesu Christ! Tilldeß Du mig hemtar åter Hem till Dig i himlen sist! (L. S.)

P. m. 78: 77.

377. Tack, o Jesu! att Du mig Åter har en dag förlänat; Ack, förlåt att jag ej Dig I enfaldig tro har tjenat. Tänk ej på, hur' mycket jag Syndat denna hela dag.

2. Tag mitt hjerta — fäst Du det Wid ditt

kors igenom trona; Styr med nåden mina fjät, Wisa mig din törnekrona. Göm min synd i dina sår, Förrän jag till hwila går.

3. Jesu kär, Dig beder jag: Bed för mig ock denna natten! Låt min själ, så natt som dag, Friskas upp af lifsens watten, Ack, föröka Du min tro Och blif sjelf min enda ro!

4. Led mig med din trogna hand, Låt din Ande ej upphöra Att än flera otrosband Fram i klara ljuset föra. Red mig till ett sådant kar, Hwaraf sjelf Du heder har. (C. Nyberg.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 55.) P. m.

378. Wälkommen afton mera klar, Än sjelfwa morgonstunden war, Ty Jesus hos mig blifwer. God natt, o sol, med allt beswär, Farwäl du strid, du sorgehär, Till ro jag mig begifwer. Hwilohamn I Guds famn Jag betingar, Der Hans wingar Mig betäcka, Att mig intet ondt kan räcka.

2. Nu till din höga nåde=thron Förnim min tungas swaga ton; Låt Dig mitt offer täckas. Förlåt all skuld från denna dag, Låt hotet af din stränga lag I Jesu blod utsläckas. Tillgif mig, Mildelig. Nåd bewisa! Will Du risa Först—ack, lisa Se'n att glad jag Dig må prisa!

3. Du trogne nattens wäktare, Din egen hjords förswarare, Låt mig din wård få njuta. War Du en eldstod wid min säng Och satans eldskott utestäng, Då han will mig beskjuta. Mot mitt bröst Tryckas löst Många pilar, Då jag hwilar: Dem Du alla Wärdes låta fåfängt falla.

4. Låt ock, o Gud, i denna natt Din starka wagnborg wara satt Kring allt hwad mig tillhörer; Att så mitt läger och mitt bo, De minas sömn och trygga ro Ej någon ofärd störer. Herre kär Skrif så här På wår hydda: "Gud skall skydda Sina kära, **Han**, som alltid är dem nära!"

(O. Kolmodin.)

c) Missions-Sånger.

(Mel. Sw. Ps. 138.) P. m. 8 8 7:

379. Upp, christna folk! förnim det rop, Som hedningarnas stora hop I nöden till dig sänder. Din pligt, ditt answar ej förgät; O, kom och hjelp oß, ljuder det Från öar, haf och länder.

2. Så res dig i ditt christna wärf, Ryck dina bröder ur förderf, War snar att dig förbarma. Sänd lärare, sänd Herrans Ord, Låt Christi kärlek warda spord Till hugnad för de arma.

3. De gå i mörker utan tröst, De höra ingen wänlig röst Om frälsning, som wi andra. Försjunkna uti synd och nöd, Förutan hopp i lif och död Ur werlden hän de wandra.

4. Hwi dröjer du, o christenhet! Du ej din Herres ankomst wet, Din räkenskap du glömmer. Skall hednasucken fåfängt gå, Hur will du wäl för Gud bestå, När Han all werlden dömmer?

(Assar Lindeblad.)

L. m.

380. Till werksamhet! för Christi skull, Som tjenat dig så kärleksfull. Den wäg, som mästarn täcktes gå Den höfwes tjenaren också.

2. Till werksamhet! gå rakt åstad Och gör din Faders wilja glad. Om werlden hatar dig, hwad mer! Blott Herren dig sitt bifall ger.

3. Till werksamhet! det är dock ej Förgäfwes för Guds rike — nej! Den som på en förhoppning sår En gång med glädje skörda får.

4. Än är det dag, än går det an; Om natten ingen werka kan, Så skynda dig, statt upp, och minns Att utan strid ej segren winns.

5. Si Jesus klappar på i dag Och ropar till oß: **det är Jag!** Hwem will nu tjena Herren Gud? O! hwem will bli Hans sändebud?

6. Ack! snart är tjenstetiden slut, Och hwar och en har tjenat ut; Han kommer snart — Han nalkas dig Och har sin stora lön med Sig.

7. Framåt! framåt! till kamp och strid, Snart kommer Han med segrens frid, Snart klingar Jesu röst en dag: "Lyft upp ditt hufwud — det är Jag!" (L. S.)

C. m.

381. O Jesu, när jag tänker på Den nåd Du skänker mig, Då tänker jag på dem ocksä, Som än ej känna Dig!

2. Ack, i de mörka hednaland Så många slägten bo, Som sucka under satans band Och aldrig finna ro.

3. Ack, sänd ditt Ord ocksä till dem, Och lär dem känna Dig! Lys in i deras mörka hem, Och led dem på din stig!

4. Blif äfwen deras hjertans Gud, Blif deras lif ocksä! Wälsigna dina sändebud, Som nu ibland dem gå!

5. Ja, led oß alla, Jesu Christ, Uti din sannings ljus, Tilldeß Du oß församlar sist Uti din Faders hus. (L. S.)

(Mel. se N:o 11.) P. m. 13 11: 13 13 11.

382. Du har ju lofwat, Herre, att öknen blomstra skall, Att ödemarken ock skall lustig wara; Så tänk wid detta löfte på hednawerlden all, Och wärdes der din arm ock uppenbara. Sänd ut till alla trakter ditt evangelium, Att det må börja lysa i alla mörka rum Och wäcka lif i alla döda hjertan.

2. Det är ju ock din wilja, att ingen skall förgås, Så se till dem som än i mörker wandra! Och såsom Du, o Herre, besökt, förlossat oß, Besök, förlossa äfwen dessa andra! Låt frälsningsordet utgå och ljuda i all land, Från Söderhafwets öar till Grönlands kalla strand, Och samla folken under korsets fana.

3. Ack, utom Dig, o Jesu, det finns dock intet lif Och ingen tillflykt, ingen hjelp i nöden; Kom derför med din Anda och lif åt werlden gif, Den werld för hwilken du har lidit döden! Låt alla knän sig böja uti ditt dyra namn, Och blif Du för oß alla en trygg och säker hamn, Der wi för ewigt finna frid och hwila. (L. S.)

P. m. 9 8:

383. O, att den elden redan brunne, Som Du, o Jesu, tända will! O, att all werlden redan funne Den frid, som hör Guds rike till!

2. Wißt glimmar wäl i mörka natten En liten

gnista här och der, Wißt är den stora frälsnings-skatten För månget hjerta dyr och kär;

3. Men låt den elden spridas wida Och gör den skatten wida känd. I tron ditt löfte wi förbida, Att Anden blifwer rikligt sänd.

4. Kom snart, o Jesu, till oß alla Och wärm oß med din kärleksglöd! Låt oß ej längre gå så kalla För egen och för andras nöd.

5. Låt nådens bud till alla föras, Gif åt ditt rikes framgång fart, Så att ditt lof ock måtte höras Från alla werldens ändar snart.

6. Och stärk din eld i **wåra** hjertan, Bränn bort, bränn bort allt eget slagg. Men lindra äfwen luttringssmärtan Med din hugswalans ljufwa dagg.

7. Låt alla egna nästen brinna, De "usla brunnar" torka ut, Och alla egna stöd förswinna, Och Du bli ensam Gud till slut.

8. Du, Du är wärdig, Du allena Att hafwa ära, lof och pris. Ack, håll oß alltid wid det ena, Att Du är ensam god och wis!

9. Men dina swaga lemmar, Herre, Ack, låt dem icke söndra sig! De äro få, så mycket wärre, Om de ej äro **ett** i Dig.

10. De äro få, de äro swaga, Men håll dem med din starka hand. Lär dem att älska och fördraga, Knyt till, knyt till ditt kärleksband.

11. Smält allt, hwad åtskildt är, tillsamman, Gör warmt, hwad nu är ljumt och kallt; Blås upp den swaga kärleksflamman, Och blif Du sjelf wårt "allt i allt".

(Ahnfelts Sånger.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 51.) P. m.

384. O Zions konung blid! När skall den ljufwa tid, Din kyrka bidat, komma? Den knopp slå ut i blomma, Som, af ditt löfte knuten, Är än för hoppet sluten?

2. Drag för din kyrka fram, Utwidga hennes stam, Att hon kring werlden wida Må sina grenar sprida Och alla folk omsluta, Att allt din frid må njuta.

3. Din kraft låt blifwa spord Med Andan och ditt Ord: Förbundsens ark, fast präktig Och stark, war dock ej mäktig Att sådan nåd frambära, Som Du kan oß beskära.

4. Allsmäktig Gud! wår bön Med dina gåfwor krön; Sig här ditt lof utbrede, Du här ett bord berede, Att bröd till de elända Du derifrån kan sända.

5. Låt Davids Son med makt, Din Smorda, klädd i prakt, Sitt rike här uppbygga, Och nåd och sanning trygga Hans thron, till deß omsider Han mer ej motstånd lider.

6. Så skall det ske, ju mer Hans wälde stort sig ter, Att blomstras skall Hans krona Och segersånger tona, Men de med skam beklädas, Som ej Hans wälde rädas.

(Mel. Sw. Ps. N:o 55.) P. m.

385. O drag här för din sanning fram, Du Lejon utaf Juda stam, Du Hjelte, Dig omgjorda! Bind om ditt swärd, din wagn bestig, Att föra ut det helga krig Och din triumf full-

borda. Alle falle Dig till fota; Berg, som mota, Sjunke neder, Och I dalar, höjen eder!

2. Inför din åsyn, hög och blid, Millioner, under bön och frid, Sig skola ödmjukt böja. Din nåd besegrar allt; ju fler, Hon länger under sig, deß mer Skall werlden häpnad röja, Börja spörja Hur Du strider, Tills omsider Jordens alla Folk och länder Dig tillfalla.

3. Wi samlas här inför din fot, O kungars Konung tag emot Den hyllning wi Dig bringa! Din nådesmakt wi hafwa sport, Din kärlek Du har oß kungjort, Ty skall wår lofsång klinga. Lifwet, gifwet Af din nåde, Lär oß både Fromt bewisa Och i tacksamt lof deprisa.

(Mel. Sw. Ps. N:o 187.)

386. Omkring wår jord Går Herrans Ord Och störtar mörkrets makter. Det går med frid Igenom strid Och fjerran hednatrakter.

2. Och sändebud Från Herren Gud Gå wida kring i werlden. Ej stängas de, Ej tystas de Af lågorna och swärden.

3. I wildens bo Med christlig tro En återlöst de helsa. De ropa gladt I hednanatt: Gud will er alla frälsa.

4. Hwad hända må I hopp de så, Och Gud wäl wärten gifwer. Winns blott en själ För ewigt wäl, Det fröjd i himlen blifwer.

5. Din sak det är, O Jesu kär! Du skall den upprätthålla. Sägs deremot Med hån och hot, Det skall ej sorg oß wålla.

6. Wi tro på Dig: Ewinnerlig Är kraften af

din lära. Och segren sist Blir din helt wißt: Dig ware tack och ära! (Assar Lindeblad.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 19.) P. m. 98: 98:

387. Står du på tryggad strand och skådar Ett skepp som wräks på stummigt haf, Der hwarje wåg i wrede bådar Deß undergång i grundlös graf, Och stormarna, som kring det rasa, Mot seglarns dödsskri andas hån, Då fylls ditt hjerta utaf fasa Wid hwarje nödrop derifrån.

2. Hwad är ett skeppsbrott uppå hafwet Emot ett folk i andlig nöd? I mörker och i synd begrafwet Det sjunker ned i ewig död Med sina lustars herrawälde Det går till stumma tempelhus, Der wantron sina gudar ställde Till dyrkan utan hopp och ljus.

3. Der hedendomens wilda anda I råa skepnader står fram, Skall ingen wänlig dag sig randa, Som ej ser mensklighetens skam. Widskepelsen sitt nät der wirar, Eländet wäxer der hwar dag, Och helwetet sin seger firar Med glädjedruckna andedrag.

4. Skall detta ej din bäfwan wäcka, Du christna qwinna, christne man? Skall du ej till det folket räcka En räddningsplanka, om du kan? Du kan, om Christi kärlek glöder Uti ditt hjerta, ren och skär: Då låter du ditt lif för bröder, Och hedningen din broder är.

5. Plantera korsets helga fana På hednawerldens wida fält. Lägg der en christlig wädjobana, Med segrens pris i himlen städt. Till Herran se'n med hopp du blicke! Stark är Han och barm-

hertig än. Ack, menskligheten räddas icke, Om Christus icke räddar den.

(Assar Lindeblad.)

(Mel. Sw Ps. N:o 51.)

388. Du Christi dyra hjord, Som närs af Herrans Ord, De ewigt gröna ängar Med sina blomstersängar Och med sin friska källa, Der lifsens wågor wälla!

2. Du heliga förbund På hällebergets grund! Förening utaf wänner, Som Herren ser och känner, Hwar de på jorden wandra, Långt spridda från hwarandra!

3. Med Jesu ledning nöjd, Hans smälek bär med fröjd. När andra swika månde, Fast, som Guds berg, du stånde, Med Herrans kraft bewäpnad. Till ondskans blygd och häpnad.

4. Ack, mycket Du förmår Med hjertans bön, som går Till Gud, att nederkalla Barmhertighet mot alla Han, som din bön will höra, Mer än du ber, kan göra.

5. Så bed i tron: din bön Har ock sin segerlön. I styrka Jakobs like, Den kämpar för Guds rike, Tills morgonrodnad glöder Utöfwer wunna bröder. (Assar Lindeblad.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 213.)

389. Jesu! Dig i nåd förbarma Öfwer hedningarnas nöd. Kalla, wäck och hjelp de arma, Fräls dem från en ewig död. Låt till christlig tro dem föras, Att de må ditt rike se, Och ditt lof ibland dem höras, Och din wilja bland dem ske.

2. Skicka lärare, som troget Bära fram ditt wittnesbörd. Fältet mångenstäds är moget Till en rik och härlig skörd. Samla i det hedna-hwimmel, På ditt ömma Frälsar-wis, Många själar för din himmel, Dem till glädje, Dig till pris.

(Assar Lindeblad.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 2.)

390. Hedningarnas fullhet stundar: Jesus minnes sitt förbund Och sitt wälde nu Han grundar Öfwerallt på jordens rund. Ej med likgnöjdt sinne sof, Upp, min själ! i bön och lof.

2. Se, Han kommer, se, Han tågar Till ett folkslag fjerran ut, Som ej efter Honom frågar, Söker Honom dock till slut. Ej i kärlekslöshet sof, Upp, i werksamhet och lof!

3. De, som Honom nu ej söka, Finna Honom innan kort. Hela folk Hans hjord föröka, Och all hedendom går bort. Ej i tanklös stumhet sof, Upp, min själ! i tack och lof.

(Assar Lindeblad.)

P. m. 7 6: 7 6:

391. Till polens kalla gränser, Till Indiens ängd så huld, Till flodens strand som glänser I Afrika af guld, Der pisangträden blomma, Till palmbewuxen jord, De kalla oß att komma Med Christi dyra Ord!

2. Guds Allmakt har der säte, Der syns Hans fingers spår, Dock men'skan, Hans beläte, I djupa mörkret går! Wäl Han ock der förnöjer Med gåfwor utan mått; Men hedningen sig böjer För döda gudar blott!

3. Wi som Hans nåd fått smaka, Hans ljus betrakta få, O, skall wår ljusastaka Innunder skeppan stå? Må frälsning, frälsning skalla, Må Herrans Ord bli sändt! Till deß bland folkslag alla Messie namn blir kändt!

4. Hans pris må winden bära, Och wågorna ge swar, Tills, likt ett haf af ära, Från pol till pol det far! Till deß wi frälsta skåda Guds Lamm, som dödadt war, Bland oß för ewigt råda, Wår Konung, Gud och Far! (Heber.)

P. m. 7 6: 7 6:

392. Ne'n bådar morgonstjernan Att natten är förbi, Och jordens söner wakna Till bot och bättring. Si! Hwar stilla flägt från hafwet Oß bringar nya bud, Om hela folk, som börja Att wända sig till Gud.

2. Och dagg från himlen faller I milda skurar ner, Blott ständigt nya under Wårt häpna öga ser. Hwar bön om nåd beswaras I rikt och härligt mått. Ack! öfwer nya werlden Guds Andas pingstwind gått.

3. Se hednafolken böja Ock knä för Herran Gud! Och tusen hjertan lyftas I glada segerljud. Och under tiden skyndar En annan skara fram, Att söka nåd hos Jesus, Det blödande Guds Lamm.

4. Far fort, far fort, att stiga, Du nya nådesflod! Sträck dig till alla länder, Gör allas wilje god! Far fort tills Herren kommer, Och stanna icke förr, Än hela werlden öppnat För Zions Gud sin dörr!

(S. F. Smith.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 213.) P. m. 8 7: 8 7:

393. Wärdes Gud, Du helge Ande, Höra din församlings bön! O sig snart en morgon rande, Såsom pingestdagens, skön! Till wårt bönekall wi strida, Mötas på wår Herras råd, Och Hans löfte wi förbida, Löftet om Hans Andas nåd.

2. Som en mäktig wind wi finne Brusa öfwer hafwets wåg, Med **ett** slag berör hwart sinne, Att ett hjerta och en håg Bland oß är; och insigt unna, Unga, gamla, i ditt sätt; Oß eldstungor gif att kunna Bedja, lofwa, älska rätt.

3. På en werld, som sig utbreder Uti wantros-mörkrets grus, Tanken härwid sjelf Du leder, Och på deß behof af ljus. Men hwad mäkte wäl wi arma Dem till hjelp, hwad äre wi, Om ej Du Dig täcks förbarma! Gode Ande, statt oß bi.

4. Nådens Ande, hos de dina Mörkret, som än finns, förtag; Låt alltmer din klarhet skina Och gå fram i fullan dag! Gif oß under alla strider Kraft att kämpa, som sig bör, Lär oß, led oß, och omsider Oß till fadershemmet för.

(Mel. Sw. Ps. N:o. 35.) P. m. 8 7: 8 8 7.

394. O christna folk, du dubbelt fått Af Herrans hand att njuta; Har du deraf ej än förstått, Ej än deraf lärt sluta Att af det bästa Gud dig gaf, Du skall meddela, och deraf Till andra folk utgjuta?

2. Om du har undfått lifsens bröd, Kan du med lugn det lida, Att andra uti hungersnöd

Förgås, som lif förbida? Om nådens ljus dig gafs att se, Kan lugnt du höra, huru de I mörkret hopplöst qwida?

3. Hur skola de åkalla Den, På hwilken de ej trodde? Och huru tro, då det igen På hörandet berodde? Hur höra nådeordets ljud, Då intet nådens sändebud Kom till och bland dem bodde?

4. Nu, hwem skall gå i detta kall, Om ingen dem utsänder? Gud sjelf är Den, som sända skall, Han makten har om händer; Men denna makt Han anförtrott, Som det utaf Hans wink berott, Åt christna folk och länder.

5. Si, fälten hwitna re'n till skörd, Hwem går att dem afberga? Hwem utgår med det wittnesbörd, Som faran kan afwärja, Att mörkrets wilda makt ej mer, Som hittills skett och ännu sker, Skall Herrans land förhärja?

6. Kom ljufwa tid, wälkommen snart, Då i all land skall spörjas, Att Jesu namn är uppenbart, All jordens folk försörjas Med lifsens Ord, med nådens spis, Och glädjesången till Hans pris Skall allestädes börjas.

(Mel. Sw. Ps. N:o 199.)

395. O Helge Ande, Herre god! Låt oß din fröjd förnimma; Och öfwer tidens mörka flod Din nådesol låt glimma. Si mörkrets makt har ödelagt Den största del af jorden; Bred ljus omkring all jordens ring, Tills klar hon helt är worden.

2. I werldens dunkel stråla in Med ljus af nådens lära; Eldstungor gif, gif kärleksinn', Att henne rätt frambära. Din kraft bete, din smörjelse Från höjden låt förnimmas; En hwar, hwar helst, att werlden frälst Är worden, skall förkunnas.

3. Hwar Du går fram skall mörkret fly, Deß bålwerk nederbrytas, Och hoppets nedan skall i ny, I fröjd all sorg förbytas; Med kraft hwar själ bemannas wäl, Och frid och samdrägt spörjas. Och öfwerallt en ny gestalt I tingens ordning börjas.

4. Så drag, Du kraftens Ande, fram, Att wäcka andligt döda, Och helig säd åt Abraham Af dessa stenar föda. Rör med ditt sken de torra ben, Som hednafält omringat; Låt med din slägt till lif bli wäckt Hwad döden än betwingat.

5. Låt dopets källa strömma ut Till hednafolkens rening; Dem när och fjerran inneslut I kyrkans trosförening. I Jesu famn dem för; Hans namn Förklara uppå jorden, Tills af hwar slägt Han oförtäckt Är Herre erkänd worden.

(Mel. Sw. Ps. 2.)

396. Jesu, låt den näderika Morgon randas för wår jord, Då wid daggens droppar lika, Själar födas af ditt Ord, Och förkunna fjerran, när, Huru ljuflig Herren är.

2. Låt från sunnanland till nordan, Och från öst- till westerhaf Löftet winna snar fullbordan, Som åt Abraham Du gaf, Och hans säd i tal och glans Likna himlens stjernekrans.

3. Gör den eld Du kom att tända, Allestädes uppenbar, Att, hwarhelst wi ögat wända, Brinner kärlek, och ehwar Sig ett men'skoanlet ter, Man en wän och broder ser.

4. Ja, Du will wår bön uppfylla, Dröjer det, det sker dock wißt; Hednafolken börja hylla Dig, sin Konung, Jesu Christ! Dig, som låter se bewis Af din nåd och makt, ske pris!

(Mel. Sw. Ps. N:o 50.) P. m. 7 6: 7 7 6.

397. Se mörkrets fästningswallar Stå resta på hwar strand, Der hafwets bölja swallar Mot tusen hednaland; Hwarhelst man der framseglar, Ett wantrons fäste speglar Sig af i djupets rand.

2. Allt hat och mordlust andas, Som mörkrets furste bjöd; Ju mera blod der blandas Och ångestrop der ljöd, Deßmer sitt werk han finner, Deßmer hans öga brinner Af skadelustens glöd.

3. Hwem driftar wäl bestiga Hans murar? hwem har mod En fiende bekriga, Som så sin konst förstod? Hans härar, som ej swika, Gå fram, en störtflod lika, Hwem trotsar denna flod?

4. Kom ej med spjut och bågar, Han aktar dem som strå. Men om åstad du tågar I tron, du drista må. Wi, hur han än må fäkta, Med Andans wapen mäkta Hans fästen nederslå.

5. Si, mycket re'n är wunnet, Än mer dock återstår. Alltmer det warder funnet, Hwad Herrans arm förmår, Att mörkrets wälde brytes Och strid i frid förbytes, Der Ordet framgång får.

6. Ditt Ord med dina härar Sänd ut från strand till strand, Tills, Jesu, allt der ärar Din starka allmaktshand; Låt hednatemplen ramla Och fridens tempel samla Ditt folk i alla land.

(Mel. Sw. Ps. N:o 2.)

398. "Kommer, låt' oß söka Herran" — Så bland folken hörs ett rop — "Hoppet war, från Honom fjerran, Fåfängt, som wår gudahop; Zions Konung, Han är Gud, Lyßnom, lyßnom till Hans bud."

2. Se, från alla orter bröder Strömma till Guds berg med fröjd: Kärlek i hwart hjerta glöder, Bön i hwarje ljud blir röjd. Der sitt anlet' Herren ter, Fyldt af ljus Hans rum man ser.

3. Wapen, ämnade för striden, Nu bli fridens instrument; Den, som smakat Zionsfriden, Har sin håg från örlig wändt. Jesus råder! stilla är Jorden. Jesus ro beskär.

4. Ljufwa tid, Guds löftens blomma, Skådad blott i knoppning än, När skall dock din fullhet komma? Huru mycket står igen? Jesu, hoppet widgar sig, Folken bida efter Dig.

Wid passionstiden.

(Mel. Sw. Ps. N:o 35.) P. m. 8 7: 8 8 7.

399. När tiden åter inne är, Som wi passionstid kalla, Den ljufwa tid som budskap bär, Att **en är död för alla**, Den mig ock mäktigt minner på, Hur detta lifsens Ord också Skall hedningen tillfalla.

2. Om några greker står ett ord, Härwid så skönt att minnas; De som en hednaförstlingshjord I Israel befinnas. Af helig längtan brinna de, Af längtan att få Jesum se Och för Hans rike winnas.

3. Hwad då om sin förklaringstid Han sade och om lifwet, Som hwetekornet får i frid, Först dödt i jorden blifwet, Och om upphöjelsen derhos, Det närmast är, så billigt tros För hednawerlden skrifwet.

4. Ty "när", så sade Han om Sig, "Jag upphöjd är från jorden, Jag alla draga skall till Mig", Skärp in de dyra orden! I korsets stam hwad näringssaft, I korsets ord hwad dragningskraft, Tills samlad är all hjorden!

5. Han dem från öknens willospår Har dragit och än drager. Med glädje Han hwart funnet får På sina axlar tager. Så lifssens ljus alltmer Han bär Till hednawerlden och beskär Åt hednadunklet dager.

6. Nu detta ljus, som glädje sann Åt samma werld bebådar, Jag i det blod för alla rann, Så skönt afspegladt skådar; Det blod, hwari all syndaskuld Afplanad är, och Fadren huld En hwar, som tror, benådar.

7. Från Golgatha, med törnets krans, Hwarunder Jesus lider, Det ljuset uti härlig glans Åt alla håll sig sprider, Tills det med tröst och frid och hopp, Fyllt alla jordens länder opp, Hur mörkrets makt än strider.

8. Så samloms här wid korsets fot, Der så Guds kärlek glöder, Med bön för oß uti sann bot, Så ock för hednabröder, Att hjelpen Han dem

sänder snart, Att Han för dem gör uppenbart Det ljus, som pånyttföder.

L. m.

400. Upp, allt som lif och anda har, Besjung Hans namn, som är och war Och ewigt blifwer; ware spordt Hans lof och pris på hwarje ort.

2. Upp, christna folk, och känn ditt kall, Ty Christi namn du ära skall Och tillse, att i alla land Det blifwer kändt, från hand till hand.

3. Upp, hednawerld, ej mer nu sof, Hör Herrans röst, sjung Herrans lof; Går nådens sol upp öfwer dig, Till lof ditt hjerta rede sig.

4. Upp, Jakobs ätt, ej mer fördröj, Lägg trotset af, dig ödmjukt böj För Honom, som din Konung är, För Jesum, som dig ro beskär.

5. Nu menniskors och englars ljud, Och höjd och djup lofsjunge Gud! Wid himlens rop: Halleluja, All jordens ändar sware: ja!

6. Ja, Herran ware lof och pris Af jordens folk på himmelskt wis; Pris ware uti alla land Gud, Fader, Son och Helge And'!

(Mel. Sw. Ps. N:o 35.) P. m. 8 7: 8 8 7.

401. Guds Ord wi prisa först och sist: För det wi Gud lofsäge, Förutan det är allting brist, Med det wi allting äge, I det Guds löften lysa klart, Som äro alla, ett och hwart, I Christo ja och amen.

2. I christna tempel Christi namn Skall pri=

sas, skall förkunnas, Att för Hans skull i Fadrens famn Som barn oß rum förunnas; Att den, som tror, wälsignad är, Förbannad den, som otron när, Allt folket säge: amen.

3. När nåden nådens tolk kungör Bland folk af hednastammen: "Guds nåd i Christo er tillhör, Blott willigt den annammen". Då ware hördt wid detta rop, Det återljud från hednahop, Som swarar willigt: amen.

4. Och hwarje rop och hwarje bön, Som wi för dem uppsände, O, nådens Gud, med nåd bekrön, Gör på all nöd en ände. Hwad helst i tron wi bedje, Du Har lofwat höra, hör oß nu, Lägg till wår bön ditt amen.

5. Sist, när wi bedit ut och här All strid är lyktad worden, Och i den frid, som Du beskär, Wi lemnat denna jorden, Låt oß i himlen med den här, Som inför thronen samlas der, Få ewigt sjunga: amen.

d) Lofsånger.

(Mel. Sw. Ps. N:o 383.) P. m. 14: 4 7 8.

402. Lofsjunger Herran den Högste all' konungars Konung, Den i förborgadt ljus hafwer sin stol och sin wäning, Allt godt oß ger, Låtit oß flyta hit ner Sitt Ord, den himmelska honung.

2. Den oß på jordene nådigt sin wilja förkunnar, Och i sin kära Son Faderlig kärlek förunnar Utaf sitt råd; Öppnar oß kärlek och nåd, Rikaste nådenes brunnar.

3. Lofsjunger Herran! Hans godhet hon har

ingen ända. Allom dem, som sig till Honom i trone omwända, Han är dem blid; Nåd och en hugnelig frid, Will Han af nåd dem tillsända.

4. Lofsjunger Herran! dem ödmjukom nåd Han tilldelar, Mättar de hungriga, att dem ej något godt felar, Sorgbundne bröst, Gifwer Han glädje och tröst, Och de förkrossade helar.

5. I, som Gud tjenen, Hans heliga lof widt utförer; Ty Han de eländas rop i höjdene hörer, Han är så blid, Böjer sin öron hit nid, De ondas anslag förstörer.

6. Lofsjunger Herran! de stoltas mod platt slår Han neder, Och utaf spenabarns munnar ett lof Sig bereder. Werldens förakt Gör Han Sig sjelf till en makt, Sitt namn till pris och till heder.

7. Lofsjunger Herran! Han gifwer dem eländom seger, Den Honom hafwer i trone, alltsammans han eger. Fienders hot, Måste oß falla till fot; Immanuel Han winner seger.

8. Sjunger om seger, rättfärdige! i edra hyddor: Herren Immanuel härligt med seger är pryder. All satans makt Faller för Hans stora makt, Sjunger uti edra hyddor!

9. Under Hans fasta borg och baner äro wi trygga, Herren är trofast, Han will oß med nåd öfwerskygga, Helwetes här, Med sina glödand' gewär, Falla för Honom till rygga.

10. Glädjens och fröjdens er, I, som förtrösten på Herran! Er' hjertans tankar och suckan Han ser wäl från fjerran, Ha'n Herrans nit, Men ej till menniskor lit; Kaster er omsorg på Herran.

11. Ser huru Herren regerar, hwem kan det rätt skåda? Midt bland Hans fiender, skall dock Hans allmaktshand råda, Midt i all strid, Låter Han nåde och frid Sitt folk rätt ljufligt bebåda.

12. Han sätter stolta af sätet, upphöjer de ringa, Låtom wår själ i höjden till Herrans lof swinga; I sammanhang Som harpolekares klang Låtom wår' hjertan uppklinga.

13. Lofsjunger Herran! Han will dock sin wingård sjelf hägna, Och de bedröfwade med sin hugswalelse fägna. Rase fast till, Herren beskydda dock will, Nåd från sin nådestol regna.

14. Lofsjunger Herran, I Cherubims, Seraphims throner! Sjunger rätt härliga med edra heliga toner; Efter kort strid Ger Han de sina stor frid, Kröner dem med lifsens kronor.

15. Ack, Herre Jesu! hur snart will Du Dig uppenbara, Då dine trogne få med Dig i härlighet wara? Halleluja! Sjunga der Halleluja, Ibland de heligas skara.

16. Ack, Herre Jesu! lär då oß allting wedersaka, Att ingen af oß må blifwa på wägen tillbaka, Se på din nåd, Följa ditt kärliga råd, Strida och bedja och waka.

17. Du wille, Jesu! oß seger i din kraft beskära, Att wi må kämpa och segra och Dig tack hembära, Der Gud är sol, Inför din härlighets stol Sjunga Dig lof, pris och ära. Amen.

(Mose o. Lams. W.)

P. m. 11 10:

403. Lofwer nu Herran! ty Herran att lofwa, Det är en kostelig, dägelig ting. Herren Je-

rusalem bygger, och samlar Dit de fördrifna af Israels barn.

2. Ja, de förkrossade hjertan Han helar, Ja, deras sweda förbinder Hans hand. Stjernorna räknar Han, nämner dem alla, Stor är wår Herre och stor är Hans makt.

3. Ja, obegripligt, hur' Han regerar! De ogudaktiga slår Han till jord; Men de elända med nåd Han upprättar! Sjungom till skiftes med harpor Hans lof.

4. Himmelen Han ock med skyar betäcker, Regn Han på jordene gifwer, och gräs; Boskapen gifwer Han foder och mättar Korparnas ungar, som ropa om spis.

5. Han har ej lust till de stolta och starka, Men till de fromma Han hafwer behag; Dem Honom frukta och hoppas på Herren, Dem Han wälsignar och skaffar dem frid.

6. Prisa, Jerusalem, Herren din Herra! Prisa, o Zion, din Konung och Gud! Han för din' portar gör bommarna fasta, Och dina barn Han wälsignar i dig!

(Palmqvists Barnsånger.)

C. m.

404. Nu tacker Herran mild och kär, På jorden hwar och en, Hwars lof den helga änglahär, Kungör i himmelen.

2. Upp, upp, och sjunger Herran Gud Wår Fader, som sig bör, En härlig wisa med högt ljud, Ty Han stor under gör.

3. Han har oß från wår födslotid Wid kraf-

ter hållit opp, Han hjelper när bäst tarfwas wid, Då ute är allt hopp.

4. Fastän wi Honom brutit mot, Är Han oß likwäl huld. Och när wi göre allwar bot, Förlåter Han wår skuld.

5. Han ware oß en trygger borg, Han fröjde själ och sinn', Han kaste all wår synd och sorg I djupa hafwet in.

6. Han låte lycka stadigt bo Hos sitt folk Israel, Han gifwe hugnad, frid och ro, Och låte allt gå wäl.

7. Han låte hos oß wara när Sin godhet allan tid, Men hwad wårt hjerta gör beswär, Alldeles sjunka nid.

8. Så länge wi här lefwa må Så ware Han wår del, Och när wi skiljas härifrå, Så tage Han wår själ!

9. Han trycke sjelf wår ögon till, När hjertat söndergår, Att själen, som hon trängtand' will, Hans glädje njuta får.

(Mose o. Lams. W.)

P. m. 4 lin. 12.

405. Lofsjunger, lofsjunger, lofsjunger wår Herra! Lofsjunger wår Jesu! upphöjer Hans ära: Han hafwer af nåde oß älskat i döden, Ty låtom wår kärlek ock bli öfwerflöden.

2. Pris ware Dig, Jesu, wår Wän och wår Herra. Wår Fader och Broder och Brudgumme kära, Wårt lif och wår himmel, wårt allt uti alla; Wi på wåra ansigten för Dig nedfalla.

3. Ack Jesu! ack Jesu! låt kärleken brinna Allt mera och mera, och aldrig förswinna: I lif=

wet och döden, i grafwen och mullen Låt kärlekens låga bli ewigt behullen.

4. O sötaste nöje! o nöjsam'ste sötma! Ho kan Dig att älska i ewighet tröttna? Lofsjunger wår Jesu, upphöjer Hans ära, Lofsjunger, lofsjunger, lofsjunger wår Herra.

(Mose o. Lams. W.)

C. m.

406. Pris Gud, all godhetskälla wid, I himmel och på jord! O, stämmen in till ewig tid, Pris Gud för nådens Ord!

2. Du heliga Treenighet, Ack, snart på bättre wis, Från ewighet, till ewighet, Jag sjunga skall ditt pris.

Sången.

P. m. 8 7 8 4.

407. Hör, huru sången den klingar Härlig och skön i wår nord: Buren på gyllene wingar Högt öfwer jord.

2. Toner, ja ljufliga toner Ständigt häruppe man hör: Echot mot himmelens zoner Går och ej dör.

3. Enkel och skön ljuder sången, Då den mot himmelen går; Men ack, — hur underligt! — mången Den ej förstår.

4. Jag dessa sångare känner, (Känner ock tonernas ljud,) De äro Frälsarens wänner, Kära för Gud.

5. Stå de än midt uti striden, Hjertligt de sjunga ändå, Glädjas i hopp, att de friden Snart skola få.

6. Jag äfwen wille besjunga Skaparens ewiga råd, Och med mitt hjerta och tunga Prisa Guds nåd.

7. Jag äfwen wille förkunna Allt det som Jesus har gjort! Fast mig ej werlden will unna Något så stort.

8. Hellre dock wille jag fara Till Dig dit ofwanom skyn; Ty här will otron ju bara Skymma min syn.

9. Will jag försöka besjunga Nåden, min kostliga skatt, Sången blir swag, ty min tunga Är ju så matt.

10. Stum will jag likwäl ej wandra Utan all glädje och tröst: Nej, jag med tusende andra Stämmer min röst.

11. Sakta min tunga wäl röres, Men hos min Frälsare kär Säkert wäl klarare höres Tonerna der!

12. Må jag min lofsång då höja Gladt, ty jag ärnar mig fram För att i ewighet böja Knä för Guds Lamm.

13. Ack! då skall frigjorda anden Sjunga en gladare sång, När dessa jordiska banden Lossas en gång! (N. P.)

P. m. 67: 887.

408. Gud Fader, Dig ske lof, Som mig af nåd har skapat! O Jesu! Dig ske lof, För jag ej blef förtappad! Dig Helge Ande ware lof, Som mig uppwäckte, då jag sof; Lär mig Guds wilje göra!

2. Amen! Hallelujah! Lof, Ära, Wisdom, Amen! Tack, Pris, Hallelujah! Kraft, Starkhet, Amen, Amen! Ware ditt stora Majestät, Från ewighet till ewighet! Amen! ja, Amen, Amen!
(Vederqv. Själaro.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 106.)

409. Låt oß prisa, Lamsens wisa Sjunga med all helgons här, Högt berömma, Aldrig glömma Lammet, som wår glädje är. Hela werlden För wälfärden Lammet med oß lof hembär.

2. Änglar alle Nederfalle, Jord och himmel böjen er. Högsta throner Kast' er' kronor Nu för Lamsens fötter ner. Lofwen Herran, När och fjerran För den nåd Han oß beter!

P. m. 13 11: 13 13 11.

410. O, store Öfwer-herde, till Dig wår lofsång går, Som har all makt i himlen och på jorden! Din klena hjord Du wårdar så troget år från år, Den wore utan Dig till intet worden. Du som för oß war dödad, Du lefwer och din hand Bär spiran öfwer werlden, jemwäl i detta land, Bär nycklarne till helwetet och döden.

L. m.

411. Pris, ära, makt, hallelujah, Lofsjungom alle Jehovah, Allsmäktig Fader, Skapare Och all tings Uppehållare.

2. Lofsjungom Herren Jesus Christ, Som

på Sig tog wår skuld och brist. Lofsjungom nådens Ande, som Till Gud wårt hjerta wände om.

3. Ja, änglar, helgon på en gång Uppstämmom segrens fröjdesång, Lofsjungom i all ewighet Den heliga Treenighet. (G. P.)

L. m.

412. Pris ske Gud Fader och Hans Son, Samt Helge And' i samma thron; Den heliga Treenighet Ske pris och lof i ewighet.

L. m.

413. Pris ware Gud wår Skapare! Pris Jesum Christ' wår Frälsare! Pris Helge And' wår Tröstar' sann! Pris ware Gud i alla land!

P. m. 8 lin.6.

414. Stäm upp med fröjdeljud: Hallelujah! Amen! Lof, ära, pris ske Gud! Hallelujah! Amen! Fadren uppå sin thron, Jesus Hans ende Son, Anden, Hugswalar'n god! Hallelujah! Amen. (Pilgrimsharpan.)

Register.

A.

N:o

B.

D.

E.

F.

G.

H.

J.

K.

L.

M.

N.

N:o

P

T.

N:o

U.

W.

Y.

Å.

Ä.

Ö.

